

Jamsai

新唐遺玉

๒๖๘

๑๕๗

๖๗๕

15

ปกหลังอ่าน

ปกหลังอ่าน

ซานเยวี่ถั่ว 三月果 ฝ้าย
Honey Toast ๒๒๕

มวกอ่าวรัก

คือทุกสิ่งที่ใช้ใจมาใจใจด้วยกัน

หลี่ไท่หยุดชะงัก ชูหน้ากับอกนางกล่าวเสียงพรั่า "ข้าเคยถามหมอหลวงแล้ว ร่วมหอได้"
อ้อวีได้ยินคำนี้แล้วโบหูร่อนวาวๆ ใจนางซึกโอนเอนอยู่บ้าง แต่จะพลอดรักตอนกลางวันแสกๆ
แบบนี้ไม่ได้เด็ดขาด ด้วยเหตุนี้นางวางคางเกยบ่าเขาปรี๊ดต่าขึ้น

"ถึงอย่างนั้นก็ทำงานอกไม่ได้ กลับไปคอยว่ากันเจ้าคะ"

"ทนไม่ไหวแล้ว" หลี่ไท่เริ่มตึงกระโปรงนางต่อ

"ทนไม่ไหวก็ต้องทนเจ้าคะ ยังไม่ได้พูดเรื่องสำคัญกันเลยนะ" อ้อวียื่นปากไปกัดคอเขาอีก
หลี่ไท่ไม่หลบหลีก ปล่อยให้นางขบกัดหลายคำตามสบายโดยไม่ชะงักมือ เขาเปลื้องกระโปรง
ของอ้อวีออกอย่างคล่องแคล่วแล้วจะถอดของตนเองบ้าง ระหว่างนี้เนื้อตัวของทั้งคู่บดเบียดเสียดสีกัน
จนแทบลุกเป็นไฟอย่างเลี่ยงไม่ได้ แต่ขณะที่อารมณ์หนุ่มกำลังแรงโจัด เขากลับได้ยึบนางร้องอุทาน
เบาๆ ก่อนจะตัวอ่อนระทวยพึงบ่าเขาหายใจขาดเป็นห้วงๆ

"เจ็บ! ซึ๊ด...เจ็บ"

หลี่ไท่หยุดกะทันหัน เขาคุ้มประคองนางไว้ก้มหน้าลงถามอย่างตื่นตระหนก "เป็นอะไรไป"

"เจ็บท้อง...เจ็บเหลือเกิน โอ๊ย!" อ้อวีครวญครางอย่างน่าสงสาร ร่างนางลั่นกระตุกคราหนึ่ง

มากกว่ารัก นวลหยกงาม 15

ชานเยวี่กั้ว เซียน Honey Toast แปล

《新唐遗玉》

Volume 15

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author : 三月果 San Yue Guo

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting
Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2646-5

ภาพประกอบ 南山归鱼

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 429 บาท

พินพูน

กระต่ายนอนสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ในที่สุดเราก็เดินทางร่วมกันมาถึง 'นวลหยกงาม' เล่มสุดท้าย รู้สึกใจหายอย่างไรไม่รู้ที่จะต้องเอยลา 'อ้อวี่กับหลี่ไท่' ในเล่มนี้ นักอ่านทุกท่านได้พบเจอกับอ้อวี่ตั้งแต่ นางยังอายุไม่ครบเดือน ตอนที่นางถูกนำมาทิ้งไว้หน้า 'สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าขุนเทียน' จากนั้นนางก็ไปอยู่ในร่างของเด็กน้อยวัยสี่ขวบ มีชีวิตที่ต้องลำบากตรากตรำ จากอดมื้อกินมื้อเป็นกินอิมหันสำราญได้ทุกมื้อ จากไม่มีใครเป็นมิตรรอบครัวที่อบอุ่นยิ่ง จากไม่มีคนรักเป็นสตรีหนึ่งเดียวในตำหนักบูรพา...

นอกจากจะขอบคุณนักเขียน ขอบคุณอ้อวี่ และขอบคุณกองบรรณาธิการทุกท่านที่เห็น้อยมาด้วยกันแล้ว สำคัญที่สุดคือต้องขอขอบพระคุณนักอ่านทุกท่านที่ติดตามกันมาอย่างเหนียวแน่นถึง 15 เล่มเช่นนี้ มากกว่ารักไม่เคยออกเล่มต่อที่ยาวขนาดนี้มาก่อนเลยคะ ต้องขอขอบคุณจากใจจริงที่ทุกท่านชื่นชอบและอยู่เคียงข้างกันมาจนจบเล่มสุดท้าย

สำหรับในเล่มนี้สิ่งที่คุณจะได้พบเจอแน่นอนว่าต้องเป็นความสุขของการดำเนินเรื่อง ความผูกพันของตัวละครและการคลี่คลายปมต่างๆ ขอบยังไม่ลงลึกถึงรายละเอียดของเรื่องอะไรนะคะ เพราะอยากให้ทุกท่านได้ไปสัมผัสกับการดำเนินเรื่องต่อๆ ไปด้วยตัวของทุกท่านเอง เพียงอยากจะขออวยพรให้ทุกท่านได้มีชีวิตที่เป็นเช่นอ้อวี่ คือมีความรักที่ดีและก้าวผ่านอุปสรรคนานัปการไปได้เสมอ ขอขอบคุณอีกครั้งที่รักและเอ็นดู 'หลู้อ้อวี่' คนนี้คะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ออวี๋ ฆาตยาเพียงหนึ่งเดียวแห่งตำหนักบุรพา เห็นความรัก ความผูกพันในครอบครัวสำคัญยิ่งชีพ มีไหวพริบปฏิภาณ ดีเยี่ยม
- * หลี่ไท่ องครักษ์ทนายท มีใจรักมั่นในสตรีคนเดียวเสมอมา ความสามารถทั้งปู้ปุ่นโดดเด่นเกินใคร
- * จ่างซุนซี้ สตรีที่งดงามเพียงเปลือกนอก ย่อมทำทุกอย่าง เพื่อทำลายออวี๋ ทั้งยังแค้นเคืองหลี่ไท่ที่ไม่มีใจให้ตนเอง
- * หลูจ้วน แม่ทัพหนุ่มอันดับหนึ่งของราชวงศ์ อนาคตรุ่งโรจน์ ก้าวไกล แต่ยังคงมีนิสัยซื่อสัตย์เถรตรงไร้ไหวพริบ เช่นเดิม
- * จ่างซุนอู่ฉี อัศวินหาเสนาบดี ผู้รอบรู้ทรงภูมิที่สุดในราชวงศ์ พี่ชายร่วมสายเลือดกับจ่างซุนของเขา
- * หลี่เค่อ อู่ฉี องครักษ์สามที่ฮ่องเต้เห็นความสำคัญอันดับต้นๆ แต่เขากลับคิดว่าหลี่ไท่คือผู้ที่ฮ่องเต้โปรดปราน เพียงคนเดียว
- * หลี่หมิงเซิง อาเซิง คนสนิทที่สุดของหลี่ไท่ อยู่เคียงข้างกายหลี่ไท่ แทบจะตลอดเวลา ติดตามหลี่ไท่มายาวนาน ถือเป็น คนของป้อมปราสาทแดงคนหนึ่ง

* ผิงถง-ผิงฮุย

สาวใช้คนสนิทของอ้อวี ทั้งสองเป็นพี่น้องกัน
คนหนึ่งสุขุม คนหนึ่งซุ่มซ่าม แต่ทำงานดูแลอ้อวี
อย่างดีมีขนาดตกบกพร่อง

* เสี่ยวอวีเตียน

หลี่ลิ่งอวี หมายถึงผู้เรียกลมเรียกฝนได้ เป็นบุตรสาว
ของหลี่ไท่และอ้อวี ทั้งน่ารักทั้งเฉลียวฉลาดยิ่ง

* หลู่จื่อ

คนที่ฮ่องเต้เลือกให้ทำงานให้ ขิงขังความชั่วดูจศัตรู
อ้อวีคือสิ่งยึดเหนี่ยวเดียวของเขาในโลกนี้

สำนักพิมพ์ใจ๋มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

781

ปีรัชศกเงินกวนที่สิบห้า วันที่สี่เดือนเจ็ด ท่ามกลางเสียงคัดค้านของ ขุนนางกลุ่มหนึ่งซึ่งมีเว่ยเจิงเป็นผู้นำ ฮ่องเต๋ไท่จงยื่นกรานแต่งตั้งเว่ยอ่อง หลี่ไท่ พระโอรสที่ถือกำเนิดจากสนมเป็นองค์รัชทายาทครองตำแหน่งบูรพา และส่งสารตรากระจายไปทั้งสิบเขตหลายร้อยเมืองเพื่อป่าวประกาศให้รับรู้ ทั่วแผ่นดิน

ปีรัชศกเงินกวนที่สิบหก เดือนเก้า อดีตองค์รัชทายาทหลี่เจิงเฉียน ล้มป่วยสิ้นชีพที่เมืองเฉียนโจว เมื่อส่งข่าวกลับมายังราชสำนัก ฮ่องเต๋ไท่จง โศกเศร้าเสียใจจนงดประชุมขุนนางหนึ่งวันด้วยเหตุนี้ เขาบอกกับผู้อื่นว่า ไม่ถือโทษโกรธเคืองพระโอรสแล้ว ทั้งยังจัดพิธีศพให้ตามบรรดาศักดิ์กั๋วง

ปีเดียวกัน เดือนสิบสอง อดีตฮั่นอ่องหลี่หยวนซังซึ่งถูกเนรเทศไป ที่ห่างไกลจบชีวิตจากการขี่ม้าล่าสัตว์นอกเมือง จัดพิธีศพอย่างเรียบง่าย

ปีรัชศกเงินกวนที่สิบเจ็ด เดือนหนึ่ง เว่ยเจิงสิ้นอายุขัยจากอาการป่วย

ฮ่องเต้ไท่จงมีพระบัญชาให้ขุนนางยศชั้นเก้าขึ้นไปเข้าร่วมขบวนแห่ศพ ไปฝัง ณ พระราชสุสานเจาหลิง พระราชทานฉัตรประดับขนนกและ คณะดนตรีปี่กลอง ภายหลังเขามักเปรียบเทียบเว่ยเจิงเป็นเช่นคนห้องใต้ ที่ใช้ส่งสะท้อนข้อดีข้อเสียของตน

เดือนสอง ฮ่องเต้ไท่จงระลึกถึงเหล่าขุนนางสองแผ่นดินผู้มี คุณความชอบในการสถาปนาราชวงศ์ถัง จึงก่อสร้างหอหลังเยียนขึ้น ที่ด้านข้างตำหนักซานซิง และมีพระบัญชาให้เหยียนลี่ต่อเสนาบดีกรมโยธา วาดภาพเหมือนของขุนนางยี่สิบสี่คนไว้เพื่อเป็นอนุสรณ์

ปีเดียวกัน เดือนเก้า ชินหลัว* กับเกาโกวหลี่นี่กำลังทหารกันโจมตี ไปจี** ตัดเส้นทางติดต่อระหว่างไปจีกับต้าถัง เมื่อไปจีขอความช่วยเหลือ จากต้าถัง ฮ่องเต้ไท่จงจึงส่งราชทูตถือสารไปยังเกาโกวหลี่เตือนให้หยุดรุกราน ไปจี ทว่าผู้สำเร็จราชการแผ่นดินของเกาโกวหลี่แข็งข้อไม่รับฟังคำเตือน

ปีถัดมา เดือนเจ็ด ฮ่องเต้ไท่จงมีพระบัญชาให้มณฑลหลงโจว เหยินโจว และเจียงโจวต่อเรือยกพลไปโจมตีเหลี่ยวตง ถึงเดือนเก้า ผู้สำเร็จราชการแผ่นดินของเกาโกวหลี่ส่งเครื่องราชบรรณาการมายังต้าถัง แต่ฮ่องเต้ไท่จงไม่รับและจับตัวราชทูตกักขังไว้

ปรีชศกเงินกวนที่สิบแปด เดือนเก้า

ตำหนักบูรพา

บนระเบียงยาวในสวนดอกไม้ลานทิศตะวันตก นางข้าหลวงอาวุโส สูงวัยผู้หนึ่งพานางกำนัลวัยกำดัดแต่งกายงดงามห้าหกคนผ่านมาทางนี้

* ชินหลัว หมายถึงอาณาจักรซิลลา

** ไปจี หมายถึงอาณาจักรแพ็กเจ

เด็กสาวที่ลอบหนียวซ่ายแลงวามาตลอดทางหลายคนนี้เพิ่งถูกย้ายมาจาก
ตำหนักอื่นอย่างเห็นได้ชัด

สตรีกลุ่มนี้เดินเลียวตรงสู่ทางระเบียง นางข้าหลวงอาวูโสพาพวกนาง
เข้าทางด้านข้างของตำหนักซึ่งอันไปที่โถงทางเชื่อมไม่กว้างใหญ่นักห้องหนึ่ง
ถึงหมุนกายมาบอกด้วยสีหน้าเฉยเมย

"พวกเจ้ารออยู่ตรงนี้ ข้าไปเชิญผิงซื่อป้อ* มา ค่อยมอบหมายงาน
ให้พวกเจ้า" ว่าแล้วก็เดินเอาสองมือสอดใต้แขนเสื้อออกนอกประตูไป
โดยไม่มองพวกนางซ้ำแม้แต่แวบเดียว

นางกำนัลหน้าตาจิ้มลิ้มสองคนลอบเบ้าปากลับหลังนาง ไม่คิดว่า
นางข้าหลวงอาวูโสที่เดินไปถึงข้างประตูจะหันขวับกลับมา เห็นอากัปกิริยา
คึกคะนองของพวกนางเข้าพอดี ใบหน้าของเด็กสาวทั้งสองนิ่งซึ่งไปด้วย
ความตกใจ ก่อนจะก้มศีรษะลงอย่างลูลน

"ตำหนักบุรพาไม่เหมือนที่อื่น อย่าเดินแฟนฟานตามใจชอบ"

นางข้าหลวงอาวูโสกล่าวคำนี้ทิ้งท้ายไว้แล้วมองนางกำนัลที่ทำหน้า
ทะเล้นสองคนนั้นซ้ำอีกที่ถึงออกไปด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก

เมื่อนางไปแล้ว ในห้องตกอยู่ในความเงียบพักใหญ่ อาจเพราะ
แน่ใจแล้วว่านางคงไม่ย้อนกลับมาอีก เวลานี้ถึงเริ่มมีคนพิมพ์ำขึ้น
เสีียงแผ่วเบา

"อะไรกันนี้ พวกเราย้ายมาปรนนิบัติรับใช้องค์รัชทายาทนะ ไยส่ง
บ่าวแก่ๆ คนหนึ่งมาซึ่งไม่มีชื่อเสียงนี่เล่า"

มีคนหนึ่งล้วงผ้าเช็ดหน้าปูบนพรมแล้วทรุดกายลงนั่ง ชายตามอง

* ซื่อป้อ เป็นตำแหน่งของนางข้าหลวงซึ่งรับผิดชอบเรื่องชั้นทะเบียนนางกำนัลและเบี้ยหวัดต่างๆ

พลางเอ่ยด้วยรอยยิ้มอ่อนหวาน

"ดิกๆ น้องสาวช่างไม่รู้จะอะไรเอาเสียเลย จี๊ซิ่งเหรินเมื่อครั้งนี้เป็นนางข้าหลวงอาวุโสที่ดูแลงานต่างๆ ช่างพระวรกายชាយาวัยอ่อนง นางเป็นคนมารับเจ้านับเป็นการให้เกียรติเต็มที่แล้ว หรือเจ้าอยากให้เป็นพี่ผิงผิงผิงสู่มาดำเนินรับเจ้าเอง นี่กว่าตัวเองเป็นคนสำคัญมาจากไหนจริงๆ รี"

นางกำนัลที่พูดบ่นคนนั้นโดนพูดเยาะก็หน้าแดงกำไปหมด นางกระต๊อบเท้าสองทีแล้วเดินเข้าไปยกนิ้วชี้หน้าอีกฝ่าย กล่าวด้วยความโกรธแค้นอับอาย "จะ...เจ้าหมายความว่าอะไร รู้หรือไม่ข้าเป็นคนของตำหนักใด"

คนที่นั่งอยู่แค้นเสียงพูด "เจ้ามาจากตำหนักไหนหาใช่กงการใดของข้า อยู่ที่นี่ล้วนเป็นบ่าวไพร่เหมือนกัน คิดจะปั่นแท่นบรรทมขององค์รัชทายาทก็อย่าให้ผู้อื่นพลอยเดือดร้อนไปด้วย ข้ามาเพื่อเป็นคนรับใช้ปรนนิบัติรับใช้เจ้านายจึงเรียกว่ารู้หน้าที่ของตน เจ้าเก่งจริงวันใดได้เลื่อนเป็นสนมแล้วค่อยมาอะอะวอยวายใส่ข้า ไม่เช่นนั้นก็หุบปากไปซะ"

คนผู้นี้มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นคนร้ายกาจ นางกำนัลที่โดนฉีกหน้าก็เป็นพวกวังแค้นอ่อนแอเกรงกลัวคนจริง เห็นอีกฝ่ายดูร้ายกว่าตนก็เลิกผยอง ไม่กล้าต่อปากต่อคำอีก เพียงถลึงตามองนางอย่างขุ่นใจแล้วเดินบิดสะโพกไปนั่งอีกฝั่งหนึ่ง

นางกำนัลอีกสองสามคนด้านข้างซึ่งมาจากคนละตำหนักหนึ่งเคยมองดูพวกนางทะเลาะกัน ครั้นเห็นพวกนางสงบเสงี่ยมแล้วถึงต่างคนต่างหาที่ว่างนั่งรอคนมา

ผ่านไปราวหนึ่งถ้วยชา จู่ๆ มีเงาดำสายหนึ่งลอยเข้ามาจากนอกประตูที่กว้างขวางสว่างไสว มันกระเดิงกระดอนกับพื้นดังต๊องๆ แล้วกลิ้งหลุนๆ อยู่

กลางโถง

เหล่านางกำนัลเห็นสิ่งที่กำลังเข้ามาที่นั่นพร้อมกัน พวกนางเพิ่งตามองเห็นลูกหนึ่งขนาดเล็กกะทัดรัดทาสีแดงสลับทองลูกหนึ่งแล้วมองหน้ากันไปตาม

นางกำนัลปากกล้าคนนั้นลุกขึ้นไปเก็บก่อน นางถือไว้ในมือลูบๆ จับๆ บอกกับทุกคนรอบข้างอย่างหน้าชื่นตาบาน

"นี่มิใช่เห็นพวกเราจับเจ้ารอคอยอยู่จึงส่งของมาให้พวกเราคลายเบื่อหรือ"

มีคนเพียงยิ้มไม่พูดจา แล้วก็มีคนกล่าวตอบ "มันลอยกระเด็นมาจากข้างนอกต่างหาก มีผู้ออกไปมองหาดูว่าเป็นใครทำหล่นจะดีกว่า"

"แต่จีซังเหรินบอกไว้ว่าห้ามพวกเราเดินเพ่นพ่านตามใจชอบรอบประตีย์วเถอะ อาจมีคนมาหาเอง"

ขณะกำลังคุยกัน มีคนอุทานขึ้นจับพลันและชี้นิ้วไปข้างนอกประตูพลางกล่าวว่า "เมื่อครู่ข้าเห็นคนอยู่หลังประตู แต่ดูบเดียวก็หายไปแล้วดูเหมือน...ดูเหมือนเป็นเด็กคนหนึ่ง"

เด็กสาวทั้งหลายได้ยินคำนี้แล้วเหลียวมองไปนอกประตูที่ว่างโหวงแหงปราดแรกไม่เห็นอะไรทว่ามองซ้ำอีกคราแล้วสังเกตเห็นได้ไม่ยากว่ามีเงาร่างเล็กๆ ครึ่งซีกทอดทาบบนธรณีประตูซึ่งอาบไปด้วยแสงตะวันเห็นชัดว่าเจ้าตัวซ่อนอยู่หลังบานประตู

"ใครอยู่ตรงนั้น" นางกำนัลที่ถือลูกหนึ่งไว้เคียงคอมองออกไปเห็นร่างเล็กที่หลบอยู่หลังประตูขยับตัว แต่ไม่ยอมออกมา ด้วยเหตุนี้นางกลอกตาที่หนึ่ง ก่อนจะตีลูกหนึ่งในมือดังแปะๆ กล่าวเสียงดัง

"ลูกหนึ่งนี้ทำได้ดีจริงๆ น่าเสียดายถูกคนทิ้งเสียแล้ว ถ้าไม่มีใครเอา
ข้าจะเอาไปเล่นแล้วนะ"

ลูกไม้เนื้อดีได้ผลดังคาด สิ้นเสียงนางไม่นานนักก็เห็นมือเล็ก
ขาวกระจ่างคู่หนึ่งยื่นมาจับรอบประตูปานนั้นไว้แล้วศีรษะเล็กๆ ก็โผล่
ออกมาเผยโฉมชั่วอึดใจก่อนผลุบกลับไป

แม้ว่าเป็นเวลาชั่วพริบตาเท่านั้น แต่ยังมีคนเห็นว่าเป็นเด็กน้อยปากแดง
ฟันขาวคนหนึ่งอย่างชัดเจน นัยน์ตาสุกใสกลมโตประดุจผลองุ่นคู่หนึ่งงดงาม
เหลือเกิน บันดาลให้คนที่ได้เห็นแวบหนึ่งก็ไม่อาจลืมเลือนได้

"อู๊ย! พวกเจ้าเห็นหรือไม่ เป็นเด็กน้อยคนหนึ่งจริงๆ"

"เห็นแล้วว อยู่หลังประตูปานนั้น ตัวสูงเท่านี้เอง ตาโตๆ ท่าทาง
อายุราวสามสี่ขวบกระมัง"

"เอ๊ะ! ข้าเห็นไม่ถนัดตา เป็นเด็กจริงๆ หรือ แล้วเด็กชายหรือเด็กหญิง
ล่ะ"

พอเสียงพูดจ้อกแจ้กดังขึ้นในโถงระลอกหนึ่ง เงานภรรณีประตู่
ก็หดเล็กลง นางกำนัลที่ถือลูกหนึ่งไว้มองเห็นแล้วกลัวเด็กน้อยน่ารักคนนั้น
จะตกใจวิ่งหนีไป รีบยกนิ้วจ้อริมฝีปากทำเสียง "ซู่ว..." กับคนรอบด้าน
นางรอจนทุกคนเงียบเสียงถึงจรวดผีเท่าเดินถือลูกหนึ่งไปข้างประตู่ ตอน
จวนเจียนจะถึงหน้าประตู่ นางเร่งฝีเท้าฉับพลันแล้วชะงักตัวออกไป

เจ้าตัวน้อยที่แอบอยู่หลังประตู่ซ่อนตัวไม่ทันจนถูกจับได้ เบิ่งตาโต
มองผู้ใหญ่ที่ปรากฏตัวขึ้นกะทันหัน ค่อยมองลูกหนึ่งในมือของอีกฝ่าย
คล้ายว่าเด็กน้อยจะซึ้งใจครู่หนึ่ง ถึงมิได้ห่มนกายวิ่งหนีไป แต่รวบรวม
ความกล้าชูนิ้วเล็กๆ ซึ่งลูกหนึ่งในอ้อมแขนของนางกำนัลอย่างรวดเร็วแล้ว

เอามือโพล่หลัง แขนงคอขึ้นพุดเสียงเล็ก ๆ ยานคาง

"ลูกหนึ่ง... ของเสี่ยวอวี๋เต๋ียน"

เมื่อโดนนั้นตาใสซื่อไร้เดียงสาคูนั่นจับจ้อง นางกำนัลคนนั้น
ใจอ่อนวบวบไปหมด เผยรอยยิ้มเต็มหน้าโดยไม่รู้ตัว นางก้มตัวลง
เอ่ยถามเสียงนุ่ม ๆ กับเด็กน้อยที่ตัวสูงไม่ถึงต้นขาของตน

"ลูกหนึ่งนี้เป็นของเจ้าหรือ พี่สาวชื่อว่าฉินเซวี่ยน เจ้าชื่อเสี่ยวอวี๋เต๋ียน
หรือ ไพร่จะจริง ๆ"

เสี่ยวอวี๋เต๋ียนกะพริบตาปริบ ๆ นางฟังออกว่าอีกฝ่ายกล่าวชมตนเอง
อยู่ ความกล้าก่อนหน้านั้นก็หายวับไป ก้มหน้าลงเอาปลายเท้าถูไถกับพื้น
ด้วยความขัดเขินอย่างเห็นได้ชัด

ยามนี้พวกนางกำนัลในห้องพากันเดินมาดูเหตุการณ์ตรงหน้าประตูลูก
กันหมด ฉินเซวี่ยนกำลังจะพุดอะไรบางอย่างกับเสี่ยวอวี๋เต๋ียน พลัน
ได้ยินเสียงคนร้องตะโกนอย่างตื่นตระหนกจากทางทิศใต้ นางยึดตัวขึ้น
หันศีรษะไปมองอีกฟากหนึ่งของระเบียงยาว เห็นสตรีในชุดราชสำนัก
หลายคนวิ่งมาทางนี้ ชั่วครู่เดียวก็โกล้อมาถึงแล้ว

นางจดจำได้ว่าคนหน้าคือผิงซื่อเหยียน* หรือผิงฮุยสาวใช้อาวูโส
ประจำพระวรกายชายารัชทายาทคนนั้น ฉินเซวี่ยนจุกใจจวบ ก้มหน้าลง
มองเด็กน้อยละม้ายตุ๊กตากระเบื้องด้านข้าง ความคิดหนึ่งเพิ่งผุดขึ้น
ในหัวสมอง นางได้ยินผิงฮุยสาวทำเรื่อรีเข้ามาออบกายลงข้าง ๆ เด็กน้อย
หอบหายใจสองเอือกก่อนเปล่งเสียงเรียกขานเด็กน้อยอย่างเป็นทางการเป็นไทย

"ท่านหญิงน้อย หม่อมฉันตามหาพระองค์ตั้งนาน ไฉนทรงวิ่งมาที่นี้

* ซื่อเหยียน เป็นตำแหน่งของนางข้าหลวงซึ่งรับหน้าที่ถ่ายทอดพระราชโองการ เทียบเท่ากับตำแหน่ง
ราชเลขาธิการ

ได้เล่าเพคะ ทำเอาหม่อมฉันตกใจแทบแย่อยู่แล้ว"

นางกำนัลที่เพิ่งถูกส่งตัวมาตำหนักบุรพาได้ยินแล้วมีหรือจะไม่รู้จักดีฐานะของเด็กน้อยที่โผล่มากะทันหันผู้นี้ พวกนางพากันคุกเข่าดังตบๆ พร้อมกัน หมอบกับพื้นพลางกล่าวว่า "ถวายคำนับท่านหญิงน้อยเพคะ"

พวกนางเพิ่งเปล่งเสียงขานทักทาย เสียวรีเตียนก็ไปแอบหลังมิงฮ้อย จับแขนเสื้อของนางไว้ แต่ยังยื่นหน้าออกมามองคนแปลกหน้ากลุ่มนี้ด้วยความอยากรู้อยากเห็น

มิงฮ้อยลุกขึ้นยืนกวาดตามองนางกำนัลจากตำหนักอื่นกลุ่มนี้ปราดหนึ่งแล้วมิได้แสดงความเป็นมิตรอันใดเพราะรู้ที่มาที่ไปของพวกนางดี "ลุกขึ้นเถอะ"

กล่าวจบนางหมุนกายไปก็เปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มยิ้มพริ้มพราย ก้มตัวลงกล่าวกับเสียวรีเตียน "พระชายาเสด็จกลับมาแล้ว ทรงตามหาพระองค์อยู่ ท่านหญิงน้อยเสด็จกลับพร้อมหม่อมฉันเถอะเพคะ"

เสียวรีเตียนได้ยินแล้วตาเป็นประกายทันใด นางยื่นมือให้มิงฮ้อย จับจูงอย่างว่องไว จากท่าทางเงินอวยเมื่อครู่นี้กลายเป็นฝ่ายจูดมือมิงฮ้อย จะเดินย้อนกลับไป

จินเซวียนเห็นพวกนางจะไปแล้วรีบส่งเสียงเรียก "ท่านหญิงน้อยเพคะ ลูกหนึ่งของพระองค์"

มิงฮ้อยกับเสียวรีเตียนหันศีรษะไปมองดูลูกหนึ่งทาสีในมือจินเซวียนพร้อมกัน มิงฮ้อยขมวดคิ้วอีกครา ตั้งท่าจะบอกให้คนไปหยิบมา มือกลับถูกระตุมเบาๆ นางก้มตัวลงฟังเสียวรีเตียนพูด

จินเซวียนเงี่ยหูฟังก็ไม่ได้ยินว่าพวกนางกระซิบกระซาบอะไรกัน

เห็นผิงฮู่ยฟังเสี่ยวอวีเตียนพุดจบแล้วเบือนหน้ามองนางซ้ำๆ ด้วยสีหน้าที่ดีกว่าก่อนหน้านี้

"เจ้าชื่ออะไร มาจากตำหนักใด"

ฉินเซวียนถูกผิงฮู่ยถามก็รีบก้มหน้าลงกล่าวตอบ "เรียนผิงฮู่ยเหยียนข้า่น้อยมีนามว่าฉินเซวียน เดิมทำงานรับใช้อยู่ในตำหนักของก๊วยเพยเจ้าคะ"

ผิงฮู่ยจดจำชื่อนี้ไว้ในใจแล้วบอกความต้องการของเจ้านายตัวน้อยๆ ให้อายของตน

"ท่านหญิงทรงเห็นเจ้าชมชอบลูกหนึ่งสี่ลูกนี้ก็เลยประทานให้"

ฉินเซวียนได้ยินถ้อยคำนั้นก็รีบไปถึงคำพูดล่อหลอกให้เด็กน้อยเผยตัวแล้วนั่งงันไป ไม่คิดว่าเด็กคนนี้ไม่เพียงฟังเข้าใจยังมอบของให้นางด้วยเหตุนี้

ผิงฮู่ยเห็นนางกำนัลคนนี้อยู่ที่อ้อมไม่รู้จักพุดขอบคุณ แต่เพราะต้องรีบพาเจ้านายตัวน้อยกลับจึงมิได้กล่าวตำหนิ เพียงโคลงศีรษะแล้วจูงเสี่ยวอวีเตียนจากไป

พวกนางกำนัลก้มหน้าน้อมส่ง รอจนพวกนางลับร่างไป เสียงพุดคุยถกเถียงกันถึงดั่งเซ็งแซ่ขึ้นอีกคำรบหนึ่ง

782

ในช่วงแรกที่หลี่ซื่อหมินแต่งตั้งหลี่ไท่เป็นองครักษ์ทนายแล้ว ได้ใช้เวลาไปกว่าครึ่งปีซ่อมแซมตกแต่งตำหนักบุรพา ที่พำนักขององครักษ์ทนายาท เปลี่ยนจากตำหนักของหวาเป็นตำหนักงกวงที่สร้างขึ้นใหม่ ตัวตำหนักซึ่งครองอาณาบริเวณไม่ถึงห้าสิบลี้แห่งนี้ไม่ใช่สิ่งปลูกสร้างที่สูงใหญ่ที่สุดของตำหนักบุรพา ทว่าทิศใต้ของมันอิงทะเลสาบ ฝั่งซ้ายติดกับสวนดอกไม้ ตะวันออก ฝั่งขวาเป็นหอตำราเจิ้งเทียน จึงนับเป็นเรือนอาศัยที่งามวิจิตรมากที่สุดใ้ในพระราชวัง สภาพโดยรอบตำหนักบุรพาซึ่งดูโอ้อ่าหรูหราแต่เดิมก็แปรเป็นงามแบบมีสุนทรีย์ตามการปรับเปลี่ยนซ่อมแซมของตำหนักหลัก

"...อาหารกับอารมณ์ของฤดูต่อไปล้วนแจ่มจ่ายไปหมดแล้ว วันนี้กองห้องเครื่องส่งสุราไปหมอน สุราดอกเบญจมาศ และสุราใบสนมาใหม่ อย่างละยี่สิบไห่ สมุนไพรสามสิบหีบ ถ่านไฟหนึ่งร้อยยี่สิบตัน* ถ่านไหมทอง

* ตัน เป็นหน่วยชั่งของจีน มีน้ำหนักเท่ากับ 50 กิโลกรัม

สองร้อยชั่ง กองอาคารณั้่งเสื่อตัวสั้น กระโปรง เสื้อคลุมยาวมาใหม่ มีหกลี
 ลีบสองชุด เครื่องประดับศิระห่าหีบ เครื่องทองหนึ่งหีบ กองพิธีการส่งผ้ามา่าน
 ผ้าคลุมเตียง เครื่องใช้ปิดกวาด พัด และพรมมาใหม่อย่างละยี่สิบชุด
 นอกจากนี้ทางอุทยานเฮื่อชื่อย่นรู้ว่าพระองค์โปรดฝักผลไม้สดใหม่
 ยังส่งมาให้ต่างหากอีกสิบสองตะกร้า หม่อมฉันเห็นว่ามีสาส์นกับแตงกวา
 ของโปรดของพระองค์ เลยตัดสินใจรับไว้เพคะ"

ภายในตำหนักสวนใน ตอนรุ่งเช้าเพ็งเปลี่ยนมา่านกันผืนใหม่เป็น
 สีทองอมเหลืองหม่น และจุดเครื่องหอมกลิ่นอ่อนหวานสดชื่นทั้งนอกห้อง
 ในห้อง พวกนางกำนัลสวมเสื้อสีชมพูกับกระโปรงสีเขียวแบบเดียวกัน
 หอบกิ่งดอกไม้ที่เพิ่งตัดจากสวนในอ้อมแขนเดินเรียงแถวเข้าสู่ตำหนัก
 ไปสลับเปลี่ยนดอกไม้ที่แห้งเหี่ยวตามแจกันและบนแท่นวางประดับ
 มีเสียงรายงานของสาวใช้อาวุโสชาติเป็นห้วงๆ ลอยแว่วมาจากด้านใน

คั่นช่องสูงเท่าตัวคนตั้งอยู่ริมหน้าต่างทรงพัดเขียนลายดอกไม้
 ลีบหกช่อง บนโต๊ะเครื่องแป้งซึ่งจัดวางอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยมีแต่
 กล่องเครื่องประดับที่ใช้เป็นประจำเปิดอ้าไว้ ฝ่ามือขาวผ่องเกลี้ยงเกลา
 ข้างหนึ่งยื่นไปแตะๆ ทรงรูปลูกนกตัวหนึ่งที่ไม่ว่าใครซุกซนใช้สีฝุ่นวาดไว้
 บนคั่นช่องซึ่งมีเงาสะท้อนของร่างอ่อนแอ้นสายหนึ่งถึงแค่ด้านข้างหัวไหล่

"เจ้าเด็กจอมยุ่ง ทั้งที่มีกระดาศอยู่กลับชอบวาดรูปเลอะเทอะ
 บนคั่นช่องบานนี้ของข้า"

อื้อควี่มองรูปลูกนกสีแดงบิดๆ เบี้ยวๆ อย่างขบขัน นึกภาพเจ้าตัวเล็ก
 ยืนกระดกกันเกาะอยู่หน้าคั่นช่องวาดภาพออกได้

"ท่านหญิงน้อยตรัสว่าจะรอพระองค์เสด็จกลับมาทอดพระเนตรเพคะ

ยังรับสั่งกำชับเป็นพิเศษไม่ให้พวกหม่อมฉันลบทิ้ง"

ฝั่งนางงานจบก็วางสมุดรายชื่อลงด้านข้าง รับหิวไม้จากมือฝั่งอื่น แล้วเดินเข้าไปข้างหน้าหลายก้าว รวบปอยผมสยายเคลือบขาของอ้อวี่ขึ้น สางจากโคนถึงปลายให้เรียบค่อยหยิบเชือกมัดผมมัดรวมไว้หลังลำคอ

"นายหญิง เมื่อเข้ามามีคนถูกส่งมาจากตำหนักต่างๆ ของพวกพระสนมชายา อีกรหลายคนพะคะ"

"อ้อวี่? อ้อวี่ไม่เห็นเป็นเรื่องแปลก "หนนี้อ้างเหตุผลได้รี"

"จับความได้ว่าน่าจะเป็นหยางเพยทรงเป็นตัวตั้งตัวตี บอกว่า ให้ทำหน้าที่จุดตะเกียงฝนหมึกตอนองครีษทายาททรงพระอักษร ว่ากันว่า คนที่ส่งมาคราวนี้ล้วนเป็นนางในชั้นหนึ่งที่อ่านออกเขียนได้ มีอยู่สองคน ยังแต่งโคลงกลอนได้ด้วยพะคะ"

ประโยคสุดท้ายของฝั่งนางแฉ่งรอยเยาะหยัน สองสามปีนี่ที่อยู่ในตำหนักบุรพา พระสนมชายาในตำหนักในยกข้ออ้างลับเปลี่ยนบ่าวไพร่ ตามฤดูส่งคนมาที่นี่ไม่หยุดหย่อน นางพบเจอมาแล้วนานาสารพัดแบบ ไม่ว่าจะโฉมงามอ่อนเยาว์ มีวิชาความรู้ ฉลาดหลักแหลม อ่อนโยนหวานซึ้ง ยังมีสองสามคนที่ใช้เสน่ห์เพทุบายกับนายหญิงของนางโดยไม่รู้จั๊กที่ตาย ทว่าไม่เห็นคนใดเป็นแทนบรรทมขององครีษทายาทได้ ซ่างไม่รู้จั๊กจริงๆ ว่าสตรีในตำหนักในพวกนั้นโง่เขลาจริงๆ หรือแสร้งโง่ ผ่านมาสองปีแล้ว ยังไม่ถอดใจ

"เจ้าจัดการไปตามที่เห็นควร ระวังอย่าให้พวกนางไปวุ่นวายกับองครีษทายาท"

อ้อวี่กล่าวเช่นนั้นกลับมิใช่กลัวหลิไท์จะหลงเสน่ห์หญิงงามเข้ายวนใจ

มากหน้าหลายตาเหล่านี้ หากแต่หวังเกรงว่าคนใดยั่วโทสะหลีไท่ โดยไม่ดูตาม้าตาเรือ สุดท้ายคนที่ 'รับกรรม' คือนางต่างหาก

"เพคะ"

ผิงผิงเพิ่งชานรับก็ได้ยินเสียงฝีเท้าตึงๆ ดังจากนอกประตูระลอกหนึ่ง อีอวีได้ยินแล้วเช่นกันแต่คนที่มาถึงวังเร็วฉิว นางเหลียวหน้าไปไม่ทันไร ร่างเล็กในชุดสีชมพูอมเทาอ่อนก็โผล่เข้ามาเอาหัวมุดเข้าอ้อมแขนของตนแล้ว

"เสด็จแม่ฯ เสด็จไปไหนมา ไม่พาเสี่ยวอวี๋เตียนไปด้วย เสี่ยวอวี๋เตียนคิดถึงท่านลุงแล้ว อยากออกไปหาท่านลุง"

บนศีรษะเด็กน้อยม้วนมวยแกละรูปทรงดอกท้อสองข้าง ไรมมเส้นเล็กละเอียดเคลือบระหน่ำผากโหนกนูน นางพยายามแหงนคองยหน้าขึ้นมองตาแป๋ว นัยน์ตากลมโตปานลูกองุ่นสีดำลับที่ฉายแววไร้เดียงสา ยังเก็บงำความน้อยใจและเสียใจไม่เป็นแบบนั้นทำให้คนที่มองเห็นปวดใจได้ อีอวี๋อ้อมบุตรสาวมานั่งตัก จับมือเล็กๆ ขึ้นมาใช้ผ้าเช็ดเศษดินบนนั้น พลางกล่าวตอบด้วยน้ำเสียงแบบที่พูดคุยกับเด็กน้อยโดยเฉพาะ

"เจ้าลืมไปแล้วหรือ เมื่อวานเสด็จแม่บอกเจ้าแล้วไซ้ไหม ท่านป้าเสี่ยวเฟิงเฟิงคลอดบุตรชาย เสด็จแม่เลยไปเยี่ยมนาง แต่ตอนเช้าเสี่ยวอวี๋เตียนตื่นสาย ตอนเสด็จแม่ไปหา เจ้ายังนอนซ้เขาอยู่ ดังนั้นเสด็จแม่จึงไม่ได้พาเจ้าไปด้วยอย่างไรล่ะ"

เสี่ยวอวี๋เตียนกะพริบตาปริบๆ ทำปากย่น "ไหนไม่ปลุกข้าตื่น"

อีอวี๋ยกมือแตะปลายจมูกนาง กล่าวสอนอย่างใจเย็น "เมื่อวานก็พูดกับเจ้าแล้วนะ เสด็จแม่บอกให้เจ้าตื่นเข้าขึ้น แต่เจ้ามัวแต่นอนไม่ยอมตื่น"

แล้วจะโทษใครเล่า"

เสี่ยวอวี่เต๋ยงโดนเทศนาที่ทำคอตกทันที เป็นนานถึงเอ๋ยเสียงเบา เหมือนยุบดิน

"คราว...คราวหน้าเสี่ยวอวี่เต๋ยงไม่นอนซีเช้าแล้ว เสด็จแม่พาข้า ออกไปนอกวังด้วยดีหรือไม่"

"เช่นนั้นคราวหน้าเสด็จแม่บอกกับเจ้าแล้ว เจ้ายังจะลี้มอีกหรือไม่"

ศิระชะเล็ก ๆ สายตุ๊กติก

อ้อวี่ลูบหัวบุตรสาวอย่างรักใคร่ นางทอดเสียงเนิบนาบขึ้น

"เช่นนั้นเสด็จแม่สัญญากับเจ้าตอนนั้นเลยว่าถ้าคราวหน้าเจ้าไม่นอน ซีเขาก็จะพาเจ้าออกไปนอกวังด้วยกัน ไม่เพียงพาเจ้าไปหาท่านลุง ยังจะซื้อขนมแบ่งหนึ่งดอกก็ยให้กินด้วยดีไหม"

"ดี!" เสี่ยวอวี่เต๋ยงตอบเสียงใส

"อย่างนั้นหอมแก้มเสด็จแม่ทีสิ เสด็จแม่ออกไปข้างนอกมาครึ่งวัน คิดถึงเสี่ยวอวี่เต๋ยงแล้ว"

พวกเด็กน้อยเป็นเช่นนั้นเอง เมื่อครู่ยังเสียใจ ชั่วประเดี๋ยวเดียวก็ดีใจ แล้ว เสี่ยวอวี่เต๋ยงยกแขนโอบรอบคออ้อวี่ขึ้นหน้าไปหอมแก้มดังฟอด พอหอมเสิร์จก็ซบหน้ากับไหล่ของมารดาอย่างเอียงอายอีก ชุกตัวในอ้อมแขนนาง ไม่ยอมมลุกขึ้น

อ้อวี่คลายยิ้มอ้อมนางให้หนึ่งดี ๆ แล้วถามว่าอาหารเข้ากินอะไร ตอนเช้า เล่นอะไรบ้าง เสี่ยวอวี่เต๋ยงตอบทุกคำถาม พอเจอคำพูดของผู้ใหญ่ ที่ฟังไม่เข้าใจก็จะมองอ้อวี่อย่างงุนงง ใบหน้าเต็มไปด้วยคำถาม ท่าทางที่เฝ้ารอคำตอบทั้งรู้ความทั้งน่ารัก

หลังผลัดอารมณ์ อี๋อวี๋ให้สาวใช้ตั้งโต๊ะอาหาร หลีไท่ไม่ได้กลับมา เพราะติดงาน นางบอกให้คนเตรียมอาหารกลางวันส่งไปยังที่ทำการของ สำนักปกครองล่วงหน้าแล้ว

เมื่อบิดาไม่อยู่ เสี่ยวอวี๋เตียนน่าจะได้ใจที่สุด ก่อนเริ่มกินอาหาร นางถือช้อนคันเล็กพุดต่อรองกับอี๋อวี๋

"นั่งตักกินข้าวได้ไหม"

อี๋อวี๋สายหน้าแล้วใส่เสื้อเอี๋ยมกันเปื้อนสีเหลืองนวลปกปิดดอกฝักบัว ช้อนหนึ่งให้นาง "เมื่อเช้าเสด็จแม่ออกไปข้างนอกเหนื่อยแล้ว เสี่ยวอวี๋เตียน กินข้าวเองเป็นแล้วไม่ใช่หรือ รอกินอาหารเสร็จ เสด็จแม่ค่อยอุ้มเจ้านอนกลางวัน"

ปกติยามหลีไท่อยู่เจ้าตัวน้อยจะไม่ได้รับอภิสิทธิ์ 'ร่วมเรียงเคียงหมอน' กับมารดา พออี๋อวี๋กล่าวล่อหลอกแบบนี้ นางก็พยักหน้าอย่างเบิกบานใจ ใช้ช้อนคันเล็กตักน้ำแกงปลาในชามเล็กกินเอง พออยากกินอะไรที่เอี๋ยมไม่ถึง อี๋อวี๋ก็จะคืบให้พร้อม กับเอ่ยชื่ออาหารให้นางจดจำตัวอักษรได้เพิ่มขึ้น สักสองสามตัว

"กินเต้าอู๋ เต้าอู๋"

อี๋อวี๋ตักให้หนึ่งช้อนแล้วพุดแก้ให้ "เต้าหู้ เต้าหู้เมล็ดขิง"

"เต้าอู๋"

"เต้าหู้"

"เต้าอู๋"

"...รับกินเถอะ" เดิมทีเด็กเล็กยังออกเสียงไม่ชัด จะแก้ไขให้ถูกต้อง ในช่วงครู่ช่วยยามเป็นเรื่องยากมาก

"เสด็จแม่ เปี้ยเปี้ย กินเปี้ยเปี้ย"

"กินเปี้ย* อาหารจานนี้เรียกว่ากินเปี้ยตุ๋นผักจี๋ไซ้**"

ยามเจอสื่ออาหารยาวเกินไป เสี่ยววี่เตียนก็จะยุ่งยากใจ "จี๋ไซ้...
จี๋ไซ้...เอ่อ...เปี้ยเปี้ย"

"กินเปี้ย"

"กำเปี้ย"

"กิน...เปี้ย..."

"กำเปี้ย" ความดีของเสี่ยววี่เตียนนั้น นอกจากเรื่องคั้นฉ่อง
บานที่อยู่ในห้องนอนของอู่วี่จือคือการออกเสียงคำบางคำที่ติดปากไปแล้ว
"...กินเถอะ"

मात्रว่าเหตุการณ์แบบนี้จะให้เห็นบ่อยๆ จนมิใช่เรื่องแปลก ผิงถง
ผิงซู่ก็ยังคงแอบหัวเราะอยู่ด้านข้างอย่างกลั่นไม่อยู่ พวกนางคอยสลับ
จานอาหารไปยังจุดที่ผู้เป็นนายคืบได้สะดวกเป็นครั้งคราว และตักน้ำแกง
กับเติมข้าวให้

หลังอาหารอู่วี่จือเสี่ยววี่เตียนไปอ่านตำราในห้องหนังสือของ
ตำหนักข้าง คัดลายมือสองแผ่นรอให้บุตรสาวอาหารย่อยแล้วถึงพากลับไป
นอนพักกลางวันที่ตำหนักจิ้งปอ

ตำหนักจิ้งปอตั้งอยู่ด้านข้างของตำหนักงกวง ตอนแรกสร้างขึ้น
เพื่อเป็นที่ประทับของชายารัชทายาท แต่อู่วี่อยู่กับหลี่ไท่ในตำหนักงกวง
มันจึงกลายเป็นเรือนประจำตัวเสี่ยววี่เตียนแทน และเพราะเด็กน้อย

* กินเปี้ย (กึ่งปวย) คือหอยเชลล์แห้ง

** จี๋ไซ้ (shepherd's purse) พืชสมุนไพรชนิดหนึ่งคล้ายต้นหญ้า ดอกสีขาว เมล็ดเป็นรูปหัวใจ กินได้ทุกส่วนของต้น

ติดที่นอนของตนเอง เวลาหีไท่ไม่อยู่อี้อวี่จึงมักพานางกลับไปนอนพัก
ที่ตำหนักจั้งปอเสมอ

เมื่อเล่านิทานกล่อมบุตรสาวนอนหลับไปครึ่งเรื่อง อี้อวี่ก็เริ่มวงงุน
ขณะจะกระชับผ้าห่มเตรียมจะพักผ่อนครู่หนึ่ง พลันได้ยินเสียงบอกความ
เบาๆ แผงรอยร้อรอนของฝิงถึงที่นอกประตู

"นายหญิง เกิดเรื่องแล้วพะคะ"

อี้อวี่พลิกตัวเอาผ้าห่มห่มตัวบุตรสาวให้มิดชิดถึงสวมเสื้อคลุมยาว
เดินออกไปห้องด้านนอก

"เรื่องใดกันถึงแตกตื่นเยี่ยงนี้"

ฝิงถึงสืบท้าขึ้นหน้าหนึ่งก้าวเข้าไปกระซิบข้างหูสองสามคำ อี้อวี่ก็
หน้าเปลี่ยนสีทันควัน นางจำต้องลดส้อมเสียงลงด้วยกลัวจะรบกวนบุตรสาว
ที่หลับใหลอยู่

"แล้วคุณชายจ่างซุนบาดเจ็บขนาดไหน"

"ได้ยินว่าคุณชายรองทูตี่เขายกหนึ่งแล้ว เขาก็ล้มหมอนนอนเสื่อ
ลงจากเตียงไม่ไหว ใต้เท้าจ่างซุนไม่ได้ออกโรงเอง แต่เป็นท่านราชบุตรเขย
ตามไปเอาเรื่องถึงที่จวน ตอนเช้าคุณชายรองไปฝึกทหารที่ค่ายทักษิณ
มิได้อยู่เรือน ฮูหยินอาวูโสรู้ว่าเราเป็นฝ่ายผิดจึงกล่าวขอขมาลาโทษ
ท่านราชบุตรเขยอย่างสุภาพแล้ว แต่เขาไม่คลายโทษะ ซ้ำยังสั่งให้คน
ฟังประตูใหญ่ของจวนด้วยความโกรธ เมื่อครู่ฮูหยินรองเพิ่งยื่นเทียบเข้าวัง
มาหาพระองค์พะคะ"

อี้อวี่ขมวดคิ้ว "อยู่ดีๆ คุณชายรองไปทูตี่เขาเพราะเหตุใด"

"เรื่องราวโดยละเอียดเป็นอย่างไรนั้นหม่อมฉันไม่ใคร่จะจำแจ้ง

สุหยิมนั่งรออยู่ที่ตำหนักนอกแล้ว พระองค์เสด็จไปตรัสถามดูก่อนเถอะ เพคะ"

อ้อวีพยักหน้า ผิงอวีนก็เข้าห้องไปหยิบอาหารมาให้ นางแต่งกาย พลงพุดกำชับ

"ไปตามฉินกุกมา ประเดี๋ยวท่านหญิงน้อยตื่นแล้ว บือนน้ำให้นางดื่ม ถ้วยหนึ่งก่อน มื้อกลางวันกินอาหารสเค็ม อย่าให้นางท้องอืดอีก"

"เพคะ"

อ้อวีรีบรุดไปพบฉินสูอันที่ตำหนักหน้าอย่างเร่งร้อน ทันที้ที่เห็นหน้ากัน นางก็ต้องตกใจกับสีหน้าซีดเซียวของอีกฝ่าย รีบดึงตัวให้นั่งลงก่อน โดยไม่ได้ถามธุระ

"นี่มิได้หลับได้นอนมาสองคืนหรืออย่างไร"

เมื่อแรกที่นางเข้ามาอยู่ในวังหลวงจะออกไปทุกสัปดาห์ครั้งเดือน ซึ่งนับว่าถี่บ่อย แต่หลังจากเป็นชายารัชทายาท ทุกคำพูดทุกการกระทำ ล้วนถูกผู้อื่นถือเป็นเรื่องอย่าง ฉะนั้นเพราะข้อติดขัดนานับการเหล่านี้ นาง ถึงเปลี่ยนเป็นไปหาหลูซื่อเดือนละครั้ง จนตอนนี้เป็นเวลาเกือบหนึ่งเดือนแล้ว ที่มิได้ไปเรือนของมารดา เมื่อเข้านางไปเยี่ยมเจียงเสี่ยวเฟิงก็ไม่ใช้ทางเดียวกัน เลยมิได้แวะไป เดิมตั้งใจว่าอีกสองวันค่อยไป ใครจะรู้ว่าจะเกิดเรื่องขึ้น เสียแล้ว

ฉินสูอันจับมืออ้อวีสุดลมหายใจเฮือกหนึ่งแล้วสะกดความทุกข์ใจ ที่สูมอกมานานไม่ไหวอีกสัปดาห์ สองไหล่คู้ลงร่ำให้ออกมา

"ชะ...ข้าหมดบัญญัติแล้วจริงๆ ที่จวนนี้ไม่ยอมให้ข้าบอกกับท่าน แต่ข้าเห็นอยู่ต่อหน้าต่อตาว่าเขาถูกสตรีที่ไม่ซื่อสัตย์กับสามีผู้นั้นหลอก

จนหัวปั่น วันๆ จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว กระทั่งคังเอ๋อริก็ไม่เหลียวแล ตอนนี้ยังทำร้ายคนเพราะสตรีนางนั้นอีก เป็นต้นเหตุให้ท่านแม่ต้องก้มหัวขอขมาผู้อื่น นี่มันเวรกรรมอะไรกัน ไยถึงโดนสตรีที่ชักนำภทภัยพรคณ์นั้นตามพัวพันได้"

อีอวี่ฟังแล้วจับต้นชนปลายไม่ถูก แต่พอจะจับจุดสำคัญได้หนึ่งอย่างคือ พี่รองของนางมีความสัมพันธ์ลับกับสตรีที่มีสามีแล้ว นางจึงถามซักไซ้ขึ้น

"พี่สะใภ้อ่าอย่าเพิ่งร้องไห้ ท่านพูดให้รู้เรื่องก่อน ไหนบอกว่าเป็นพี่รองทูปตี คุณชายสกุลจางชุนบาตเจ็บมิใช่หรือ ตกลงเรื่องนี้เป็นมาอย่างไรกันแน่ ท่านบอกว่าสตรีคนนั้น..."

เสียงพูดของอีอวี่ชะงักกึก ความคิดหนึ่งสว่างวาบขึ้นในห้วงสมอง นางขบคิดทบทวนถ้อยคำของจิ้นลู่อันแล้วย่นหัวคิ้วแทบชนกัน กล่าวอย่างไม่ใคร่มั่นใจ

"สตรีที่ท่านแ่ยถึงคืออนุของคุณชายจางชุนจือ ช่งชื่อ?"

จิ้นลู่อันเงยหน้าขึ้นปาดน้ำตาออก พยักหน้ากล่าวตอบ "เป็นช่งชื่อผู้นั้น คนที่พี่รองของท่านรู้จักที่หยางโจว"

783

ตอนหัวค่ำหลูจวินก็กลับจากค่ายทหารมาถึงจวนแม่ทัพ จางซุนซง พากลับไปนานแล้ว ประตูใหญ่สูงเป็นจิ้งพั้งเสียหายไปฝั่งหนึ่ง ป้ายชื่อ ด้านบนก็บิ่นหักไปมุมหนึ่ง เพราะหลูซื่อไม่ได้ให้คนไปแจ้งข่าว จนบัดนี้ เขายังไม่รู้ว่เมื่อวานตนเองทำร้ายจางซุนจื่อจนลงจากเตียงไม่ไหว วันนี้ พี่ชายของอีกฝ่ายเลยตามมาเอาเรื่องถึงที่

"หลูเซี่ยว! นี่มันเรื่องอะไรกัน"

ยามเห็นประตูหน้าของเรือนตนถูกคนพังหักไปบานหนึ่ง หลูจวิน เตือนดาลสุดระงับ สวาททำก้าวใหญ่เข้าจวนพร้อมกับตะเบ็งเสียงเรียก หลูเซี่ยวที่บัญชาการบ่าวไพร่เก็บกวาดอยู่ที่เรือนหน้ามาถามความ

"นายท่าน กลับมาแล้วหรือขอรับ"

"พูด! เกิดเรื่องไฉน ใครพังประตูใหญ่ของจวนเรา!"

"เป็น...เป็นราชบุตรเขยจางซุนขอรับ ตอนที่ยังวันจู่ๆ เขาก็พาบริวาร

กลุ่มหนึ่งมาที่นี่ บอกว่าท่านทำร้ายคนชายสามสกุลข้างซุนจนอาการสาหัส จะมาขอคำอธิบายจากท่าน แต่ท่านไม่อยู่จวน เขาโกรธจัดก็ให้คนพังประตูใหญ่ของจวนเรา"

"องค์รักษ์ในจวนเล่า มองดูพวกนั้นพังประตูรี"

หลูเซี่ยวกล่าวเสียงแผ่วๆ "สุหยินอาวุโสบอกว่าท่านเป็นฝ่ายผิด ก่อน เลยไม่อนุญาตให้พวกองค์รักษ์ลงมือขอรับ ทั้งยังกล่าวขอขมาต่อท่านราชบุตรเขย แต่เขายังคงพังประตูจวนเราอยู่ดีขอรับ"

หลูเซี่ยวติดตามหลูจวินมาตลอด เขาจึงแจ่มแจ้งที่สุดว่าหลูจวินทำเรื่องอะไรไว้บ้าง วันนี้อีกฝ่ายตามมาถึงจวนบอกว่าเขาทำร้ายคนตอนแรกหลูเซี่ยวไม่เชื่อ แต่หลังเค้นถามจากปากหลูเซี่ยวถึงแน่ใจว่าเป็นความผิดของบุตรชาย

หลูจวินได้ยินเช่นนั้นก็ตกใจ "ท่านแม่ข้าละ ได้รับบาดเจ็บหรือไม่"

"ไม่ได้รับบาดเจ็บขอรับ แคตกใจอยู่บ้าง"

หลูจวินได้ยินแล้วไม่มีแกใจจะไปคิดบัญชีกับข้างซุนชงแล้ว เขาวิ่งเร็วรีป่านลมพัดไปหามารดาที่เรือนหลังก่อน หลูเซี่ยวยังกล่าววาจาไม่จบ ตะโกนเรียกซ้ำๆ ไม่เห็นเขาตอบ จึงได้แต่ก้าวขาตามไป

"ท่านแม่ ท่านแม่..."

หลูจวินส่งเสียงอะอะพลางผลึกประตูเข้าเรือน เขาอ้อมผ่านจากกันมองไปแล้วชะงักเล็กน้อย ก่อนจะพบกับคนผู้หนึ่งที่นั่งอยู่ด้วยรอยยิ้มจืดเจื่อน

"เจ้ากลับเรือนมาได้ยังไง"

อีอู๋กับจิ้นสู่อันตี้มชาเป็นเพื่อนหลูเซี่ยว เห็นหลูจวินวิ่งผลุนผลันเข้ามา ก็ชายตามองเขาแวบหนึ่งโดยไม่พูดจา ด้านหลูเซี่ยววางถ้วยน้ำชาลง ตบ

หลังมือจีนลู่อันเบาๆ พลังกล่าวขึ้น

"เจ้ากลับห้องไปดูแลเตียงเออร์ก่อน"

"เจ้าคะ" จีนลู่อันลุกขึ้นยืนอย่างเชื่องช้า นางแสดงคารวะต่ออีอู๋แล้ว
ไม่แม้แต่จะเหลือบแลหลูจวิน เดินมองตรงไปข้างหน้าผ่านข้างกายเขา
พ้อออกไปแล้วยังปิดประตูจากทางด้านนอก

พ้อประตูปิด ภายในห้องเหลือเพียงสามแม่ลูก หลูจวินเพิ่งรับรู้ได้ว่า
บรรยากาศไม่ชอบมาพากล หลูชื่อกิตีหน้าบึ้งอ้าปากพูด

"บอกมาสิ เหตุใดต้องทำร้ายคน แม่เคยสอนเจ้าว่ากล้าทำต้องกล้ารับ
แต่เจ้าไม่ได้ว่าเคยสอนให้เจ้าเป็นอันธพาลชกต่อยวิวาทกับใคร"

หลูจวินรอมารดาพูดจบแล้วลูกลนเอ่ยอธิบาย

"ท่านแม่ ท่านฟังข้าก่อน เรื่องไม่ได้เป็นอย่างนั้น จางซุนจื่อเข้าใจผิด
เขาเป็นฝ่ายลงไม้ลงมือกับข้าก่อน ข้าหลบไม่ทันถึงเขาที่หนึ่ง ไหนเลย
จะคิดว่าเขาจะอ่อนปวกเปียกปานนั้น หัวกระแทกเสาค้างเดียวก็หมดสติ
ไปแล้ว"

"เขาเข้าใจอะไรเจ้าผิดรี ถึงกล้าลงไม้ลงมือกับเจ้าต่อหน้าธารกำนัล"

คำนี้ของหลูชื่อกิตีตรงเข้าจุดสำคัญ หลูจวินเสียดอกลงทันควัน
เขาเกาท้ายทอยอย่างไม่รู้จะปริปากเช่นไร

พ้อเห็นเขานิ่งเป็นเบ้าใบ้แล้ว อีอู๋ยกถ้วยน้ำชาขึ้นพลังกล่าววาจา
อย่างเนิบนาบ "ปีนี้พี่รองอายุสี่สิบหกยี่สิบเจ็ดแล้ว ในเรือนไม่เพียง
มีศรีภรรยาคนหนึ่ง ยังซุบเลี้ยงอนุไว้อีกสองคน มีพร้อมทั้งบุตรชาย
บุตรสาว ทั้งที่เจียนเข้าวัยกลางคนกลับเริ่มหัดกระทำตัวเจ้าชู้ตามอย่าง
คนอื่น ก่อเรื่องทะเลาะหึงหวงกับคนอื่นเพราะสตรีมีสามีแล้วนางหนึ่ง ข้ายัง

ใช้กำลังทุบตีคน ทำเอาน้องสาวอย่างข้าวสู้สิ๊กมีหน้ามีตาเพราะท่านไปด้วย
เลยจริงๆ"

หลูจวินโดนอ้อวี้กล่าวเหน็บแนมแบบนี้ก็หน้าแดงด้วยความกระดากใจ
ทันที มีหรือจะไม่รู้สิ๊กว่ามีเสียงลือแพรไปถึงหูนางแล้ว เขาระแอมกระโ
เสียงหนึ่งแล้วพูดกลับเกลื่อน

"อย่าไปฟังพี่สะใภ้เจ้าพูดส่งเดช นางมีชีวิตรุขสบาย ไหนเลย
จะเข้าใจความทุกข์ยากลำบากของคนอื่น"

ปัง!

"อ้อ"

หลูซื่อกระแทกด้วยชาลงบนโต๊ะ ส่วนอ้อวี้แค้นเสียงฮึบเบาๆ ทั้งคู่
ล้วนมีสีหน้าไม่ดี หลูจวินเห็นดังนั้นก็รู้ว่าคำโตที่ยั่วโทโสพวกนาง ได้แต่
ยื่นคอตกไม่กล้าเปล่งเสียงพูดอีก บรูษะเรือนกายสูงใหญ่ที่แผ่บารมี
น่าเกรงขามไปแปดทิศเมื่อยามกลางวันในค่ายทหาร เวลานี้อยู่เบื้องหน้า
สตรีสองนางนี้กลับดูต่ำต้อยกว่าชั้นหนึ่ง

"ท่านนี่ว่าเรื่องที่สตรีคนนั้นอยู่ในเมืองหลวงข้าจะไม่ล่วงรู้สักน้อยนิด
หรือ" อ้อวี้เอ่ยพูดอย่างไม่สบอารมณ์ "สี่ห้าปีก่อนซึ่งจึงหยวนหรือซ่งซินฉือผู้
นี้เข้าเมืองหลวงมาคัดเลือกสาวงาม ข้าก็ได้พบนางในวังหลวงแล้ว ต่อมา
ได้ยินว่านางถูกยกให้เป็นอนุของคนสกุลจางซุนถึงไม่สนใจอีก แล้วระหว่างนี้
ท่านกับนางจะลักลอบนัดพบกันก็ครั้งที่หนึ่งมิใช่กิจการของข้า ท่านจะโง่
ยอมให้นางหลอกลวงก็เป็นเรื่องของท่าน แต่ตอนนี้ท่านแม่อาศัยอยู่กับท่าน
ท่านก่อเรื่องขึ้น ท่านแม่ต้องแบกรับความผิดไปกับท่านเป็นคนแรก หาก
ท่านจะหน้ามืดตามัวเพราะสตรีคนหนึ่งเยี่ยงนี้ต่อไป ข้าว่าข้ามองหา

เรือนหลังใหม่เชิญท่านแม่ย้ายไปอยู่ที่นั่นดีกว่า ท่านแม่เจ้าคะ ท่านไปเก็บสัมภาระเสียเดี๋ยวนี้เลยเถอะ ตามเข้าไปพักที่พระราชอุทยานผู้ทรงสองสามวันก่อน รอข้าจัดเตรียมเรือนใหม่เรียบร้อยค่อยย้ายไป" ว่าแล้วนางก็ลุกขึ้นไปประคองหลู่อ่อนที่

"อย่า...อย่า...ท่านแม่ น้องเล็ก ฟังข้าพูดก่อน" หลูจวินรีบทำขึ้นหน้าสองก้าว กางแขนขวางไว้อย่างร้อนรน "นี่เป็นเรื่องเข้าใจผิดจริงๆ ข้ากับซินฉื่อไม่ได้มีความสัมพันธ์ลับกันสักนิด แม้ว่าข้าพบหน้านางบ่อยๆ แต่ไม่เคยกระทำเรื่องผิดศีลธรรมอันใด แค่พูดคุยรำลึกความหลัง ฟังนางระบายความทุกข์และปลอบใจนางบ้างเท่านั้นเอง เมื่อวานจางซุนจื่อมาเห็นข้าพอดีถึงเข้าใจผิดว่าข้ากับนางคบซู้กัน แฮ้อ...ดูสินี่เลยกลายเป็นเรื่องใหญ่..."

ชายหนุ่มเกาหูเกาคาง กำหมัดชกอากาศที่หนึ่งอย่างกระสับกระส่ายก่อนจะทำหน้าสลดกล่าวโอดครวญว่า "ข้าโดนปรักปรำจริงๆ นะ ไม่เป็นธรรมกับข้าเลย"

อื่อวี้บัดมือเขาออก มุ่นคิ้วเอียงขึ้น "ท่านยังพูดว่าไม่เป็นธรรมกับท่านได้ไม่อายปาก ข้าว่านะพี่สะใภ้ต่างหากที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม นางให้กำเนิดบุตรแก่ท่าน ดูแลเหย้าเรือน กตัญญูต่อท่านแม่ ทว่าทำที่สุดในใจท่าน นางมิได้ 'ทุกข์ยากลำบาก' มากเท่าสตรีที่ไม่ซื่อสัตย์ต่อสามีคนหนึ่ง"

อื่อวี้ยกเอาคำกล่าวของหลูจวินเมื่อครู่มาถากถางเขา

หลู่อ่อนโมโหจนตัวสั่นเช่นกัน นางยกนิ้วชี้หน้าบุตรชายและพูดว่ากล่าวสั่งสอน

"เจ้าอยากรับอนุ เดิมที่ข้าไม่อนุญาต แต่เพราะลู่อันตามใจเจ้าเพียรพูดอ่อนหวานขออภัยแทน ข้าถึงตอบตกลง คิดว่าขอแค่เจ้าให้เกียรติ

ภรรยาเอก จิตใจอยู่กับครอบครัวเท่านั้นเป็นพอ ไม่นึกว่าเจ้าถึงกับ
หวนกลับไปพั่วพันกับสตรีที่รังเกียจคนจนชมชอบคนรวยผู้นั้นอีก ทั้งยัง
หลงคารมนางจนไม่รู้หนักเบา นับวันยิ่งเลอะเลือนขึ้นทุกที อีวีเออร์ เจ้า
ให้คนส่งข้ากลับตำบลงหวียนประเดี๋ยวนี้เลย เรียกพี่สะใภ้เจ้าพาเด็กๆ
ไปพร้อมกับข้า ปล่อยให้เจ้าคนหัวทึบนี้โง่งมหายไปเองคนเดียวเถอะ"

อีอู๋ก็กล่าว "ท่านแม่อย่าเพิ่งโมโห ใจเย็นๆ นะเจ้าคะ เรียกคนไป
เก็บของก่อน ข้าจะประคองท่านกลับห้องพักสักครู่หนึ่ง"

หลูจวินรู้แสบใจดีว่ามารดา กับน้องสาวไปครานี้จะเกลี้ยกล่อมให้กลับมา
เป็นเรื่องยากยิ่งกว่าขึ้นสวรรค์ ไหนเลยจะกล้าปล่อยพวกนางไปจริงๆ เขา
คว้ามือของหลูซื่อไว๋โดยไม่คำนึงถึงอะไรทั้งสิ้น คุกเข่าลงดังตุบพรวดิววน
ยกใหญ่

"ท่านแม่ ท่านอย่าโกรธเลย ท่านพูดอะไรข้าจะเชื่อฟัง ข้าเชื่อฟังท่าน
เป็นอันสิ้นเรื่อง เป็นข้าออกตัญญูชั่วโทษท่านแม่ ท่านอย่าไปเลยนะขอรับ"

หลูซื่อหันหน้ากลับมามองเขาอย่างพิเน็จครู่เดียว จะอย่างไรก็เป็น
บุตรชายในไส้ เห็นเขาน่าสงสารก็อดใจอ่อนไม่ได้ นางตั้งท่าจะฉวยจังหวะ
สั่งสอนอบรมบุตรชายให้จดจำบทเรียนครั้งนี้ไว้ แต่ยังมีได้อำปากก็ได้ยินเสียง
รายงานของหลูเซี่ยวดังขึ้นที่ด้านนอก

"นายท่านๆ ข้าเหนื่อยมีเรื่องเรียนให้ทราบขอรับ"

หลูจวินกำลังนอนง้อมรดาอยู่ จะมีเวลาสนใจหลูเซี่ยวที่ไหนกัน
เขาตะโกนบอกกลับไป "เรื่องอะไรกัน ไว้ค่อยพูดทีหลัง"

หลูเซี่ยวรอรออยู่หน้าประตูไม่ยอมไป "นายท่าน เป็นเรื่องสำคัญขอรับ"

อีอู๋แลมองหลูซื่อแล้วค่อยมองหลูจวินอีกครา ก่อนจะกล่าวเสียงดังขึ้น

"หลูเซียวเข้ามาพูดข้างใน"

นางเอ๋อปากแล้ว หลูเซียวจะไม่ฟังได้อย่างไร เขาผลักประตูเปิดเดินค้อมตัวเข้ามา เห็นอ้อวี้ก็แสดงคารวะก่อน จากนั้นจะคุกเข่าลง แต่อ้อวี้โบกมือบอกให้ไม่ต้องมากพิธี

"เรื่องสำคัญอะไรก็พูดตรงนี้"

หลูเซียวเงยหน้ามองผู้เป็นนาย อ้อวี้ก็ชำเลืองมองตามสายตาเขาไปที่หลูจวิน ในดวงตานั้นแวบรอยเยาะหยันราวกับตำหนิพี่ชายว่ามีเรื่องอะไรที่บอกใครไม่ได้ หลูจวินต้องการแสดงความบริสุทธิ์ใจจึงรีบถลึงตาใส่หลูเซียวพร้อมกล่าวตะคอก

"ไม่ได้ยินหรือไร ยังไม่รีบพูดอีก"

หลูเซียวจึงปริปากบอกตามสัจจริงด้วยเหตุนี้

"เป็นแม่นางสี่เครือข่ายรับ นางคุกเข่าอยู่นอกจวนของเราไม่ยอมกลับ บอกว่าจะเชิญนายท่านไปช่วยช่งอี่เหนียง หากไม่แล้วชักเข้าไป ช่งอี่เหนียงคงต้องจบชีวิต หน้าประตูเริ่มมีคนมุงดูแล้ว ท่านเห็นว่าสมควรเชิญนางเข้ามาก่อนแล้วค่อยว่ากันอีกทีหรือไม่ขอรับ"

"อะไรนะ!" หลูจวินลุกพรวดขึ้นจากพื้น

นี่ไม่ต่างจากพุ่งตัวเข้าไปใส่คมหอกเองโดยแท้ หลูเซียวเห็นท่าทางนี้ของบุตรชายแล้วโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงขึ้นมากอีกทันใด นางบัดมือเขาออกพลางกล่าวเสียงกราดเกรี้ยว

"นางเป็นสตรีออกเรือนแล้วคนหนึ่งกลับเอาความเป็นความตายมาข่มขู่สามีของผู้อื่น ยังมียางอายอยู่หรือไม่ ทำเรื่องเสื่อมเสียขายหน้าถึงหน้าเรือนเรา หลูเซียว เจ้าไปเอาไม้กวาดไล่ตะเพิดไปซะ!"

"ขอรับ" หลูเซี่ยวรับคำสั่งแล้วหันหลังกลับ แม้เขาเป็นข้ารับใช้ที่ภักดี
ต่อนายท่านรอน ทว่าภูมิศาสตร์ข้อแรกของสกุลหลูคือสุหยินอาวุธใหญ่ที่สุด

"...ซ้าก่อน" หลูจวินเรียกหลูเซี่ยวที่เดินไปถึงหน้าประตูไว้ เขาหันไป
ส่งยิ้มที่อัปลักษณ์ยิ่งกว่าร้องไห้ให้มารดา "ท่านแม่ ลูก...ลูกไปดูสักหน่อย
ดีกว่า ถ้าเกิดเรื่องอะไรขึ้นจริงๆ ก็ช่วยชีวิตคนคนหนึ่งไว้ได้มิใช่หรือขอรับ"

"ถ้าเจ้ากล้าไป ซ้าจะย้ายไปอยู่ที่อื่นเดี๋ยวนี้เลย"

เมื่อเห็นท่าที่แข็งกร้าวของมารดา หลูจวินซึ่งเป็นห่วงซ่งชิงฉืออยู่
บังเกิดความรู้สึกกล้าปากใจเป็นทบทวี เขากล่าวคำหนึ่งโดยไม่ยั้งคิด

"แต่ไรมาท่านแม่เป็นคนจิตใจงามมิใช่หรือ ไฉนตอนนั้นกลายเป็น
ใจไม้ไผ่ระกำไปเสียแล้ว"

หากไม่เห็นเองกับตา อ้อวีไม่รู้จักจริงๆ ว่าหลูจวินจะหลงเชื่อซ่งชิงฉือผู้
ถึงเพียงนี้ ไม่เพียงกินแหว่งแคลงใจกับจิ้นลู่อันเพราะนาง บัดนี้ยังพูดตำหนิ
กระทั่งมารดาบังเกิดเกล้า

หลูเซื่อโกธรบุตรชายจนพูดไม่ออก นางขบสันทรมานแน่นถอยหลัง
สองก้าว กลับเข้าอ่อนทรุดฮวบลงนั่งบนตั่งขาเตี้ยอย่างไร้เรี่ยวแรง

อ้อวีตักใจ รีบประคองหลังมารดาไว้แล้วยกมือลูบอกให้ "ท่านแม่
นี่ท่านเป็นอะไรไป ท่านหายใจเข้าลึกๆ ก่อน เมื่อครู่ท่านบอกเองไม่ใช่หรือว่า
พี่รองเลอะเลือนไปชั่วครู่ชั่วยาม แล้วท่านจะถือวาจาเขาเป็นจริงเป็นจัง
ไปทำไมเจ้าคะ" เพื่อให้มารดาคลายโทสะลง นางยังจใจหันไปต่อว่าหลูจวิน

"พี่รองพูดจาแบบนี้กับท่านแม่ได้อย่างไร หน้ามืดตามัวไปแล้วจริงๆ
หรือไร ยังไม่รีบรินน้ำชาขอขมาท่านแม่อีก"

"อะ ไช้ๆ" หลูจวินได้สติเช่นกัน เขาก้าวเข้าไปยกน้ำชามือเป็นระวิง

แต่หลูซื่อยกมือห้าม

"เจ้าไปเถอะ ทางนั้นยังมีคนรอเจ้าไปช่วยชีวิตอยู่มิใช่หรือ แม่ไม่ขวางเจ้าแล้ว ไปเถอะ เจ้าโตปานนี้สมควรแยกแยะถูกผิดได้แล้ว ร่างกายของแม่อ่อนแอลงกว่าแต่ก่อนมาก อีกสี่ห้าปีอาจนอนตายดินกลบหน้าอย่างสงบ ไม่อาจยุ่งุ่นวายกับเจ้าได้อีก เจ้าอยากทำอะไรก็ทำเถอะ เจ้าก่อเรื่องขึ้น แม่ก็ต้านทานไม่อยู่ อีกร้อยเจ้ายังมีน้องสาว ถึงเวลาแม่จากไปแล้ว คงต้องให้พวกเจ้าสองพี่น้องพึ่งพาดูแลซึ่งกันและกันเอง"

หลูซื่อไถ่อย่างเข้าบ้านปลายของชีวิต นางในวัยเจียนห้าสิบมักปวดหลังปวดเอวบ่อยๆ จนผมสองข้างก็เริ่มมีผมหงอก นับว่าแก่ตัวลงแล้วจริงๆ ยามนางกล่าวคำนี้ บนหน้ายังปรากฏเค้าความชราเพิ่มขึ้นหลายส่วน ส่งผลให้เธอรู้สึกกับหลูจวินเห็นแล้วต่างปวดแปลบใจสุดระงับ คนหนึ่งขุนเคื่องที่ตนเองพูดเกินกว่าเหตุเมื่อครู่ อีกคนยื่นมือไปกอดมารดาพลางกล่าวปลอบ

"ท่านแม่อย่าพูดแบบนี้ ใจข้าเป็นทุกข์เหลือเกิน มันคุ้มค่าหรือที่พวกเราต้องเสียใจกันทั้งครอบครัวเพราะคนนอกคนหนึ่ง เรื่องนี้จัดการได้ไม่ยาก ถือเสียว่าพวกเราแสดงไมตรีกับสกุลซ่งคราหนึ่ง จะไม่ดูดำดูดีนางก็ไม่ใช่การดี ในเมื่อพี่รองไม่เหมาะจะยุ่งเกี่ยว ประเดี๋ยวข้าไปดูแลเองก็แล้วกัน เจ้าคะ"

การที่เธอรู้สึกว่าเช่นนี้เพราะมีความตั้งใจสองประการ หนึ่งคือกลัวหลูจวินตื่นท้อต่อไปจนทำให้มารดาโกรธจนเป็นอะไรไป สองคือจะได้ไปดูซ่งชิงหยวนผู้ซึ่งนั้นสักหน่อย ดูว่านางเล่นลวดลายอันใดอยู่กันแน่

หลูซื่อจับมือเธอรู้ไว้ถือนใจเฮือก ฝ่ายหลูจวินอำปากออก แต่พูดกันถึงขนาดนี้แล้วเขายังกล่าวอะไรได้อีก

784

ห้องหนังสือ จวนสกุลจางซุน

"ท่านพ่อ ท่านพูดอะไรสักคำบ้างสิขอรับ เจ้าอันธพาลที่เกาะชายกระโปรงสตรีได้ไต่ขั้นที่สูงพรรคนั้นบังอาจไม่เห็นสกุลจางซุนของเรา อยู่ในสายตา หากแล้วกันไปเท่านี้ วันหลังพวกเราชาวสกุลจางซุนจะเอาหน้าไปวางไว้ที่ใด"

จางซุนผู้จู้วางหนังสือราชการลงแล้วกุมสองมือประสานกัน เขายกหน้ามองบุตรชายคนโตที่พรวดพราดเข้ามาในห้องหนังสือของตนอย่างเป็นเดือตเป็นแค้น ก่อนจะกล่าวว่า "เจ้าก็เลยพาคนไปหาเรื่องถึงที่ ทั้งยังฟังประตูจวนของพวกเราต่อหน้าผู้คนหรือ ซงเอ๋อร์ เจ้าทำอะไรโดยมิได้ใคร่ครวญให้ดีเลยจริงๆ"

จางซุนซงหาได้รู้สึกว่ามันผิดแม้แต่น้อยนิด "หลูจวินผู้นั้นทำร้ายน้องสามจนกลายเป็นอย่างนี้ ข้าฟังประตูของเขาบานเดี่ยวจะมีอันใด

เป็นเขาโชคดีที่ไม่ได้อยู่ในจวน ไม่เช่นนั้นข้าอาจได้หักแขนเขาข้างหนึ่งให้สาสม!"

"เจ้ากระทำเยี่ยงนี้ต่างหากถึงทำให้เสื่อมเสียเกียรติของตระกูลเราอย่างแท้จริง" จ่าซุนอู๋ก็เอ็ดเขาเสียงเบา "น้องสามของเจ้าไปทะเลาะวิวาทกับคนอื่นเพราะหึงหวงอนุที่ประพุดิตินไม่สำรวมคนหนึ่งจนต้องนอนรักษาตัวบนเตียง เดิมมิใช่เรื่องที่น่าป่าวร้องออกไปแต่อย่างใด แต่เจ้ายกขบวนบุกไปเอาเรื่องถึงที่อย่างเอิกเกริก เพียงตรงดูก็รู้ว่าเมื่อเรื่องลุกลามบานปลาย คนที่ต้องอับอายขายหน้าจะมีแค่พวกเขาหรือไม่ และหากมีคนยกเรื่องนี้มาทำให้เป็นเรื่องใหญ่อีก แล้วฝ่ายใดกันแน่ที่เสียหายมากกว่ากัน เจ้ายังไม่กระจ่างแจ้งอีกหรือ"

เมื่อฟังคำกล่าวนี้จบ ไฟโทสะของจ่าซุนซงก็บรรเทาลง เขาทำเสียงฮึดฮัดครู่ใหญ่ถึงกล่าวเสียงซุนๆ

"ท่านพ่อ ข้ามีคำพูดหนึ่งจากใจจริงอยากบอกท่านตามลำพัง บัดนี้องค์ศรีชทายาทยังเป็นแค่องค์ศรีชทายาทก็มีคนพยายามเหยียบย่ำพวกเราให้จมดินไม่หยุด เช่นนั้นวันหน้าองค์ศรีชทายาทสืบทอดบัลลังก์แล้วสกุลจ่าซุนของเราจะมีที่ยืนได้เช่นไร ลูกเห็นว่าพระวรกายของฮ่องเต้อ่อนแอลงกว่าแต่ก่อนมาก ดูแล้วคงเหลือเวลาอีกไม่มาก แทนที่จะรอให้ถึงวันนั้น มีผู้...มีผู้..."

"ซงเออร์ ระวังวาจา" จ่าซุนอู๋ก็โบกมือตัดบทบุตรชาย เขาเปลี่ยนหน้ามองสีท้องฟ้านอกหน้าต่าง แสงเทียนบนโต๊ะส่องกระทบนัยน์ตาชายชราทอประกายเรื่องๆ เขากล่าวด้วยความปรารถนาดี "เรื่องนี้เชื่อคำพ่อ เจ้ากลับไปเตรียมของขวัญประเดี๋ยวนี้เลย พรุ่งนี้ส่งคนถือไป"

มอบให้จวนแม่ทัพ ถือเป็นคำขอขมาที่ฟังประตุจวนเสียหายในวันนี้ สำหรับน้องสามของเจ้า พ่อจะให้เขียนหนังสือหย่าร้างแล้วส่งตัวซึ่งชื่อ กลับแดนได้"

"...ขอรับ" จ่างซุนซงชานตอบอย่างไม่สู้เต็มใจ

"เจ้ากลับไปเถอะ ตอนนี้อ๋องค้หญิงตั้งพระครรภ์บุตรอีกคนแล้ว เจ้าไม่มีการงานใดก็อยู่ในจวนเป็นเพื่อนนางมากๆ ออกไปข้างนอกให้น้อยลง"

"ทราบแล้ว ลูกขอตัวนะขอรับ" จ่างซุนซงมองหนังสือราชการที่วางซ้อนเป็นตั่งบนโต๊ะปราดหนึ่งก่อนพูดเตือน "ท่านพ่อก็อย่าตราครดร้าเกินไป พักผ่อนบ้างนะขอรับ"

"อืม"

จ่างซุนซงจับอาการณีให้เข้าที่แล้วหมุนกายออกนอกประตูไป แต่ไม่นานนักก็วิ่งกระหืดกระหอบกลับมา

"ท่านพ่อๆ"

"มีอะไรอีกล่ะ"

"ท่านรีบไปดูเถอะ ใ้รู้น้องสามเกิดคลุ้มคลั่งอะไรขึ้นมา เพิ่งฟื้นสติ ก็คว่ำกระบี่ไล่ฟันนางแพศยาคนนั้นบอกว่าจะสังหารนาง บ่าวไพร่ขัดขวางไม่อยู่ ตอนนี้วอกเขาวิ่งออกไปที่ถนนด้านนอกแล้วขอรับ"

จ่างซุนซุนจู้ได้ยินแล้วเดือดดาลจนหนวดกระดิก เขาตบโต๊ะที่หนึ่ง แล้วลุกขึ้นยืน "เหลวไหล! ยังไม่รีบให้คนไปลากตัวเขากลับมา"

อีกด้านหนึ่ง อีอวี้ออกจากจวนของหลูจวินแล้วแวะเข้าตลาดตะวันตก ซื้อไสมแผ่นกับหูกวางสิบกว่ากล่อง จากนั้นพาคนมุ่งหน้าไปจวนสกุลจ่างซุน

นางยังพาหลูเซียวติดตามมาด้วยเพื่อจะได้ไขความกระจ่างว่าเรื่องระหว่าง หลูจวินกับซ่งซินฉือ นั้นเป็นอย่างไรกันแน่

เมื่อเป็นอิวี่ซักถาม หลูเซียวยอมไม่กล้าปิดบัง กระนั้นมิใช่ว่าเขาเป็นคนเก็บความลับไม่อยู่ หากแต่ในฐานะบ่าวไพร่ เขารู้เช่นกันว่าอะไรจึงจะดีต่อผู้เป็นนาย

"เท่าที่กระหม่อมทราบ นายท่านเริ่มพบปะกับซ่งอี่เหียงท่านนั้นเมื่อสามปีก่อน สำหรับความประพฤติของคุณชายสามสกุลข้างซุนนั้นกระหม่อมขอไม่วิพากษ์วิจารณ์ ทว่านับแต่ซ่งอี่เหียงออกเรือนไปกับเขาน่าจะมีชีวิตที่ไม่สมดั่งใจ หาไม่แล้วสตรีออกเรือนแล้วผู้หนึ่งจะคะเนถึงบุรุษอื่นไปใย...เริ่มแรกนางให้คนส่งสารมากระบายความทุกข์กับนายท่านหลังส่งสารไปมาพักหนึ่ง ต่อมาทั้งคู่ก็เริ่มแอบพบกัน บางครั้งนัดหมายกันที่หอสุรา บางคราก็เป็นที่ร้านน้ำชาพะยะคะ

นายท่านเป็นคนเอื้อเฟื้อเรื่องเงินทอง เห็นซ่งอี่เหียงแต่งกายหอมช้อจริงๆ ก็จะมีอบพวกปิ่นปักผมให้นางบ้าง ซึ่งเป็นตอนนั้นเองที่กระหม่อมเริ่มรู้สึกไม่ชอบมาพากล แม้ว่านายท่านมิได้มีความสัมพันธ์ใดๆ กับซ่งอี่เหียง พวกเขาพบหน้ากันทุกครั้งก็อยู่ในกรอบประเพณีดี แต่กระหม่อมเห็นว่าเป็นไปไม่ได้ที่ซ่งอี่เหียงจะไม่คิดเป็นอื่น มีครั้งหนึ่งตอนปีใหม่ก่อนเทศกาลซั้งหยวน นายท่านไปซื้อหยกที่ตลาดตะวันออก เลือกลงไปเลือกมาก็พบที่ถูกใจชิ้นหนึ่ง ต้องจ่ายเงินไปนับพันตำลึง ที่แรกกระหม่อมนึกว่าจะมอบให้ฮูหยินรอง แต่พอถึงวันนั้น ซ่งอี่เหียงให้คนส่งสารมาอีก นายท่านก็ไปพบนางเช่นเคย...หากนี่ไม่มีอะไรจริงๆ จะตามพั้วพันไม่เลิกได้อย่างไรที่ไหนกันพะยะคะ"

อือวี่ฟังคำบอกเล่าของหลูเซี่ยวจบแล้วทำหน้าที่ด้วยความโกรธนางเคยพบเห็นคนไร้ยางอายุ แต่ไม่เคยเจอใครที่ไร้ยางอายุได้ถึงขั้นนี้

พี่รองของนางก็ไร้สติเช่นกัน มีคำกล่าวที่ว่าอาชาติไม่ย้อนไปกินหญ้าที่เก่า แต่เขาช่างดีนักนะ หญ้าก็มิได้กินสักคำ ยังแปดเปื้อนกลิ่นควาไปทั้งตัว

เมื่อแรกได้ยินว่าจางซุนซงฟังประตูใหญ่ของจวนพวกเขา อือวี่ยังนึกเคืองในใจ แต่พอได้รู้เรื่องอย่างกระจ่าง คนผิดเป็นพี่รองของนางเอง อันว่าแมลงวันไม่ตอมไขที่ไร้รอยร้าว* ได้พบกับคนโง่งมอย่างหลูจวิน ซ่งซินฉือผู้นั้นยอมตามตอแยกอย่างไม่คิดชีวิตแล้ว

แผ่นดินนี้ไม่ยึดถือจารีตธรรมเนียมโบราณอย่างเคร่งครัดนัก มาตราว่าจะรังเกียจสตรีที่ออกเรือนแล้วแล้วยังคบขู้คู่ชาย แต่โล่เลียงเอาผิดกันจริงๆ ก็ไม่ถึงกับลงเอยด้วยการจับถ่วงน้ำ อย่างมากได้รับหนังสือหย่าร้างฉบับหนึ่งและส่งตัวกลับสกุลเดิม กระนั้นบางคนถึงขั้นแต่งงานใหม่กับ 'ชายขู้' หลังออกจากเรือนสามีเก่าไม่ถึงครึ่งปีด้วยซ้ำไป

ดูที่ว่าซ่งซินฉือตามพัวพันหลูจวินเช่นนี้คงมีความคิดจะเป็นเช่นสตรีอุ้มผีมาลาจาก** แต่แรกแล้ว

ตอนออกจากวัง อือวี่ยังตั้งใจว่าจะไปพบซ่งซินฉือ แต่พอได้ล่วงรู้จุดประสงค์ชั่วร้ายของสตรีผู้นั้น นางก็ล้มเลิกความคิดนี้โดยสิ้นเชิง

ครั้นคิดคำนึงว่าถึงที่สุดแล้วซ่งซินฉือก็เป็นสตรีในเรือนที่ยังอ่อนต่อโลกนัก ไหนเลยจะรู้ถึงความร้ายกาจของสกุลจางซุน ต่อให้ตัดขาดกับนางแล้ว ก็เป็นไปไม่ได้เด็ดขาดที่จะปล่อยให้นางอยู่ในเมืองฉางอันต่อไป และยิ่งเป็นไปไม่ได้ที่จะยอมให้นางออกเรือนใหม่ บทลงเอยของนางนั้น อือวี่

* แมลงวันไม่ตอมไขที่ไร้รอยร้าว หมายถึงหากไม่มีมูลก็ย่อมไม่เกิดข่าวลือ

** 'อุ้มผีมาลาจาก' เป็นสำนวนที่มาจากบทกลอนของไป่จิวอ้อ หมายถึงสตรีที่แต่งงานใหม่

เพียงตรงดูก็รู้ได้

"นายหญิง ผ่านถนนไปอีกสายหนึ่งก็เป็นจวนสกุลจางซุนแล้ว ทรงเห็นว่าจะประทับรออยู่บนรถม้าแล้วให้หม่อมฉันเข้าไปบอกความหรือไม่ เพคะ" ผิงผิงนั่งอยู่ด้านนอกเล็กม่านกันขึ้นมุ่มหนึ่งขอคำสั่งจากอ้อวี่

"อ้อ เจ้าถือของขวัญเข้าไป มีมารยาทสักหน่อยนะ ก็บอกว่า เพราะคุณชายรองพลังมือทำร้ายคุณชายจางซุนบาดเจ็บแล้วรู้สึกเสียใจ ภายหลัง ดังนั้นจึงขอให้เข้ามาขอขมาแทน ส่วนเรื่องอื่นไม่ต้องเอ่ยถึง แม้สักครึ่งคำ"

จางซุนชงกับพี่รองของนางล้วนเป็นพวกมือไวกว่าสมองดูจะเดียวกัน ทว่าคนเจนจัดหลักแหลมเฉกจางซุนอ้อวี่ต้องไม่ปรารถนาให้เรื่องฉาวโฉ่พรรคนี้ ลูกหลานบานปลายเป็นแน่แท้ มีความเป็นไปได้แปดในสิบส่วนว่าเขายัง จะให้จางซุนชงนำของขวัญไปขอขมาที่จวนหลูจวินฟู่ครั้งนี้เข้าอีกด้วย

เพราะอ้อวี่ใคร่ครวญถึงจุดนี้ถึงได้แหวะเตรียมของขวัญกลางทาง ขึ้น รอให้สกุลจางซุน 'ก้มหัวรับผิด' ก่อนจริงๆ แล้วโดนจึงจอกเฒ่าเจ้าเล่ห์คนนั้น ผูกอาฆาตในใจ วันหลังพี่รองของนางคงต้องพบกับความยากลำบากแล้ว

รถม้าเลี้ยวตรงหัวมุมข้างหน้าแล้ววิ่งต่อไปหลายก้าวก่อนหยุด กะทันหัน อ้อวี่นั่งอยู่ข้างในก็ได้ยินเสียงเอะอะอีกทีก็จากที่ไม่ไกลนัก นางแหวกม่านประตูออกดู เห็นแสงไฟกับเงาคนทั่วบริเวณเบื้องหน้า กลางม่านราตรี ไม่รู้ว่าเกิดความวุ่นวายใดขึ้นถึงดึงดูดความสนใจของ ชาวบ้านชาวเมืองให้มามุงดูกันคับคั่งขนาดนี้

"นายหญิง ถนนด้านหน้าติดขัดพะยะคะ ทรงรอสักครู่ กระทบหม่อม ให้นำคนไปดูว่าสถานการณ์เป็นเช่นใด"

อวี๋ทงจอตระมั่วที่ริมถนน เรียกองค์กรักษ์ผู้ติดตามคนหนึ่งลงไป สอบถาม หลังจากหลี่ไท่เป็นผู้ครองตำหนักบูรพา มิได้พาข้าทาสบริวาร มากมายในวังเว่ยอ๋องแต่เดิมเข้าวังหลวงไปด้วย ดังเช่นอวี๋ทงที่ไม่เต็มใจ ข้าระกายเข้าวังเป็นขั้นที่ พวกเขาล้วนได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ อยู่ข้างนอก ยามปกติจะไม่ปรากฏตัว แต่ถ้าอวี๋ทงกับหลี่ไท่ออกนอกวัง ก็แจ่งให้พวกเขาเตรียมรถม้าติดตามขบวนล่วงหน้า แน่แน่นอนว่า มีข้อยกเว้นอย่างอาเชิงเช่นกันที่สามารถแปลงโฉมเป็นขั้นที่หรือองค์กรักษ์ อยู่ข้างกายหลี่ไท่ได้ทุกเมื่อ

องค์กรักษ์ไปแล้วย้อนกลับมาเยี่ยมกล่าวรายงานอวี๋ทงที่ข้างรถม้า

"เกิดเรื่องที่จวนสกุลจางซุนพะยะคะ ดูเหมือนว่าคุณชายสาม ถือกระบี่วิ่งไล่สังหารอนุคนหนึ่งไปตามถนน ฟังจากคำพูดของคนที่มีงู คล้ำว่าอนุคนนั้นไม่รักษาจรรยาสตรี ลักลอบคบชู้แล้วยังตั้งครภักด้วย พะยะคะ"

อวี๋ทงนั่งอยู่บนรถม้าได้ยินเสียงรายงานจากด้านนอกแล้วโบหน้าบูตบั้ง ไปทันใด มือที่วางอยู่ข้างหัวเข่ากำเป็นหมัดแน่นจนข้อนิ้วลั่นเปาะๆ หลุ่เขียว กับผิงถงไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรงๆ

"ผิงถง สวมหมวกผ้าโปร่งคลุมหน้าตามข้างลงไปดู"

บนถนนใหญ่กว้างขวางหน้าประตูจวนสกุลจางซุน ณ เพลานี้ กำลังแสดงละครชวนหัวฉากหนึ่ง

คุณชายสามจางซุนจื้อสวมเสื้อตัวในบางๆ ตัวเตี้ยวสยายผมยุ่งเหยิง วิ่งออกมาจากข้างในจวน มือหนึ่งถือกระบี่ยาวกวัดแกว่งไปสั้ด้านจน

เหล่าบ่าวไพร่ที่จะเข้าไปขัดขวางพากันผงะถอยด้วยความตกใจ เขา
ไล่กวาดตามสตรีชุดเขียวที่หนีเตลิดไปเบื้องหน้าหมายสังหารนาง

"นางแพศยา! หยุดนะ ข้าจะแทงหญิงสาวเลยเยี่ยงเจ้าให้ตาย
ในกระบี่เดียว คอยดู!"

"คุณชาย...คุณชายรีบวางกระบี่ลงเถอะขอรับ"

"ไสหัวไป!"

"ช่วยด้วยๆ"

อ้อวี่ยืนอยู่มุมหนึ่งของกลุ่มฝูงชนที่มุงดูอยู่ มีสาวใช้กับผู้ติดตาม
หลายคนอยู่เป็นเพื่อน นางทอดสายตาผ่านผ้าโปร่งบางมองดูสตรีที่ถูกไล่แทง
จนต้องวิ่งหนีหัวซุกหัวซุนไปทั่วทุกทิศคนนั้น

หนสุดท้ายที่ได้พบซึ่งชินฉื่อคือในวังหลวงเมื่อสี่ห้าปีก่อน ผ่านมา
เนิ่นนานปานนั้น อ้อวี่กลับจำหน้านางได้ตั้งแต่แวบแรก เพียงพอจะบ่งบอก
ได้ว่าอีกฝ่ายติดตรึงอยู่ในความทรงจำของนางอย่างลึกซึ้งเพียงใด

สำหรับจางซุนจื่อซึ่งเคราะห์ร้ายโดนสวมเขานั้น อ้อวี่ก็พอจะจดจำ
ได้บ้าง ส่วนใหญ่เป็นภาพลูกเศรษฐีเสเพลไร้ความรู้ไร้ความสามารถคนหนึ่ง
เมื่อครั้งเล่าเรียนอยู่ที่สำนักศึกษาหลวง แต่นางหาเค้าเดิมที่คล้ายคล้าย
คล้ายคลาจากร่างบุรุษเสียดิที่เงื่องกระเปะปะสะปะอยู่ข้างหน้าคนนั้น
ไม่ได้สักน้อย

เมื่อไม่มีคนช่วยเหลือ ส่วนพวกคนรับใช้ก็กลัวโดนจางซุนจื่อทำร้าย
จนไม่กล้าเข้าไปขัดขวาง มีหลายครั้งหลายหนที่เขาเกือบฟันโดนซึ่งชินฉื่อ
ที่วิ่งได้ไม่เรวนัก ทั้งคู่วิ่งไล่วนกันไปรอบๆ เหมือนแมวจับหนูอยู่นานครู่ใหญ่
ฝ่ายซึ่งชินฉื่อยิ่งวิ่งยิ่งช้าจนสุดท้ายก็หมดแรง ตอนวิ่งผ่านหน้าอ้อวี่อีกครั้ง

นางสะดุ้งล้มลงกับพื้น แข็งขาอ่อนยวบพยายามลุกอย่างไรก็ลุกไม่ขึ้น ได้แต่หันศีรษะไปมองข้างซุนจื่อที่เสยะเซี่ยวยิงฟันปรีเข้าใส่นางโดยไม่มีคนหยุดยั้ง

"หญิงสาวเร็ว! เสียที่ที่ข้าดีต่อเจ้าปานนั้น เจ้าถึงกับยั่วยวนชายอื่นลับหลังข้า ข้ายังมีเลือดช่วยอยู่ในท้อง วันนี้ข้าจะให้เจ้าไม่ได้ตายดี!"

ข้างซุนจื่ออยู่ในสภาพผมเผ้ารุงรัง ดวงตาแดงก่ำราวกับจะกินเลือดกินเนื้อคน เห็นชัดว่าเขาเดือดดาลเกินไปจนขาดสติ คิดแต่จะสังหารซ่งซินฉือ ตอนนี้เขาอยู่ห่างจากนางไม่กี่ก้าว ฟาดกระบี่ลงก็จบชีวิตสตรีผู้นี้ได้แล้ว ทุกคนเบิกตากว้างกลั้นหายใจ คิดถึงภาพคดีนองเลือดที่จวนเจียนจะได้เห็นกับตาในอีกใจถัดไปได้แล้ว

ชะรอยว่าซ่งซินฉือยังไม่ถึงฆาต ข้างซุนจื่อคล้ายสะดุ้งทำตนเองกะทันหัน ร่างเขาเซวบทรงตัวไม่อยู่จนล้มหน้าคะมำ ส่งผลให้กระบี่ยาวหลุดจากมือลอยหวิวไปไกลจึ่งหนึ่งตกลงกลางฝูงชนที่มุงดูอยู่ พวกเขาถอยกรูดๆ ด้วยความตกใจพร้อมกับเสียงกรี๊ดร้องหลายเสียง

ซ่งซินฉือซึ่งเกือบมัวยมรณาไปสู่ปรโลกทรุดตัวฮวบกับพื้นอย่างสิ้นเรี่ยวแรง ดวงตาทั้งคู่เบิกโพลงอย่างพรันพรัง นางมองข้างซุนจื่อที่ล้มคว่ำอยู่ข้างทำตนเองพยายามตะกายตัวลุกขึ้นอย่างขวิญหนีดีฝ่อ

"ข้าจะฆ่าเจ้า!"

"ลูกเนรคุณ! ยังดึงว่าอับอายขายหน้าไม่พอรี ยังไม่รีบกลับมาอีกใครก็ได้ไปมัดตัวคุณชายสามพากลับเข้าจวน!"

เสียงตวาดอย่างกราดเกรี้ยวดังขึ้น อีอวีหันไปมองเห็นเงาร่างสูงชะลูดยืนอยู่หน้าประตูใหญ่ที่มีแสงโคมสว่างไสวของจวนสกุลข้างซุน

ครันเห็นหน้าข้างซุนอู๋จี้ที่ออกมาด้วยตนเอง ฝูงชนส่งเสียงเอ็ดอึ้ง

ตั้งระงมขึ้น ละครชนหัวฉกนี้ไถ่จะปิดฉกรรรมร่อแล้ว

"ไปเถอะ กลับวัง" อ้อวี่กล่าวเสียงขริ่ม

"นายหญิง พวกเราไม่ไปจนสกุลจ่างซุนแล้วหรือเพคะ" ผิงถง
กระซิบถาม

"กลับไปก่อนค่อยว่ากันอีกที"

อ้อวี่แลมองซ่งซินฉื่อที่นั่งตัวสั้นเทาอยู่บนพื้นอย่างน่าสังเวชด้วย
แวตฉแฝงนัยลึกล้ำ ดวงตางเปล่งประกายคมปลาบวบหนึ่งก่อนหมุนกาย
พาคณกลับไป

785

ตำหนักบูรพา

ราตรีนี้เหนือผิวน้ำในสระอวี๋เฉวียนด้านหลังตำหนักกงกวออบอวล
ด้วยม่านควัน ไอน้ำฟุ้งกระจายละม้ายผ้าโปร่งสีชาวลอยปลิว หยดน้ำ
เกาะพรราวพรายบนผนังหินหยกเป็นมันวาว

กลางสระน้ำที่ว่างโล่งแห่งนี้มีเงาร่างหนึ่งนั่งแช่ตัวอยู่ตามลำพัง
ใต้เรือนम्मสีด้าที่ทอดตัวคดคี่คดุมแผ่นหลังมองเห็นริ้วมัดกล้ามบึกบึนเป็นลอน
กับบ่าหลังกว้างได้รำไร บ่งบอกได้ว่าเป็นบุรุษที่เรือนกายแข็งแรงกล้าสัน
ผู้หนึ่ง

น้ำร้อนที่ไหลๆ หยดๆ ออกมาทางหัวมังกรทางตะวันออกของสระน้ำ
ส่งควันสีขาวฉุยๆ เขานั่งตรงขอบสระนิ่งๆ ไม่เคลื่อนไหนหวารวกับถูกรมด้วย
กระโอีร้อนจนหลับไหลไป

กระนั้นในห้องชำระกายนี้หาได้มีคนอยู่คนเดียวไม่ จุดที่ห่างไปไม่ไกล

ทางเบื้องหลังเขา มีนางกำนัลสวมเสื้อคลุมสีชมพูกับกระโปรงสีเขียวนางหนึ่ง
ซ่อนตัวอยู่หลังฉากกั้นหินหยกบังตาหน้าประตู นางเยี่ยมหน้าออกมาครั้งซีก
มองบุรุษในสระน้ำอย่างลุ่มหลงอยู่บ้าง

นางกัตรีมีผีปากที่ตั้งใจแต่มีขาดไว้จนกลายเป็นสีแดงสดสวยขึ้น
หลายส่วนคล้ายตัดสินใจอะไรบางอย่างได้แล้ว ก่อนจะยกถาดน้ำชาที่ทิ้งไว้
จนอุ่นแต่แรก ก้าวขาออกไปนอกฉากกั้นเดินไปทางริมสระน้ำด้วยผีเท้า
เบาหวิว พร้อมกับทอดเสียงอ่อนหวานกล่าวด้วยสีหน้าสะเทือนอายเต็มเปี่ยม

"องค์รัชทายาท หม่อมฉันยกพระสุธารสมาถวายเพคะ"

ร่างในสระน้ำไม่ขยับกาย นางกำนัลวางถาดบนโต๊ะน้ำชาข้างสระน้ำ
รินน้ำชาถ้วยหนึ่งอย่างเชื่องช้า จากนั้นก้มหน้าใช้นิ้วมือที่สั่นระริกคลายสายรัด
สาบเสื่อกลางอกแล้วบิดเอวที่หนึ่ง กระโปรงยาวบนตัวก็หลุดร่วงลงบนพื้น
เหลือแค่เสื่อตัวสั้นสีชมพูบางๆ ขึ้นเดียวที่ไม่อาจปกปิดท่อนขานวลเนียน
ที่สั้นน้อยๆ ทั้งสองข้างไว้ได้

นางก้มตัวลงยกถาดน้ำชาขึ้นอย่างกระมัดระวังแล้วจะขยับไป
ตรงขอบสระน้ำซึ่งจริงๆ แล้วห่างไปสองสามก้าวเท่านั้น นางเพิ่งก้าวขา
ก็ได้ยินเสียงสั่งอย่างไม่เอาใจใส่ บุรุษที่เหมือนนอนหลับอยู่ตรงนั้นตื่นอยู่
อย่างเห็นได้ชัด

"ออกไป"

ได้ยินคำนี้ นางกำนัลที่เปลื้องอาภรณ์ไปครั้งหนึ่งแล้วเริ่มใจผ่อ แต่
โอกาสครั้งหนึ่งที่ได้ยากอย่างนี้หากพลาดไปแล้วไม่รู้ว่าจะต้องรอคอย
ไปอีกนานเท่าไร นางทำใจแข็งอีกคราย่างเท้าไปข้างหน้าโดยไม่สนใจ
เสียงไล่ แต่ด้วยความตกประหม่า นางเลยไม่ได้มองทางจนเหยียบบน

ไขสั้วห้อมที่วางทิ้งไว้ตรงขอบสระน้ำพอดี พอฝ่าเท้าลื่นไถล นางร้องอุทานเสียงหลงอย่างหวาดกลัว ตัวก็ถล่นไปข้างหน้าเฉียดผ่านข้างกายบุรุษผู้นั้น หัวที่มกลงไปในสระน้ำ

"ว้าย!"

ตุ้ม!

คนทั้งคนหล่นร่วงลงมา น้ำในสระแตกกระเซ็นเป็นวงใหญ่สาดใส่บุรุษที่คาดไม่ถึงว่าจะเกิดเหตุการณ์นี้ขึ้นจนเปียกไปทั้งศีรษะ ดีที่เขาหลับตาทำสมาธิอยู่ตลอด น้ำร้อนถึงไม่กระเซ็นเข้าตา

แต่มันยังไม่จบเท่านั้น นางกำนัลที่พลัดตกน้ำคนนั้นผลุบๆ โผล่ๆ อยู่กลางสระ อารามแตกตื่นถึงกับวาดแขนสะเปะสะปะไปกอดบุรุษใกล้ตัวไว้ไม่ยอมปล่อยมือโดยไม่คำนึงถึงอะไรทั้งสิ้น นางเปียกโชกไปทั้งตัว หยดน้ำเกาะผิวกายยิ่งสะท้อนความขาวผ่องอวดสายตามากขึ้น อีกทั้งเรียวแขนกลมกลิ้งทั้งคู่ยังเกาะอยู่บนหัวไหล่กำยำของบุรุษ หากมิใช่ นางกำนัลที่ละม้ายลูกนกตกน้ำผู้นี้ทำหน้าเหยเกเพราะสลัดน้ำไปหลายคำ นี่คงเป็นภาพที่วาบหวามใจสุดจะเปรียบ

"เห็นที่ข้ากลับมากลัดจิ้งหะเสียแล้ว"

อือ! รุกกลับมาจากนอกวังอ่อง ไม่ทันผลัดเปลี่ยนอาการก็รีบร้อนมาหาเขาที่สระอู๋เฉวียนเพื่อปรึกษาหารือ แต่ก้าวเข้าห้องชำระกายมาก็เห็นเหตุการณ์บาดตาบาดใจปานนี้ เดิมทีนางก็มีความในใจหนักอึ้งยังมาเห็นนางกำนัลที่แทบไม่ได้สวมเสื้อผ้าคนหนึ่งชบออกหล่นที่ที่อวดร่างเปลือยเปล่าอยู่แล้วเช่นนี้ก็ฉุนโกรธขึ้นทันควัน

หล่นไต่ได้ยินเสียงแค้นเยาะนี้แล้วถึงตึงสติคืนมาจากเหตุไม่คาดฝันนี้ได้

เขาเอื้อมกายไปเผยให้เห็นดวงหน้าที่เปี่ยมขึ้นทว่ากลบรัศมีมีความหล่อเหลาไม่ได้ ยกเว้นหนวดสั้นเหนือริมฝีปากที่ลดทอนรัศมีของบุรุษรูปงามลงหลายส่วน แต่จับแน่นให้ดูหนักแน่นเป็นผู้ใหญ่ยิ่งขึ้นแล้ว ประหนึ่งว่ากาลเวลามีได้ทิ้งร่องรอยได้ไว้บนหน้าชายหนุ่มวัยใกล้สามสิบผู้นี้เลย

"ในเมื่อท่านอ่องกำลังสำเร็จสำราญอยู่ เช่นนั้นก็ทำต่อไปเถอะ ข้าจะออกไปรอข้างนอกก่อน"

กล่าวจบอ้อวีไม่มองภาพที่ชวนให้หงุดหงิดใจในสระน้ำอีก นางสะบัดแขนเสื้อหันหลังเดินหายลับไปด้านหลังจากกัน

อันที่จริงนี่มิใช่ครั้งแรกที่นางพบเห็นเรื่องพวกนี้ นับแต่นางกับเขาย้ายมาอยู่ที่ตำหนักบูรพา ทุกเดือนต้องเกิดเหตุไม่คาดฝันสองสามหนเสมอ สตรีเหล่านั้นราวกับเป็นพวกมดที่มุดเข้ามาได้ทุกฤดูทันทีที่มีโอกาส สูดปัญญาจะป้องกันได้หมด

อ้อวีมาเห็นภาพนี้เข้า อารมณ์ของหล่ไต้ย่อมไม่ดีสักเท่าใด เป็นธรรมดา ด้วยเหตุนี้เขาฟาดสั้นมือใส่นางกำนัลที่สำลักกระอักกระอไอไม่หยุดจนหมดสติแล้วลากตัวไปวางด้านข้าง จากนั้นลุกขึ้นจากน้ำคิดว่าเสียดุลุมยวาวที่วางบนตั่งนุ่มข้างสระมาสวมบนตัวพลางเดินย่ำเท้าหนักๆ ออกไป

ด้านหลังตำหนักจงกวง ตอนหล่ไต้ตามหาอ้อวีพบที่ศาลารับลมริมทะเลสาบ นางนั่งดื่มสุราอยู่ในนั้นตามลำพัง ไม่เห็นนางกำนัลอยู่บริเวณรอบๆ ลักคน ด้านบนศาลาแขวนโคมไฟส่องแสงเหลืองสลัวๆ นางจำสุรากับเงาตน แสงเดือนหุบหู่สะท้อนผิวน้ำอาบได้เสี้ยวหน้าด้านข้าง

งามผุดผาดให้ดูเดียวดายอยู่หลายส่วน

ยามค่ำคืนในเดือนเก้าหนาวเย็นแล้ว ขณะหลีไท่ก้าวเข้าไปในศาลา สายลมโบกโบยมาระลอกหนึ่งพัดปอยผมข้างจอนของนางปลิวขึ้นคลอเคลีย ข้างแก้มอ่อนนุ่ม นางหลับตาลง เสียงถอนหายใจเบาหวิวแทบไม่ได้ยิน ก็ดังขึ้น

"ลมเริ่มพัดแรงแล้ว กลับเร็วเถอะ" เขาขยับเท้าไปด้านข้างก้าวหนึ่ง ยืนบังทิศทางที่ลมพัดมา

อื่อวี๋ยจกจอกสุราขึ้น ชูนิ้วชี้ที่อีกฝั่งหนึ่งของโต๊ะหิน "นั่งเป็นเพื่อนข้าดี เจ้าคะ"

หลีไท่ลึงเลใจครู่หนึ่งแล้วไม่ได้เดินอ้อมไปทางฝั่งตรงข้าม แต่นั่งลง ใกล้ๆ ข้างกายนาง เขาหยิบกาสุรารินให้ตนเองหนึ่งจอกแล้วถือไว้ในมือ มองนางดื่มจอกแล้วจอกเล่าโดยมิได้ดื่ม

หลังดื่มไปสามจอกติดๆ กัน อื่อวี๋ยจะหยิบกาสุราอีก ทว่าหลีไท่ยื่นมือ กันไว้ก่อน ทั้งยังดึงจอกสุราของนางไปแล้วกุมมือนางไว้ อื่อวี๋ยเอียงคอ แหงนหน้าขึ้นมองดวงจันทร์แจ่มกระจ่างตรงขอบฟ้าก็ได้ยินเขากล่าวขึ้น

"วันนี้ข้าเหนื่อยจริงๆ แล้วก็มิบางเรื่องต้องตรึกตรองเงียบๆ เลย มิได้ระวังปล่อยให้คนบุกเข้าห้องชำระกายได้"

อื่อวี๋ยฟังเขาอธิบายอย่างใจเย็นแล้วเป็นอนหน้าไปส่งยิ้มจางๆ ให้ พลางกล่าวว่า "ไม่ต้องพูดแล้ว ข้ารู้เจ้าคะ"

หลีไท่ไม่ชอบเห็นนางฝืนบั้นหน้าแยมยิ้มเช่นนี้ เขาบิบบฝ่ามือนาง "เจ้าไม่โหย"

"ไม่ใช่เพราะท่านลั๊กหน้อย" อื่อวี๋ยจะดึงมือคืน เขากลับจับแน่นขึ้น

นางเบนสายตาไปทางอื่นพลางเอ่ยเสียงซุ่น "ไม่โอหังจริงๆ เจ้าคะ มากกว่าครึ่งเป็นเพราะพี่รองซ้ำ แต่อีกส่วนหนึ่งเล็กๆ ก็เป็นเพราะท่านด้วย"

แม้ว่าสิ่งที่เห็นในห้องชำระกายเมื่อครูนี้นางใช้ตาตุ่มคิดก็รู้ว่า หลีไท่ไม่ได้เป็นฝ่ายก่อคดีขึ้น แต่ถึงอย่างไรคนทั้งคู่กอดกันโดยไร้อาภรณ์ปกปิดกาย จะให้นางยอมรับไม่ถือสาได้เช่นไร

ทั้งที่ได้เห็นเหตุการณ์ทำนองนี้บ่อยๆ ตามหลักนางน่าจะซาชินแล้ว จึงจะถูก แต่ทุกคราที่เห็นสตรีในวังหลวงมารวมตอมหลีไท่ดุจดั่งหมู่ภุมร เหล่านั้นยื้อแย่งกันหมายปิ่นขึ้นเตียงเขา จะขวางอย่างไรก็ขวางไม่อยู่ ความรู้สึกในใจนางคละเคล้าไปด้วยความหึงหวงแถมชื่นชมคละเคล้ากันไปอย่างบอกไม่ถูก

กระนั้นนี่มิใช่ความผิดของหลีไท่ เขาซื้อสัตย์มั่นคงต่อนางผู้เดียวมานานหลายปี บอกรอกไปเกรงว่าคงถูกใครต่อใครมองว่าเป็นเรื่องอัศจรรย์พันลึกแล้ว เขาทำได้ถึงขั้นนี้ นางยังจะเรียกร้องอะไรจากเขา ยังจะตำหนิอะไรเขาได้อีกเล่า

หลีไท่รู้เช่นกันว่าพูดถึงเรื่องนั้นต่อไปรังแต่จะทำให้นางเสียใจ เขาหันเหหัวข้อสนทนาอย่างชาญฉลาด

"เจ้ารีบร้อนออกจากวังหลวงไปด้วยเหตุใดหรือ"

อ้อวีกกล่าวตอบทันที "พี่รองซ้ำไปยุ่งเกี่ยวกับอนุคนหนึ่งของคุณชายสามสกุลจางซุน เมื่อวานยังทูปตีคุณชายสามสกุลจางซุนผู้นั้นเสียยกหนึ่งที่หอสุรา วันนี้ราชบุตรเขยจางซุนตามมาเอาเรื่องถึงที่จวน แต่พี่รองซ้ำไม่อยู่ เขาก็เลยพึ่งประตู่ใหญ่ของจวนระบายนความแค้นเจ้าคะ"

หลีไท่เอ่ยถาม "เจ้าไปที่จวนสกุลจางซุนมาแล้วหรือ"

"ข้ากลับมาจากที่นั่นก็จริง แต่ไม่ได้เข้าไปพบได้เท่าจ้างซุน" อือวี่ใช้มือชี้ไปที่ว่างอยู่หยาบจอกสุราที่หลิไทย์ดไปไบนั้นมาหมุนคลึงเล่น "ท่านยังจำบุตรสาวของซ่งเอนเซี่ยวที่หยางโจวคนนั้นได้หรือไม่ ข้าเคยเห็นนางตอนคัดเลือกสาวงามในวังเมื่อสี่ปีก่อนมิใช่หรือ ยามนั้นข้าก็หวั่นใจอยู่แล้วว่านางจะมายุ่งเกี่ยวกับพี่รองข้า แต่ภายหลังนางถูกยกให้เป็นอนุของสกุลจ้างซุน ข้าถึงเบาใจลงได้ ไหนเลยจะคิดว่าผ่านมาหลายปีนางจะไหล่ออกมาอีก ข้ายังก่อกวามุ่นวายใหญ่โตอย่างนี้"

หลิไทย์ฟังถึงตรงนี้แล้วไม่เห็นเป็นเรื่องใหญ่สักเท่าใด เขาพูดขึ้น

"เรื่องนี้มีผลกระทบต่อชื่อเสียงหน้าตา จ้างซุนผู้จ้อยมระงับไว้เอง หากเจ้ากลัวเขาสร้างความลำบากใจให้หลูจวิน ข้าจะไปพูดกับเขาพุงนี้"

"ถ้ามันง่ายตายปานนี้ ข้ายังจะกลุ่มใจอะไร" อือวี่ส่ายหน้าแล้วเล่าถึงละครชนหัวซึ่งได้ชมบนถนนหน้าจวนสกุลจ้างซุน "ตอนที่ชื่อคนนั้นตั้งครรรค์แล้วนะสิเจ้าคะ ไม่รู้ด้วยเหตุผลกลไลใดจ้างซุนจื่อถึงปักใจเชื่อว่านางคบชู้กับพี่รองข้าจนมีเด็กคนนี้ แล้วผู้คนทั้งถนนล้วนเห็นเรื่องนี้ ถ้ามีคนเฉลียวใจลงสืบดูและโยงกับเรื่องที่จ้างซุนซ่งไปหาเรื่องที่จวนตอนเช้าก็ต้องมีเสียงซุบซิบนินทาสื่อกระฉอนไปทั่วเป็นแน่ เมื่อเป็นเช่นนี้ก็มิใช่เรื่องที่สะสางกันเองได้แล้ว"

นางพูดต่ออย่างกั๊กกั๊กกลุ่มหน้ากอก

"แต่เดิมสกุลหลูของข้าก็มีเรื่องบาดหมางกับสกุลจ้างซุนอยู่แล้ว ครั้งนั้นจ้างซุนส่วนถูกสังหาร ครอบครัวข้าเกือบโดนสกุลจ้างซุนถอนรากถอนโคนต่อมาเพราะข้าได้พระราชทานสมรสเป็นชายาของท่าน สถานการณ์ถึงได้ดีขึ้นบ้าง บัดนี้เกิดเรื่องนี้ขึ้น จ้างซุนผู้จ้อยทำให้ผู้ที่ย่อมเสียเปรียบใคร

ดูผิวเผินนี่เป็นความแค้นเก่าของสกุลหลูกับสกุลจางซุน แต่แท้จริงแล้ว เบื้องหลังยังเกี่ยวข้อไปถึงท่านอีกชั้นหนึ่ง มันมีสายสนกลในซับซ้อน ซ่อนเงื่อน ซ้ำกัลว่าภทภทที่แอบแฝงอยู่นับวันจะยิ่งหยิ่งรากลึกลงเรื่อยๆ ภายภาคหน้า..."

สกุลจางซุนเป็นตระกูลใหญ่ทรงอำนาจบารมี เป็นไปไม่ได้ที่จะ ไม่ใคร่ครวญถึงอนาคต พวกเขาเป็นเครือญาติสายนอกของฮ่องเฮา ผู้ล่วงลับไปแล้ว ไม่มีส่วนช่วยเหลือเกื้อกูลกับพระโอรสของสนมอย่าง หลี่ไท่แต่อย่างใด เมื่อฮ่องเต้แต่งตั้งหลี่ไท่เป็นองครักษ์ทายาท จางซุนผู้จี้ จะไม่กริ่งเกรงว่าหลังเขาขึ้นครองราชย์แล้วจะไม่กำจัดกลุ่มของพวกตนหรือ ต่อให้พูดว่าหลี่ไท่ปราศจากความคิดนี้ กระทั่งอู่ก็ยังไม่เชื่อ นับประสาอะไร กับจางซุนผู้จี้ซึ่งอยู่ในฐานะประมุขตระกูลที่ต้องคิดอ่านวางแผนเพื่อลูกหลาน รุ่นหลัง

หลี่เจิงเขียนตายไปแล้ว แต่ในวังหลังแห่งนี้ยังมีหลี่จี้้ออีกคน รวมถึง คู่ฮ่องหลี่เค่อที่จับจ้องบัลลังก์ตาเป็นมันแต่ยังอดทนข่มกลั้นครองเมืองอยู่ที่ ถานโจวอันห่างไกล ตราบเท่าที่หลี่ไท่ยังไม่ก้าวขึ้นเป็นฮ่องเต้ ผู้สืบทอดคนอื่น ก็มีโอกาสพลิกสถานการณ์ได้ทุกเมื่อ ไม่ว่าจะเป็นผู้ใดได้รับแรงหนุนจาก จางซุนผู้จี้เพิ่มขึ้นล้วนกลายเป็นภัยมหันต์ต่อหลี่ไท่ได้ทั้งสิ้น

เรื่องของซ่งชินฉือนี้ดูไปแล้วเป็นเรื่องเล็ก แต่อาจกลายเป็นตัวกระตุ้น ความหวาดหวั่นวิตกในใจจางซุนผู้จี้ขึ้นมาอย่างเต็มทีจนเป็นเหตุให้เขา หันไปเข้ากับกลุ่มอิทธิพลอื่นก็เป็นได้

"ถึงไม่มีเรื่องพวกนี้ จางซุนผู้จี้ก็ไม่เคยลงเรือลำเดียวกับข้าอยู่แล้ว" หลี่ไท่กุมมืออู่แน่นๆ บอกจุดยืนของตนอย่างชัดเจน "แต่ก่อนไม่ใช่

ตอนนี้ไม่ใช่ อนาคตก็ไม่ใช่"

แววตาของเขาพุ่งน้าวไปชั่วขณะเมื่อหวนประหวัดถึงเรื่องหนึ่งเมื่อหลายปีก่อน ก่อนหน้าเรื่องนั้น เขายังเคยคิดจะตั้งจ้างซุนอู่จี้มาเป็นพวก แต่หลังจากเรื่องนั้นก็ไม่เคยมีความคิดนั้นอีกสืบไป

พระพายโชยมาอีกระลอกหนึ่ง อี้อูว์เริ่มหนาวแล้ว นางเอนกายพิงไหล่เขา สูดอากาศเย็นเยือกในยามราตรีเข้าปอดเอือกหนึ่งก่อนกล่าวอย่างไม่แน่ใจ

"ข้ารู้สึกว่าเรื่องของซ่งชื้อมีโชคความบังเอิญ นางกับพี่รองข้าพัวพันกันมานานสามสี่ปี ถ้าจะผูกจับได้สมควรมีคนจับได้ไปนานแล้ว แต่เพราะอะไรถึงไม่ช้าไม่เร็วกว่านี้ จำเพาะเจาะจงต้องเป็นเวลานี้ด้วย ข้ายิ่งบานปลายเป็นเรื่องใหญ่ขึ้นทุกที หรือว่ามีคนสังเกตเห็นผลดีผลร้ายของมันได้ถึงเจตนายูแยง วางแผนใช้เรื่องนี้เพื่อฉวยประโยชน์อะไรสักอย่าง"

นางกล่าวจบก็รับรู้ได้ว่าหลี่ไท่เหยียดแผ่นหลังตรง นางยกตัวขึ้นเงยหน้ามองเขา ส่งสายตาเป็นเชิงถาม

"มีอันใดหรือเจ้าคะ หรือว่าท่านคิดอะไรได้ใช่หรือไม่"

หลี่ไท่ถึงเงียบไปพักหนึ่ง เขาแหม่มริมฝีปากเกือบเป็นเส้นตรง ก่อนจะเอ่ยเสียงแผ่วๆ

"วันนี้ตอนประชุมขุนนาง เสด็จพ่อตรัสว่าจะเสด็จออกศึกปราบปรามเกาโกวหลี่ด้วยพระองค์เอง แต่เหล่าขุนนางทัดทานไว้ถึงยังไม่มีแผนการอย่างแน่นอน ถ้าข้าเดาไม่ผิด ในที่ประชุมพวุงนี้เข้าต้องมีคนเสนอให้ข้าไปรบแทนเสด็จพ่อเป็นแน่"

786

เรื่องราวเป็นไปตามความคาดหมายของหลี่ไท่ ตอนประชุมขุนนาง วันถัดมา ฮ่องเต๋พูดถึงเรื่องไปทำศึกด้วยตนเองเป็นคำรบที่สอง ท่ามกลางเสียงร้องค้านดังขรม มีสองสามคนกล่าวออกความเห็นแย้งขึ้น เอ่ยอ้างถึงชัยชนะครั้งใหญ่ในสงครามกับเกาซางและทู่เจี๋ยเมื่อสี่ปีก่อน และเสนอให้หลี่ไท่ออกรบอีกครั้ง

"ตามความคิดของกระหม่อม แคว้นเล็กๆ เช่นเกาโกวหลี่นั้นถึงกับต้องให้ฝ่าบาทเสด็จออกจากเมืองหลวงเป็นเรื่องเกินความจำเป็นจริงๆ มิสู้ให้องครักษ์ทนายาททรงนำทัพจะดีกว่า ในปีที่รัชศกเจินกวานที่สิบสี่เมื่อครั้งองครักษ์ทนายาทไปปราบปรามเกาซางนั้น เป็นศึกที่เรียกได้ว่า..."

ขุนนางชั้นผู้ใหญ่หลายคนนั้นพากันสรรเสริญเยินยอหลี่ไท่ยกหนึ่งดูจากภายนอกแล้วสนับสนุนให้หลี่ไท่ออกศึกแทนบิดา แต่แท้จริงแล้วก่อนหน้านี้บรรดาขุนนางในราชสำนักส่วนใหญ่ไม่เห็นผลดีของการยกทัพใหญ่

ไปโจมตีเกาโกวหลี่เท่าใดนัก

แคว้นเกาโกวหลี่ซึ่งตั้งอยู่ในอาณาเขตลุ่มน้ำอันเจียงเป็นชนเผ่าที่ผงาดขึ้นมาตั้งแต่สมัยชานกั๋ว มีประวัติศาสตร์ยาวนานหกร้อยปี ในยุครุ่งเรืองที่สุดยังคงครองความเป็นใหญ่เหนือลุ่มน้ำอันเจียง ทว่าหลังถูกแคว้นซิ่นหลัวกับไปจี้ฉี่นึ่งกั๋วกำลังกันโจมตีในช่วงเกือบหนึ่งร้อยปีที่ผ่านมานี้ จึงค่อยๆ เสื่อมถอยลงทีละน้อยและกำลังย่างเข้าสู่ยุคตกต่ำทีละก้าว กระนั้นกลับยังยืนหยัดอยู่ได้โดยไม่ล้มลงแม้จะโดนราชวงศ์ซุ่ยในอดีตรุกราน เมื่อสามสิบปีก่อน ราชวงศ์ซุ่ยเคยส่งไพร่พลนับร้อยหมื่นไปโจมตี ภายหลังกองทหารเกือบสามสิบหมื่นนายพ่ายแพ้ราบคาบที่แม่น้ำเหลียวเหอ สุดท้ายไม่อาจตีเมืองได้สำเร็จ

มีคนเคยกล่าวว่าช่วงปลายราชวงศ์ซุ่ย ต้นเหตุที่ทำให้ราษฎรลุกฮือขึ้นจนแผ่นดินล่มสลายก็คือการตัดสินใจผิดพลาดที่ยกพลไปรุกรานแคว้นเกาโกวหลี่ ส่งผลให้แสนยานุภาพของราชวงศ์ซุ่ยอ่อนแอลงจนก้าวไปสู่จุดจบในที่สุด

แม้แต่ตัวหลี่ไท่เองก็ไม่เห็นพ้องที่จะยกทัพใหญ่เดินทางไกลหลายพันลี้ไปจู่โจมเกาโกวหลี่ซึ่งอยู่ซิดติดทะเลอันเป็นชัยภูมิที่ตั้งรับง่ายโจมตียากในเวลานี้

ทว่าฮองเต้ไม่รับฟังเสียงคำของขุนนางทั้งหลาย ดิ่งตันจะไปทำศึกกับเกาโกวหลี่ด้วยตนเองตามความคิดของตน ไม่กี่ปีมานี้อาการป่วยของเขามักกำเริบเป็นครั้งคราวจนต้องงดประชุมขุนนางหลายหน แล้วพวกขุนนางจะยินยอมให้เขานำทัพออกรบได้อย่างไร

หลายปีนี้อิทธิพลของหลี่ไท่ในราชสำนักนับวันยิ่งมั่นคงและแข็งแกร่ง

มากขึ้น เดิมทีต้องไม่มีคนกล้าเสนอชื่อเขาในเรื่องนี้ แต่วันนี้กลับผิดไปจากปกติ พอมีคนเริ่มต้น ชุมนางใหญ่ที่ธรรมดาไม่ค่อยแสดงความคิดเห็นนักบางคนถึงกับพากันขานรับ ชั่วจิตใจเดียวทิศทางลมในราชสำนักก็ตีกลับจากที่ถกเถียงกันว่าจะให้ฮ่องเต้ไปทำสงครามกับเกาหลีด้วยตนเองหรือไม่ กลายเป็นเรื่องจะให้ห้องศรีชทายาทเป็นคนนำทัพหรือไม่

เมื่อมีข้อสงสัยแคลงใจของอิวี่เมื่อวาน หลี่ไท่เพียงตรองดูก็รู้ว่านี่สมควรเป็นความดีความชอบของผู้ใด ท่ามกลางเสียงวิพากษ์แข็งแ่งเขาเพื่อนหน้าขำเลียงไปทางหัวแถวชุมนางใหญ่ทางขวามือ มองร่างที่ก้มหน้าตั้งใจฟังโดยไม่เอื้อนเอ่ยวาจาใด

หลี่ชื่อหมินนั่งอยู่บนบัลลังก์มั่งกรสูงขึ้นไป มองเห็นสีหน้าท่าทางของทุกคนที่อยู่เบื้องล่างท้องพระโรงได้ชัดเจนดตา ผ่านไปพักหนึ่ง เขาสะบัดแขนเสื้อลุกขึ้นกล่าวอย่างเบือหน่าย

"เฮลละ พวกเจ้าพูดพาล่ามเสียงดังจนเราปวดศีรษะ เวลาไม่เข้าแล้วเรื่องนี้ไว้หารือกันอีกทีวันพรุ่งนี้ หลี่ไท่ เจ้าตามเราไปที่ห้องหนังสือ"

"พะยะค่ะ" หลี่ไท่ค้อมกายก้าวออกจากแถว

"เล็กประชุม" หัวหน้าชั้นที่สะบัดแล้พลางกล่าว

"น้อมส่งเสด็จพะยะค่ะ" ชุมนางทั้งหลายประสานมือคำนับ

ใกล้เที่ยงตรง แสงอาทิตย์แจ่มจ้า เหล่าสาวใช้ยืนเรียงแถวกันเป็นขบวนอยู่ด้านนอกศาลาริมน้ำข้างตำหนักฉงกง ขณะทีด้านในมีร่างสองร่างหนึ่งใหญ่หนึ่งเล็กนั่งอยู่

เสี่ยวอวี่เตียนตัวน้อยสวมชุดกระโปรงสีเหลืองแกมเขียว บนศีรษะ

มุ่นมวยแกละเล็ก ๆ สองข้างรัดด้วยเชือกผูกผมสีทองห้อยกระดิ่งเงิน
พวงหนึ่ง ก้มตัวทำศอกกับโต๊ะขาเงินใช้สองมือรองข้างแก้ม จับจ้อง
ลูกปลาทองสองตัวที่ว่ายไล่กันไปมาในอ่างกระเบื้องซึ่งประดับด้วยหย้าน้ำ
โดยไม่กะพริบตา ปลายจมูกแทบจะจุ่มลงในน้ำ นางมองอยู่นานครู่ใหญ่
จู่ๆ ก็เงยหน้าไต่ถามอ๊อวี่ที่นิ่งใจลอยอยู่ฝั่งตรงข้าม

"เสด็จแม่ๆ เสียวจินกับเสียวหงตี๋ม่น้ำตั้งมาก ทำไมพวกมันไม่ต้อง
เข้าห้องเวจละเพคะ"

เพราะว่าพวกมันกินตี๋ม่น้ำถ่ายในที่เดียวกันหมดนะสิ

อ๊อวี่จะบอกความจริงที่ไม่ดีต่อสุขภาพร่างกายพรรคนี้กับบุตรสาว
ก็ไม่เหมาะ นางจึงได้แต่กล่าวล่อหลอกว่า "ใครบอกว่าพวกมันไม่ต้องเข้าละ
แค่เจ้าไม่เห็นเท่านั้นเอง"

"อ้อ แล้วพวกมันใช้กระดาดเซ็ดใหม่เพคะ"

"เอ่อ..." อ๊อวี่ตอบคำถามบุตรสาวไม่ได้ นางลังเลอยู่ว่าจะตอบว่า
ใช้หรือไม่ใช้ดี บอกว่าใช้ เจ้าตัวน้อยต้องอยากเห็นว่ากระดาดที่ปลาทอง
ขนาดเท่าฝ่ามือสองตัวนี้ใช้เป็นแผ่นใหญ่แค่ไหน แต่บอกว่าไม่ใช้ เช่นนั้น
สมควรให้คำอธิบายอย่างไรกับปัญหาที่ว่าปลาทองเข้าห้องเวจแล้วไม่ใช้
กระดาดเซ็ด

เด็กตัวเท่านี้ล้วนใสซื่อไร้เดียงสาเป็นที่สุด สอนนางอย่างไร นางก็
ทำอย่างนั้น ขึ้นให้นางคิดว่าหลังเข้าห้องเวจแล้วไม่ต้องใช้กระดาดชำระ
ทำความสะอาดจริงๆ ดีไม่ดีพุงนี้นางก็จะทำตามอย่างปลาสองตัวนี้แล้ว

ดีที่เด็กเล็กมักหันเหไปเรื่องอื่นอย่างรวดเร็ว นางไม่รอมารดา
คิดคำตอบออกก็เบือนหน้าไปอีกทางและถูกฝังอยู่ซึ่งถ้อยถาตของว่างเข้ามา

ตั้งดูตความสนใจไป นางยื่นมือให้ผิงสูยใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดให้จนสะอาดสะอ้าน
อย่างว่าง่าย ถึงลงมือเลือกหยิบลูกที่กลมและใหญ่ที่สุด แต่ขณะกำลัง
จะเอาใส่ปากก็ได้ยินอื้อวี้กระแอมกระไอเสียงหนึ่งกะทันหัน

"อะแฮ่ม"

เสี่ยวอวี้เตียนงยหน้ามองอื้อวี้ ค่อยมองลำไยที่ดูท่าทางจะหอมหวาน
ชุ่มฉ่ำลูกนี้ สองจิตสองใจนานครู่หนึ่ง สุดท้ายก็ตัดสินใจจากของอร่อยที่จ่ออยู่
ตรงข้างปาก เขี่ยดมมือเล็กไปสุดแขนยื่นไปตรงหน้ามารดาพร้อมกล่าว
ประจบ

"เสด็จแม่เสวยลูกหวานๆ เพคะ"

อื้อวี้เห็นบุตรสาวจ้องลำไยลูกนั้นตาเป่ง แต่ยังทำเป็นใจกว้างทั้งที่
บนหน้าเปี่ยมไปด้วยแววเสียดายแล้ว อ้าปากทำเสียง 'อ้าม' แล้วกินเข้าไป
โดยไม่เกรงใจ ซ้ำยังกัดนิ้วมือเล็กขาวๆ นุ่มๆ ด้วย ทำให้เจ้าตัวน้อย
กระตุกมือกลับไปกุมอกอย่างตกใจ นางมองมารดาอย่างน้อยใจ กล่าว
เป็นเชิงต่อว่าต่อขาน

"เสี่ยวอวี้เตียนเป็นเด็กดี ให้เสด็จแม่เสวยลูกใหญ่ๆ แล้ว ยังมากัดซ้ำ
อีก"

นี่มิใช่คราแรกที่เด็กน้อยโดนอื้อวี้กัดอย่างเห็นได้ชัด คราวก่อน
เพราะนางตะกละ มารดาต้องการสอนให้นางรู้จักแบ่งปัน ถึงจงใจ
กัดนิ้วมือนางเป็นการลงโทษ นางก็จดจำบทเรียนหนนั้นไว้ คราวนี้แบ่งปัน
แล้ว ไม่คิดว่ายังคงโดนกัดอยู่ดี

อื้อวี้หัวร่อชอบใจ ยื่นมือไปบีบจมูกเล็กๆ พร้อมกับหยิบลำไยลูกหนึ่ง
ใส่ปากนาง หาได้อธิบายกับนางไม่ว่าที่ตนเองทำเมื่อครูนี่มิใช่การลงโทษ

หากแต่เป็นรักใคร่

สองแม่ลูกนั่งในศาลาริมน้ำอีกชั่วครู่ ยามใกล้ถึงเวลาอาหาร ถึงมีนางกำนัลเข้ามารายงานว่าองค์รัชทายาทกลับวังมาแล้ว

อื่อวีร์อพึงข่าวอย่างกลัดกลุ้มกังวลมาทั้งเช้า พอได้ยินว่าหลี่ไท่กลับมาแล้วก็ลุกขึ้นพุดกำชับ

"ผิงฮู่ย พาท่านหญิงน้อยไปหาฉินกุกู กินอาหารแล้วค่อยให้นางนอนพักกลางวัน"

อื่อวีร์ลูบหัวบุตรสาวอีกครั้งก่อนพุดล่อหลอกเสียงนุ่ม "ถ้าตั้งใจกินข้าว ตอนบ่ายเสด็จแม่จะสอนเจ้าवादฝีมือ"

เสี่ยววี่เตียนพยักหน้าอย่างเชื่อฟังแล้วตามผิงฮู่ยออกจากศาลาริมน้ำ นางเดินห่างไปไกลมากแล้วยังเหลียวมามองอื่อวีร์ซ้ำๆ อย่างอาลัยอาวรณ์ เห็นชัดว่าอยากให้มารดาอยู่เป็นเพื่อน แต่เมื่อครุ่นนางได้ยินว่าหลี่ไท่กลับมาแล้วเช่นกัน ในหัวสมองน้อยๆ ยังจำได้ว่าตนไม่อาจเอาชนะเสด็จพ่อที่ตัวใหญ่กว่าได้ ด้วยเหตุนี้ถึงยอมไปแต่โดยดีไม่รบเร้าให้อื่อวีร์นอนเป็นเพื่อน

"ข้าจะนำทัพออกศึก"

นิ้วมือของอื่อวีร์ที่ถือเสื้อคลุมตัวนอกของหลี่ไท่ไว้สั่นกระตุกคราหนึ่ง แล้วนิ่งค้างไปชั่วอึดใจ ถึงเอาอารมณ์ที่เขาถอดออกยกขึ้นพาดบนราวแขวนนางสูดลมหายใจเอือกหนึ่งสงบอารมณ์ก่อนหันหน้าไปมองเขา

"จะดีแค่ไหนหากอื่อวีร์ก็ต้องไปทางน้ำ ท่านเคยผ่านสมรภูมิมิรบกลางทะเลทรายมาก็จริง แต่รู้จักทัพเรือดีแค่ไหนกัน ทหารต้าถังมิใช่ฝ่ายที่จะได้เปรียบในการรบทางน้ำ แม้นข้าไม่เข้าใจเรื่องรบทัพจับศึก

แต่ก็รู้ว่าแคว้นเล็กๆ ติดทะเลแห่งนั้นตั้งอยู่ในจุดที่ตั้งรับภัยโจมตียาก ราชวงศ์ก่อนเคยส่งไพร่พลนับพันนับหมื่นไปโจมตี ทำที่สุดก็ทัพแตกที่แม่น้ำเหลียวเหอ แล้วท่านจะอาศัยอะไรไปปราบพวกเขาได้ อีกอย่างถึงมีชัยในการรบหลายครั้ง แต่ไม่สามารถตีเมืองได้ ก็จะต้องตำราว่า ตกม้าตายตอนจบอยู่ดี ถึงเวลาท่านล้มเหลวกลับมาแล้วจะทำประการใดดีเล่า"

หลี่ไท่ปลดเกี้ยวของประดับมุกหยกประจำตำแหน่งบนศีรษะออก แล้วเดินไปข้างหน้าต่าง นั่งลงบนตั่งกู่ยเพยที่อื้อวีเอนกายนอนบ่นๆ มองดูหัวคิ้วที่ย่นเข้าหากันโดยไม่รู้ตัวของนางพลางกล่าว

"ถ้าข้าไม่ไป เสด็จพ่อต้องกรีธาทัพออกศึกแน่"

อื้อวีเอนอยากพูดว่าก็ปล่อยให้อย่างใดก็ได้แล้ว ต่อให้พ่ายแพ้ ความผิดพลาดที่สร้างความสะดวกผ่อนให้ชาวประชาและสูญเสียทรัพย์สินชั้นนี้ ก็ไม่ต้องตกอยู่ที่ตัวหลี่ไท่ นี่มันเรื่องอะไรกัน รู้ทั้งรู้ว่ามีโอกาสชนะไม่มากนัก ต้องหาใครสักคนเป็นแพะรับบาปแทนหรือไร

กระนั้นนางกล่าวถ้อยคำนี้ไม่ได้ นางกังขาในฝีมือความสามารถของหลี่ไท่ได้ แต่จิตใจของบุรุษผู้นี้ไม่ได้

"หลายปีนี่ฮ่องเต้พระอารมณณ์แปรปรวนบ่นๆ ถึงวันนี้ตรัสว่าอยากออกรบด้วยพระองค์เอง ดีไม่ดีอีกไม่กี่วันอาจทรงละวางพระตำรับนี้แล้วก็เป็นได้ เจ้ารองอีกสักหนึ่งให้ทรงสงบพระทัยลงก่อนค่อยว่ากันอีกที"

ตอนนี้ในวังหลวงมีน้อยคนนักที่ไม่รู้ว่าฮ่องเต้ชอบเสวยยาลูกกลอนหลังประจวบหน้าเมื่อสี่ปีก่อนครั้งนั้น เขาก็ยิ่งฟังพาพวกยาวิเศษโอสถทิพย์หนักข้อขึ้น ชุบเลี้ยงนักพรตปรุ้งยากลุ่มหนึ่งไว้ในตำหนักเหลียงอี่ ส่งผลให้

พวกหมอลหวงในสำนักหมอลหวงไม่มีโอกาสได้แสดงฝีมือแม้แต่หน่วย
อีกทั้งทุกปียังทุ่มเงินทองไปกับเรื่องนี้จำนวนมาก

จริงอยู่ว่ายาอายุวัฒนะทำให้มีกำลังวังชาเป็นพิเศษ สุขภาพดีขึ้น
ทันตาเห็น แต่ถ้ากินเป็นเวลานานจะเกิดผลเสียต่อร่างกายในภายหลัง
ซ้ำยังเกิดความรู้สึกต้องพึ่งพามันได้ง่าย อีอวีรู้อะไรดี และรู้ว่าฮ่องเต้
อาจไม่แจ่มแจ้งถึงจุดนี้ เหตุผลที่ไม่หยุดเสวยยาลูกกลอนดูที่จะเป็น
เช่นเดียวกับกษัตริย์ที่หมกมุ่นกับตำรับยาลูกกลอนในประวัติศาสตร์เหล่านั้น
ที่เพื่อฝันอยากเป็นอมตะ

หลี่ไท่ฟังคำตักเตือนของอีอวีพลางแลมองดวงดาวนักษัตรซึ่งชวนฝัน
น่าหลงใหลคู่นั้นของนางที่นับวันเริ่มปรากฏแววมั่นๆ เพิ่มพูนขึ้นทีละน้อย
เพราะวังต้องห้ามแห่งนี้ เขานิ่งเงียบไปครู่ใหญ่ถึงกล่าวเสียงขรึม

"หากตีเมืองสำเร็จได้ในศึกนี้ ข้าก็ไม่ต้องรออีกต่อไป... ข้าไม่อยากรอ
อีกแล้ว"

อีอวีจับน้ำเสียงอึดอันตันใจของเขา และเห็นร่องรอยอดทนขมกลืน
ที่แฝงอยู่ในสีหน้าเขาได้แล้ว ในใจนางหงุดหงิดกระสับกระส่ายระลอกหนึ่ง
ทั้งอยากคล้อยตามความคิดของเขา ทั้งไม่ต้องการให้เขาไปเสี่ยงภัย เพราะ
นางยังจดจำได้คลับคล้ายคลับคลาว่าหลังจากกษัตริย์ไท่โจงในประวัติศาสตร์
ไปทำศึกกับเกาโหวลี้ด้วยตนเอง สุดท้ายพ่ายแพ้กลับมาแล้ว บั้นปลายชีวิต
จมอยู่กับความทุกข์ความผิดหวังไปตราบนานแสนนาน

แม้แต่ถึงไท่โจงซึ่งได้รับการสรรเสริญสดุดีจนชั่วลูกชั่วหลานยังลงเอย
อย่างน่าสังเวชใจเช่นนี้ นางไม่ปรารถนาให้ชีวิตของหลี่ไท่ต้องประสบกับ
ความล้มเหลวเช่นเดียวกัน

"ข้าไม่อยากจะให้ท่านไป" อี้อวีก็ม่น้ำลง บีบนิ้วมือที่เย็นเฉียบ เข้าหากันพร้อมกล่าวคำพุดในใจออกมา "หลายปีก่อนท่านไปทำสงครามที่เกาซาง ข้าก็ไม่เป็นสุขทั้งวันทั้งคืน ตอนนี้ท่านจะไปแม่น้ำเหลียวเหออีกแล้ว หรือต้องการให้ข้าอกสันขวัญแขวนเพราะท่านอีกหนึ่งปี ท่านรอต่อไปไม่ได้หรือ อย่าใจร้อน รออีกสักหน่อย"

นางไม่กล้าเงยหน้าขึ้นด้วยกลัวเห็นหลี่ไท่สายหน้า คำขอร้องของนางแทบเป็นความตื้ออั้นเอาแต่ใจ สำหรับยอดบุรุษผู้มีปณิธานยิ่งใหญ่ที่หมายมาดเห็นบินสูงเสียดฟ้าประหนึ่งพญาอินทรี นางกลับร้องขอให้เขาหยุดอยู่กับที่

"พวุงนี้ข้าจะทูลขอพระบัญชาจากเสด็จพ่อ ศักดิ์ปราบปรามเกาโหวหลี่ หนนี้ข้าจะทุ่มเทสุดความสามารถ เจ้า...ทำใจให้สบายรอดดูความสำเร็จของข้าเถอะ"

อี้อวีกำมือเป็นหมัดแน่น นางได้ยินหลี่ไท่ยื่นกรานในความคิดตนแล้ว ตรงกลางอกร้อนรุ่มพลุ่พลุ่ผ่านละม้ายคลื่นทะเลปั่นป่วน นางกลัวตนเองห้ามใจไม่อยู่จนทะเลาะกับเขา จึงหมุนกายวิ่งออกไปโดยไม่เหลียวหลัง

787

หลังจากหลี่ไท่บอกว่าจะขอคำสั่งไปออกรบกับเกาโกวหลี่ อี้จื่อวี้ย้ายไปนอนกับเสี่ยววูวี่เตียนที่ตำหนักจี้ปอ ใช้การกระทำนี้แสดงความไม่พอใจต่อการตัดสินใจของหลี่ไท่

ครั้งนี้หลี่ไท่ปล่อยให้หญิงสาวโกรธจนตนเองโดยมิได้พุดังอ่อนางอย่างหาได้ยาก ในที่ประชุมขุนนางวันต่อมาเขาเสนอว่าจะยกทัพออกรบตามความตั้งใจเดิม ความคิดนี้ได้รับการสนับสนุนจากบรรดาขุนนางเต็มที่

มาตราว่าฮ้องเต๋มิได้รับคำทันใด แต่ไม่เย็นกรานจะไปทำศึกด้วยตนเองอย่างในตอนแรกอีก ทำที่ที่อ่อนลงอย่างชัดเจนของเขาเป็นการเปิดโอกาสให้หาหรือต่อรองกันได้

ตั้งแต่วันที่จ่างซุนซงฟังประตู่ใหญ่ของจวนแม่ทัพ อี้จื่อวี้กลับมาจากนอกวังก็สั่งให้อวี๋ทงส่งคนไปจับตามดูความเคลื่อนไหวของสกุลจ่างซุน แต่

ข่าวช่งซินฉือหนีออกจากจวนสกุลจางซุนก็ยิ่งส่งเข้ามาในวังหลวงล่าช้าไป
หนึ่งวัน

ความคิดแวบแรกตอนนี้อู๋ไต้ยีนข่าวนี้คือช่งซินฉือต้องไปหาหลูจวิน
นางหัวหน้ากลัวว่าพี่รองของตนจะไม่รู้การควรไม่ควร ถ้าเขาช่วยปกป้อง
ช่งซินฉือจริงๆ แล้วมีคนรู้เข้า หลูจวินคงโดนยึดเยียดให้เป็นบิดาของ
เด็กในท้องช่งซินฉือที่ยังไม่แน่ชัดว่าเป็นใคร เมื่อนั้นถึงเขากระโดดลง
แม่น้ำหวงเหอก็ยากจะล้างมลทิน* ได้

สตรีที่ออกเรือนแล้วมีสัมพันธ์สวาทกับชายอื่น ขอแค่จับไม่ได้
คาหนังคาเขา ปกติจะไม่พบกับผลลัพธ์ที่รุนแรงเกินไปนัก อย่างไรก็ตาม
จะถือเป็นการประพาศิตินเสื่อมเสีย แต่ถ้าตั้งครรภ์แบบช่งซินฉือ อีกทั้ง
ตระกูลสามีไม่ยอมรับ ซ้ำยื่นกระดาษข่าเดี๋ยวยว่าเป็นลูกที่เกิดกับชายผู้
เช่นนั้นจะถึงขั้นเป็นความผิดฐานคบชู้ผู้ชายเลยทีเดียว ตามอาญาบ้านเมือง
ต้องโดนจองจำสองปี ส่วนฝ่ายชายนั้นต้องรับโทษชดเชยด้วยกันทันทีที่ค้นพบ
หลักฐาน

โทษจองจำครึ่งปีหนึ่งปีไม่นับว่ายาวนาน เดิมที่เป็นสิ่งที่พบได้บ่อยๆ
ในชีวิตการเป็นขุนนางที่มีชั้นมีสูง ขุนนางใหญ่บางคนในราชสำนักดังเช่น
จางซุนอู๋จี้หรือฝางเฉียว โนอดิตัดล้วนเคยประสบเคราะห์ภัยโดนขังคุกมาแล้ว
ทั้งสิ้น ทว่าเมื่อถูกตรวจหน้าว่าคบชู้แล้วไม่มีวันสลัดทิ้งได้ชั่วชีวิต

สถานการณ์ทางราชสำนักที่พลิกเปลี่ยนไปทำให้่อู๋ไต้ยีนแน่ใจว่า
เรื่องของช่งซินฉือที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันต้องมีคนเล่นไม่ซื่ออยู่เบื้องหลัง

* กระโดดลงแม่น้ำหวงเหอก็ยากจะล้างมลทิน หมายถึงยากจะยืนยันความบริสุทธิ์ของตนเองได้ เนื่องจาก
น้ำในแม่น้ำหวงเหอ (ฮวงโห) มีสีเหลืองขุ่น เดิมทีใช้อู๋ปมาว่าลงไปล้างตัวในแม่น้ำหวงเหอไม่มีทางสะอาดได้
ยิ่งล้างก็ยิ่งเลอะ แต่นานวันเข้าก็เพี้ยนมาเป็นต่อให้กระโดดลงแม่น้ำหวงเหอก็ยากจะล้างมลทินได้

จางซุนอู่ก็อาจไม่คิดทำให้มันกลายเป็นเรื่องใหญ่ด้วยการไปไล่เสียงว่า
 อีหนึ่งคนหนึ่งของบุตรชายสายเลือดคนคบชู้กับใคร แต่ผู้ชักใยลับหลัง
 จะปล่อยให้โอกาสดีๆ แบบนี้ไปได้อย่างไร หัวใจว่าคงส่งคนจับตาดูหูจวิน
 ทุกฝีก้าวแต่แรก รอเขาติดเบ็ดอยู่นะสิ

"ผิงถง ไปบอกให้คนเตรียมรถม้า ข้าจะออกจากวัง"

อือวี่สั่งกำชับผิงถงแล้วเข้าไปห้องด้านในปลุกบุตรสาวที่นอนหลับอยู่
 ให้ตื่นขึ้น

เสี่ยวอวี่เตียนลุกขึ้นนั่งขยี้ตาอย่างอิดเอื้อน แต่พอได้ยินว่า
 จะออกนอกวังไปเรือนท่านยาย นางก็กระฉับกระเฉงทันใด ยอมให้สาวใช้
 ล้างหน้าล้างผมผัดชุดแต่โดยดี

หูจวินสร้างความวุ่นวายซ้ำๆ เยี่ยงนี้ อือวี่รู้ว่าระยะนี้หูจวิน
 ต้องหดหูกลัดกลุ้มเป็นแน่ เลยพาเสี่ยวอวี่เตียนไปหาจะได้เบี่ยงเบน
 ความสนใจและสร้างความเบิกบานใจให้มารดา แล้วนางค่อยลงมือ
 จัดการกับช่งซินฉือคนนั้น

ขุนนางฝ่ายบู๊ส่วนใหญ่ล้วนนิยมมีคฤหาสน์พักผ่อนที่กุยอี้ฟาง
 เพื่อใช้เก็บข้าวของส่วนตัวหรือรับรองญาติห่างๆ หลายปีนี้หูจวิน
 ได้รับเบี้ยหวัดสูงจนสะสมทรัพย์สินได้บ้างแล้ว เขาก็มีคฤหาสน์หลังเล็ก
 งามวิจิตรหลังหนึ่งที่นี่เช่นกัน

หลังอากาศสดใสดีๆ กันหลายวัน วันนี้กลับฟ้าครึ้มตั้งแต่รุ่งเช้า
 จนเที่ยงวัน ดูท่าทางเหมือนฝนใกล้จะตก

จิ้นลู่ฉันนั่งอยู่บนรถม้าตรงหัวมุมถนน แลลอดรอยแยกของหน้าต่าง

มองดูหูลูกจิ้งเดินออกจากเรือนที่ปลูกต้นอวี้ไว้หน้าประตูต้นหนึ่ง แล้ว พลิกกายขึ้นม้าที่คนรับใช้จูงมาให้

รอเมื่อเขาจากไปไกล หญิงสาวถึงลงจากรถม้า นางไม่ได้พาสาวใช้ มาด้วยสักคนนอกจากแม่นมอวี้ที่ติดตามนางออกเรือนไปที่สกุลหลู

ก็อึกๆ

เมื่อครู่หูลูกจิ้งเพิ่งออกไป คนเฝ้าประตูเรือนตั้งใจจะกลับไป นอนพักกลางวัน พลันได้ยินเสียงเคาะประตูจากด้านนอก นึกว่าหูลูกจิ้ง ย้อนกลับมา เขาถูกลนสวมเสื้อคลุมวิ่งออกไป เปิดประตูออกก็เห็นจิ้งลู่อัน ซึ่งไม่ได้มาที่นี้บ่อยๆ

"ฮู...ฮู...ฮูหยิน" คนเฝ้าประตูเรียกขานอย่างตะกุกตะกัก

สกุลจิ้งเป็นตระกูลบัณฑิตเก่าแก่ บ่าวไพร่ในเรือนล้วนสุภาพ มีมารยาท มีกัแต่แม่นมอวี้ผู้หนึ่งที่นับเป็นช้อยกเว้น สามียังนางเดิมเป็น ผู้คุ้มกันในจวนของจิ้งป้อชื่อจิ้งเคยฝี่กวีชาวยุทธ์มาบ้าง สกุลจิ้งกลัวว่า บุตรสาวสวยเลือดกรรยาเอกของตนมีสามีเป็นทหารแล้วจะโดนรังแก ถึงจงใจให้แม่นมอวี้ซึ่งแม้จะรู้หนังสือไม่กี่ตัวทว่าจงรักภักดีอย่างยิ่งยวด ติดตามนางออกเรือนไปด้วย

แม่นมอวี้มีเรือนกายแข็งแรง ใช้มือเดียวลากตัวคนเฝ้าประตู ร่างผอมสูงไปอีกทางหนึ่งพลางเอ่ยถามเสียงลอดไพร่พัน

"บอกมา! นายท่านพานางหญิงชั่วช้าคนนั้นไปอยู่ที่ไหน"

คนเฝ้าประตูเห็นจิ้งลู่อันยืนหน้าชริมอยู่ด้านข้าง คาดเดาว่าฮูหยิน มาจับคู่แล้ว เขาทั้งหวั่นใจว่าจะพลอยฟ้าพลอยฝนไปด้วย ทั้งกลัวนายท่าน กลับมาจะลงโทษตน เอาแต่ยืนนิ่งเป็นเบือไปอยู่ตรงหน้าประตูอย่าง

กลิ่นไม่เข้าคายไม่ออก

แม่่มมอวีเห็นท่าทางกั๊กหัวเจียมตนของเขาก็รู้ว่าคนถูกพามาซ่อนไว้ข้างในนี่จริงๆ นางโกรธจนสุดระงับ สะบัดฝ่ามือตบท้ายทอยคนเฝ้าประตูที่หนึ่งแล้วพูดว่า

"บอกความจริงมาโดยไว! แยกแยะคนในคนนอกไม่ออกใช้หรือไม่ ฮูหยินอยู่ตรงนี้ เจ้ายังคิดจะปกปิดให้ใครอีก คนทรยศ! เจ้านึกว่าสตรีชั้นต่ำคนนั้นเป็นคนดีบิดอะไรี่ ชักนำความเดือดร้อนมาให้นายท่าน หากคนทั้งสกุลนี้ต้องเคราะห์ร้ายไปกันหมดจริงๆ ข้าจะตีเจ้าให้ตายเป็นคนแรก!"

คนเฝ้าประตูตกใจสะดุ้งโหยง เขาไม่คำนึงถึงอะไรอีก ยกมือขึ้นไปทางปีกตะวันตก ยังทำหน้าที่สลดเล่าเรื่องทั้งหมดอย่างละเอียด

"เมื่อคืนนายท่านพาคนกลับมาแล้วให้พำนักอยู่ที่เรือนตะวันตก ทั้งยังกำชับให้พวกข้าน้อยคอยดูแลรับใช้ให้ดี ห้ามพูดส่งเดชกับคนภายนอก ข้าน้อยหาได้มีเจตนาปิดบัง ฮูหยินละเว็นข้าน้อยด้วยเถอะขอรับ"

นายบ่าวสองคนต่างไม่แยแสคำอ้อนวอนของเขา แม่่มมอวีออกเดินนำหน้าไปทางเรือนตะวันตกพร้อมกับจิ้งลู่อันตามหาคนด้วยความโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ

คดีหาสน์หลังนี้ไม่นับว่ากว้างใหญ่ และเพราะไม่มีคนพำนักอยู่เป็นประจำ จึงจัดบ่าวไพร่ไว้ไม่กี่คน ระวังทางแทบไม่พบเห็นใคร

ตัดผ่านสวนดอกไม้แห่งหนึ่งไปก็เป็นเรือนปีก ตรงลานเล็กๆ ด้านนอกมีประตูไม้เตี้ยๆ วดลวดลายสองบานเปิดอ้าทิ้งไว้ ยามจิ้งลู่อันสาวเท้าไปถึงหน้าประตูลาน สองนายบ่าวจากเรือนอื่นคู้้นกำลังสนทนาอยู่ใต้ต้นดอกกุยด้านใน นางมองปราดเดียวก็เห็นอีกฝ่าย และได้ยินเสียงพูดดังแว่วๆ แล้ว

ไม่รีบร้อนเข้าไป หากแต่สะกดอารมณ์รั้งตัวแมนมอวีที่จะบุกเข้าไปได้ ยืนฟังพวกนางคุยกันอยู่ด้านข้าง

"คุณหนู ดูท่าทางฝนจะตกแล้ว ท่านกลับห้องนอนพักผ่อนเถอะ เมื่อครู่ก่อนที่หู่จะกลับไปยังกำชับให้ท่านพักผ่อนมากๆ พี่นร่าร่างกายมิใช่หรือ ตอนนั้นท่านรับคำเป็นมั่นเป็นเหมาะ แต่พอเขาไปก็ไม่เชื่อฟังแล้วหรือเจ้าคะ"

พอโดนสาวใช้สัพยอกคำนี้ ใบหน้าที่ดูซีดเซียวน้อยๆ ของช่งซินฉือกลับสีแดงเรื่อๆ นางยื่นมือไปตีสี่เซวียที่หนึ่ง ก่อนจะกล่าวว่า "เจ้าหยอกล้อข้าอีกแล้วนะ ก่อนหน้านี้ถูกขังอยู่หลายวัน กว่าจะหนีออกมามิใช่่ง่ายดาย ข้าไม่อยากจะอยู่ลี้ภัยในห้อง เจ้าก็ให้ข้าอยู่ในลานต่ออีกครู่หนึ่ง ประเดี๋ยวฝนตกแล้วค่อยเข้าเรือนก็ไม่สาย"

"อย่างนั้นก็รออีกครู่หนึ่ง หาไม่แล้วตอนเย็นพี่หู่มาถึง บ่าวจะฟ้องเขา นะเจ้าคะ"

สี่เซวียทำปากยื่นพลางวางเบาะนุ่มบนม้านั่งหินใต้ต้นกุย จากนั้นประคองผู้เป็นนายที่ฝึทำไม่มั่นคงนั่งลง

"รู้แล้ว เจ้านี้ล่ะที่ยุ่งไปเสียทุกอย่าง" ช่งซินฉือบ่นอุบอิบคำหนึ่งพลางเบือนหน้ามองสาวใช้คนสนิทข้างกายที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมานานหลายปีแล้วบังเกิดความตื่นตันใจ นางยื่นมือดึงอีกฝ่ายนั่งเบียดกันบนม้านั่งตัวเดียวกันพูดคุยความในใจ

"สี่เซวีย หลายปีมานี้พวกเราประสบผ่านเรื่องราวมากมาย ปานนั้น ข้าไม่เห็นเจ้าเป็นคนนอกมานานแล้ว บัดนี้ข้าตกอับถึงขั้นนี้ เจ้ายังอยู่เคียงข้างข้าโดยไม่ทอดทิ้งดีจาก ข้าไม่รู้ว่าสมควรกล่าวคำใดแสดงความรู้สึกซาบซึ้งที่มีต่อเจ้า คิดว่าหากชาติหน้ามีจริง ข้ากับเจ้า

ได้เป็นพี่น้องกันจริงๆ จะดีสักปานใด"

สี่เซวี่ยเกือกระดากที่ได้รับคำชมจากนาง "คุณหนู..."

"เจ้าฟังข้าพูดให้จบก่อน" ซ่งซิ่นฉือจับมือสี่เซวี่ยแน่นๆ นั่งไหล่ชนไหล่กันอย่างสนิทสนม เอ่ยกล่าวด้วยเสียงแผ่วเบา "ข้าอาบน้ำร้อนมาก่อน ดูออกว่าเจ้ามอบใจให้คนผู้หนึ่งเช่นเดียวกับข้า เจ้าอย่านึกว่าข้าไม่รู้ ทุกคราที่เห็นเนี่ยนอัน เจ้ามีรอยยิ้มบนหน้ามากกว่าข้าเสียอีก"

พอโดนเปิดโปงความลับในใจ ใบหน้าของสี่เซวี่ยแดงก่ำฉายแววฉลนลาน แต่ซ่งซิ่นฉือราวกับไม่สังเกตเห็นท่าทางผิดปกติของนาง เอามือหนึ่งลูบหน้าท้องที่ยังไม่ยื่นออกมา กล่าวต่อไปเองเรื่อยๆ

"ทว่าตอนนี้พวกเราตกอยู่ในสถานการณ์ไม่ดีจริงๆ ข้าเป็นอนุในสกุลจางซุน โดนสามีรังเกียจแห่งหน้าจนได้รับหนังสือหย่าร้างก็ถือว่ารันทบตัวเอง แต่พวกเขาจะให้กินยาขับลูกในท้อง ข้าจะตอบตกลงได้อย่างไร ข้าถึงได้ต้องหนีออกมา สกุลจางซุนยิ่งใหญ่ทรงอำนาจ ยามนี้ข้าอับจนหนทางแล้ว ท่านพ่อท่านแม่ที่หยางโจวรักชื่อเสียงหน้าตาเป็นที่สุด หากได้ยืมชว่นี่คงตัดสัมพันธ์กับข้าอย่างแน่นอน

กระนั้นข้าก่อกความผิดลงไปแล้วจะกลับเรือนก็กลับไม่ได้ ขณะนี้พวกเราจำต้องซ่อนตัวอยู่ในเรือนหลังนี้ รอหลังจากคลื่นลมสงบลง ผลลัพธ์ที่ดีที่สุดคือเนี่ยนอันยังหลงเหลือเยื่อใยไม่ตรี ยอมรับคนนำสงสารอย่างข้าเป็นอนุ พวกเราจะได้ไม่ต้องเร่ร่อนข้างถนน ถึงตอนนั้นข้างกายข้าเหลือเจ้าแค่คนเดียว ข้าคิดว่าชั่วชีวิตที่เหลืออยู่ พวกเราทั้งคู่ก็ถือเสียว่าเป็นพี่น้องช่วยกันปรนนิบัติเขาดีๆ เพื่อตอบแทนบุญคุณ แต่กลัวจะเป็นการฝืนใจเจ้าที่ต้องโดนคนอื่นครหาว่าเป็นสตรีหน้าหนาไริ่อย่างอาย ไม่อาจ

ผู้หน้าใครได้เหมือนกับข้า"

"คุณหนูพูดอะไรกันเจ้าคะ" สีเซวียรู้สึกล้าคอตีบตัน ยกมือโอบไหล่ซึ่งชินฉือ พูดอย่างเป็นเดี๋ยดเป็นแค้นแทน

"อันที่จริงหากตอนนั้นมิใช่สุหยินกับนายท่านขัดขวาง ท่านกับพี่หู่คงได้ครองคู่กันตั้งนานแล้ว มีหรือที่คนอื่นจะมีสิทธิ์ได้เป็นสุหยินแม่ทัพ ข้าได้ยินมาว่าสุหยินในเรือนพี่หู่คนนั้นเป็นการแต่งงานตามคำสั่งของมารดา แล้วพวกเขาจะมีความรักต่อกันจริงๆ สักก็ส่วนกันเขียว จะว่าไปแล้วพี่หู่ไปสู่ขอที่จวนเราก่อน ข้าละนับถือนางจริงๆ ที่ยังมีหน้าลบลู่ดูถูกท่านตามความเห็นข้า นางต่างหากคือคนที่หน้าหนาไรร้ายอายุ"

"อูย!"

พวกนางกล่าวไปถึงเรื่องชวนให้สะท้อนใจเลยไม่ทันได้ระวังตัว พอแมนมอวี่เปล่งเสียงขึ้นกะทันหันก็เลยสะดุ้งตกใจ หันหน้าไปเห็นร่างสองร่างเดินตามหลังกันเข้าประตูไม่เตี้ยๆ วาดลวดลายบานนั้นตรงมาหาพวกตน

เวลาผ่านไปเพียงสองปียอมจำหน้ากันได้ไม่ยาก สองนายบ่าวลุกขึ้นจากม้านั่งอย่างลุกลี้ลุกกลน สีเซวียก้าวไปข้างหน้าเอาตัวบังซึ่งชินฉือไว้ด้วยสีหน้าระแวดระวัง

ด้านสีเซวียปกป้องเจ้านายอย่างซื่อสัตย์ ฝ่ายแมนมอวี่ก็ไม่น้อยหน้าพูดได้ว่านางเห็นจิ้นลู่อันตั้งแต่เล็กจนเติบโตใหญ่ มีหรือจะยอมให้คนพูดจาว่าร้ายสักครึ่งคำ ครั้นได้ยินสองคนนี้ซุบซิบนิทาผู้ลับหลังอยู่ในลานเรือนก็บันดาลโทสะแต่แรก ยังเดินไปไม่ถึงตรงหน้าพวกนาง แมนมอวี่ก็ยกนิ้วชี้หน้าร้องด่าอย่างสาดเสียเทเสีย

"หญิงโสโครกเหม็นกลิ่นคาวไปทั้งตัวเยี่ยงพวกเจ้ายังกล้าสาดโคลนใส่
 สุนัขยินของข้า! โทษมิได้จริงๆ ที่กระทำเรื่องผิดศีลธรรมจรรยาพรรคนั้น
 ออกมาได้ แต่ละคนล้วนมีไฉ่คนดี วันๆ คิดแต่จะคบขี้สุ่ยชาย ไยไม่ไป
 แขนงป้ายอยู่ในหอนางโลม พวกเจ้าจะได้เล่นขี้ให้สาวแก่ใจ!"

ยามสตรีวัยกลางคนบริภาษด่าทอนั้นดุเดือดมากพอควร ช่งซินฉือ
 กับสาวใช้ถูกนางก่นด่าไม่ก็คำ คนหนึ่งไบหน้าปราศจากสีเลือด คนหนึ่ง
 โกรธจนเส้นเลือดปูดโปน

"เจ้า...เจ้า..."

สี่เซวี่อยากตอบโต้ แต่ยังคงกล่าวไม่จบสักคำก็โดนแมนมอวีด์ัดบท
 เสี่ยงหัวนัจด

"หุบปากเหม็นๆ ของเจ้าซะ! ที่นี่มีไฉ่ที่ที่คนสกปรกเช่นพวกเจ้า
 จะอยู่ได้ รีบเก็บข้าวของแล้วไสหัวออกไปโดยไว ไป!"

เมื่อเห็นหน้าตาทำทางดูร้ายของนางแล้ว ช่งซินฉือสะท้อนเยือก
 ในใจ แต่สี่เซวี่ฮึดสู้ขึ้นมา ทำคอแข็งได้กลับ

"เจ้าอาศัยอะไรบอกให้พวกข้าไป พี่หู่เป็นคนให้พวกข้าพำนักอยู่ที่นี้
 เจ้ามีปัญญาาก็ไปเรียกพี่หู่มาไล่พวกข้า"

แมนมอวี๋หันไปชำเลื่องมองจิ้นลู่อันที่สีหน้าเดี๋ยวซีดเดี๋ยวเขียว
 ตั้งแต่เมื่อครูนั้ กลัวว่าหญิงสาวจะคิดฟุ้งซ่านเพราะถ้อยคำของนายบ่าว
 ที่ไม่มียางอายเบื่องหน้าคูนั้ นางใช้มือหนึ่งดึงสี่เซวี่ที่กล่าวฉอดๆ ไสนาง
 มือหนึ่งเอื้อมไปจุดตัวช่งซินฉือที่หลบอยู่ข้างหลังอย่างหงุดหงิด

"ไป! ออกไปเดี๋ยวนั้"

ช่งซินฉือซึ่งโดนคว่ำข้อศอกไว้ไม่มีแม่แต่กำลังจะขัดขึ้น ได้แต่

เดินชวนเซไปตามแรงดูดดึง ทว่าสี่เซวี่มิใช่ผู้ที่จะต่อแยะได้ นางเห็น
แม่่มมอวีเรียวแรงดีจนสลัดไม่หลุด อารามร้อนใจก็ก้มหัวลงอำปากกัด
หลังฝ่ามือของอีกฝ่าย

"โอ๊ย!"

แม่่มมอวีระบัดแขนด้วยความเจ็บตามสัญชาตญาณ ช่งชินฉือ
ทางซ้ายมือเลยโดนนางเหวี่ยงจนตัวเซล้มลงไปบนพื้น

"คุณหนู!" สี่เซวี่เป็นอิสระแล้วร้องเสียงหลงวิ่งถลาเข้าไปหาช่งชินฉือ
ที่ล้มอยู่บนพื้นทันที

"แม่่มม!" จิ้นลู่อันตกใจเพราะสาวใช้บ้าดีเดือดคนนั้น นางเห็น
รอยฟันลึกสองแถวบนหลังฝ่ามือของแม่่มมมีเลือดไหลเป็นหยดๆ ดูน่ากลัว
ก็รีบร้อนหยิบผ้าเช็ดหน้ามาอุดบาดแผลไว้

"สี่เซวี่...เจ็บ...เจ็บเหลือเกิน"

"คุณหนูๆ ฮือๆ ท่านเป็นอะไรหรือเปล่า ล้มกระแทกหรือไม่ แล้ว
เจ็บตรงไหนบ้างเจ้าคะ"

"แม่่มม อย่าเพิ่งขยับ ข้าพันแผลให้ท่านก่อน"

"พวกเจ้า...พวกเจ้าทำร้ายคุณหนูของข้า ข้าจะแลกชีวิตกับพวกเจ้า!"

จิ้นลู่อันถือผ้าเช็ดหน้าพันหลังฝ่ามือของแม่่มมอวีอยู่ ใครจะคิดว่า
สาวใช้ผู้นั้นจะถลันเข้ามาพร้อมกับเงื้อมมือตั้งท่าจะชวนคล้ายคนคลุ้มคลั่ง
แต่แม่่มมอวีมือไวตาไวหนายฝ่ามือผลักหัวไหล่ของนางไม่ให้แตะต้อง
จิ้นลู่อันได้แม้แต่ปลายผม ส่งผลให้สาวใช้ที่สู้แรงไม่ไหวหนายหลังล้มถลึง
ไปกองรวมอยู่กับคุณหนูของนาง

จิ้นลู่อันมองคุณภาพความซุ่ลมนี่แล้วชักปอดขมับตบๆ ใจนางมิได้

อยากมาที่นี่แต่แรก หลายปีมานี้นางเฝ้าห้องหอเดียวดายมากี่ครั้งก็หนแล้ว
 แม้นต้องพยายามเป็นศรีภรรยาใจกว้างคนหนึ่งอย่างสุดความสามารถ
 จำทำให้หลูจวินกอดหญิงอื่นแต่ชีวิตก็เป็นสุขดี

ทว่าเพื่อความสงบสุขของครอบครัว เพื่อไม่ให้หลูจวินที่หน้ามืดตามัว
 ไปแล้วต้องเสื่อมเสียชื่อเสียงเพราะเรื่องผู้สาวอื้อฉาวพรรคนี้ นางจำเป็นต้อง
 มาที่นี่แสดงตัวเป็นคนไม่ดีลับหลังหลูจวิน ขับไล่สตรีที่นำพาเภทภัยมาให้
 สามีนางด้วยความเห็นแก่ตัวผู้นี้

เมื่อจิ้นลู่อันเยือกเย็นลง นางรั้งตัวแมนมอวีที่จะเข้าไปด่าทอ
 อย่างโกรธเกรี้ยวไว้ ตั้งท่าจะกล่าวอะไรบางอย่างก็ได้ยินเสียงตะคอกดังขึ้น
 ด้านหลัง

"นี่พวกเจ้าทำอะไรกันอยู่!"

จิ้นลู่อันหันศีรษะไปก็เห็นเพียงใบหน้าเดือดตาลเป็นพื้นเป็นไฟ
 ของหลูจวินสะท้อนเข้าคลองจักษุ นางนิ่งงันไป สายตามองตามชายหนุ่ม
 ที่วิ่งเข้ามาถลึงตาใส่นางอย่างฉุนเฉียวแล้วผ่านข้างกายไปก้มตัวลงพุง
 นายบ่าวบนพื้นคู้แน่นลุกขึ้น

นางทนให้เขาจับอุนุ่ได้ ทนให้เขาตีมสุราเคล้านารีได้ ทนให้เขา
 ลักลอบพบปะกับสตรีมีสามีแล้วได้ แต่กลับทนรับสายตาเย็นชาไร้เยื่อใย
 ของเขาไม่ได้

"พี่หู่..." สีเขียวร่าให้สะอึกสะอื้นตึงแขนเสื้อของหลูจวินด้วยท่าทาง
 รวากับได้รับความคับข้องหมองใจอย่างสุดแสน

หลูจวินประคองชิ่งขึ้นถือที่กึ่งหมดสติก็รู้สึกตัวขึ้นพึงอกตน ทางหนึ่ง
 กดจุดเหรินจงให้นาง ทางหนึ่งเงยหน้ามองจิ้นลู่อันด้วยสายตาขุ่นเคียว

"เข้านี้กว่าข้าไม่รู้เจ้าให้คนสะกดรอยตามข้าหรือ ข้าอยากดูว่าเจ้าทำเรื่องอะไรลับหลังข้ากันแน่ เสียที่ที่แต่ก่อนข้านี้กว่าเจ้าเป็นสตรีใจคอกว้างขวาง เจ้าทำให้ข้าผิดหวังจริงๆ"

จิ้งลู่อันมองเห็นดวงตาที่เต็มไปด้วยแวตติเตียนไม่มีร่องรอยห่วงใย และรู้สึกผิดแม้สักน้อยนิดของหลูจวิน ชั่วเสี้ยวขณะนั้นนางพลันรู้สึกหนาวเหน็บจับใจด้วยความสิ้นหวัง

หญิงสาวเริ่มตกอยู่ในภวังค์ นางไม่ได้นอนหลับสนิทมาติดๆ กันหลายวัน ท่ามกลางสติที่เลือนลอย ความหวานชื่นและความสุขที่เคยได้รับ ซึ่งเป็นแรงกระตุ้นประคองให้นางล่วงผ่านวันเวลาที่ราบเรียบจำเมาได้ ละม้ายค่อยๆ จืดจางลง ขณะที่นางปล่อยความคิดลอยไปไกลกลับถูกเสียงแค้นเยาะที่ดังขึ้นในลานเรือนกะทันหันดึงสติกลับคืนมา

"ตอนนี้ท่านเลอะเลือดถึงขั้นแยกแยะคนดีคนเลวไม่ออกแล้ว ยังรู้ว่าอันใดเรียกว่าผิดหวังด้วยหรือ หากพูดว่าผิดหวัง ที่รองต่างหากที่ทำให้คนอื่นผิดหวังมากที่สุด"

ตรงประตูไม้เตี้ยๆ มีคนผู้หนึ่งยืนเด่นเป็นสง่าอยู่ นางสวมเสื้อสีม่วงคู่กระโปรงสีแดง ปักปิ่นรูปทรงนกกระจอกสีทองแสดงถึงศักดิ์ฐานะ ดวงตาคมกร้าวฉายแววบึ้งชา ทุกท่วงท่ากิริยาล้วนสยบความผยองของคนอื่นได้

คือวิสาวเท้าเนิบนาบเข้าไป ผิงถงผิงถงจินติดตามอยู่ข้างหลัง ยังมีหลูเซียวที่นำทางพานางมาที่นี่

นางเดินเข้าไปใกล้ถึงเห็นคราบน้ำตาบนใบหน้าเหม่อลอยงังงันของจิ้งลู่อันได้ชัดถนัดตา ก่อนจะลอบทอดถอนใจและยื่นมือไปหาอีกฝ่าย

"ข้ายังไม่เคยมาเรือนหลังนี้ พี่สะใภ้พาข้าไปหาที่สะอาดๆ นั่งเถอะ"
 แม่่มมอวี๋ด้านหลังสะกิดเอวของจิ้นลู่อัน นางถึงเพิ่งรู้สึกตัวเข้าไป
 คล้องแขนอือวี่

อือวี่วางมือทาบฝ่ามือของจิ้นลู่อันที่เย็นกว่ามือตนเองอยู่บ้าง
 เปือนหน้าไปมองตัวการที่ยังหลับตาพิงขอบอกหลูจวินอยู่แล้วหน้าบึ้งตันคว้น
 อ้าปากเอ่ยขึ้นว่า "ซ่งฉิงหยวน! เจ้าจะลุกขึ้นเองตอนนี้หรือข้าให้คนหามเจ้า
 ออกไป เจ้าทรงดูให้ดีนะ"

หลูจวินมีสีหน้างุนงง ก้มหัวลงก็เห็นหญิงสาวในอ้อมแขน
 ขยับเปลือกตาก่อนจะค่อยๆ ฟันสติทีละน้อยหลังสิ้นเสียงอือวี่เพียงอึดใจเดียว
 ซ่งฉินฉือลี้มตาขึ้นอย่างลึบสนงุนงงแล้วกวาดตามองไปรอบๆ
 ตอนมองเห็นอือวี่ นางพยายามเกาะไหล่หลูจวินลุกขึ้นยืนอย่างลุกกลน
 ปากก็เรียกชานอย่างยำเกรงแถมหวาดกลัว

"เถะ... ถวายค่านับชายารัชทายาทเพคะ"

อือวี่เห็นนางยังเสแสร้งแก้งทำต่อหน้าตนเองก็พลันรู้สึกทั้งฉิวทั้งชัน
 แต่หาได้รีบร้อนเปิดโปงนางไม่ เพียงปรายตามองแวบหนึ่งแล้วเดินนำหน้า
 ออกจากลานเรือนที่อบอวลด้วยกลิ่นอายฉาวโฉ่แห่งนี้ไปพร้อมจิ้นลู่อัน
 "ทุกคนตามข้ามา"

หลูจวินเห็นซ่งฉินฉือยันตัวโง่งงๆ เงงๆ ลุกขึ้นยืน ตอนแรกคิดจะช่วย
 พยุงนาง แต่เห็นแผ่นหลังของน้องสาวที่บันดาลโทสะอยู่ สุดท้ายเขาก็
 ทำหน้าม่อยถอดใจ สั่งให้สี่เซี่ยประคองนางดีๆ ส่วนตนเองตามอือวี่ไป

ยามคนทั้งกลุ่มมาถึงโถงรับรอง อือวี่ดึงจิ้นลู่อันให้นั่งลงบน
 ตั้งยาวเหนือแท่นยก ก่อนจะโบกมือบอกฝังฝังให้ออกไปเตรียมน้ำชากับ

พวกคนรับใช้

หลูจวินเดินเข้ามาแล้วเลือกนั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่งทางฝั่งซ้าย ส่วน
ช่งซินฉือกับสาวใช้ตามเข้ามาที่หลังกลับยืนเก้ๆ กังๆ อยู่กลางโถงห้อง

หลูจวินชี้ไปที่ฝั่งตรงข้าม "นั่งสิ"

ช่งซินฉือเงยหน้ามองอ้าวอย่างขลาดๆ

"ยืน" อ้าวก็กล่าว

"เออ... ร่างกายนางไม่ปกติ ให้นางนั่งเถอะ" หลูจวินพูดขึ้น

อ้าวเอยตอบ "พี่รองเห็นข้าเป็นใคร แล้วนางอยู่ในฐานะใด ที่มีข้าอยู่
อนต้อยต่ำผู้หนึ่งมีสิทธิ์นั่งด้วยหรือ"

หลูจวินนั่งอึ้งพูดไม่ออก เมื่ออยู่ที่เดียวกับชายารัชทายาท
นายหญิงตราตั้งซึ่งไม่มีบรรดาศักดิ์ขึ้นห้าขึ้นไปล้วนนั่งไม่ได้

สี่เซวี่ยแอบเบ้าปาก ช่งซินฉือเลยหยิกนางที่หนึ่งโดยไม่ให้ใครเห็น
พวกนางสองคนยืนอยู่ตรงนั้นอย่างสงบเสียม ไม่กล้าเข้าไปนั่งลง

หลูจวินหมดปัญญาจะทำอะไรกับน้องสาว ได้แต่มองช่งซินฉือ
ยืนโง่งนงจะล้มมีล้มแหล่อยู่ที่เดิม ด้านจิ้นลู่อันก้มหน้าใจลอย ขณะที่
อ้าวเอยมองไปนอกประตูไม่พูดจา ทั้งห้องตกอยู่ในความเสียบจวบจนผิงถง
ยกน้ำชากลับมา อ้าวเอยยื่นน้ำชาร้อนไปที่มือจิ้นลู่อันแล้วหันมาอ้าปาก
กล่าวเนิบๆ

"บอกมา ลูกในครรภ์เจ้าเป็นของใครกันแน่"

788

"บอกมา ลูกในครรภ์เจ้าเป็นของใครกันแน่"

อื่อวีเห็นช่งชินฉือกัมศิระชะลงแล้วรอชั่วคราวไม่เห็นนางกล่าวตอบ จึงถามซ้ำอีกหน "ว่าอย่างไร เจ้าเป็นคนอุ้มท้องเด็กคนนี้ แล้วตัวเองยังไม่รู้หรือว่ามีกับใคร"

น้ำเสียงของอื่อวีปราศจากร่องรอยประชดประชันใดๆ แต่ถ้อยคำที่กล่าวออกมากลับบาดหูยิ่ง ร่างของช่งชินฉือสันกระดูกคราหนึ่ง

หลูจวินรู้สึกเช่นกันว่าอื่อวีพูดจาไม่น่าฟัง เขาอดกระแอมกระไอไม่ได้ "แค่ก"

อื่อวีเบนสายตาไปทางเขา "พี่รองโง่ทำไม หรือว่าเด็กในท้องนางนี้เป็นของท่าน"

จิ้นลู่อันขยับตัวเล็กน้อย

หลูจวินโบกมือเป็นพัลวัน พูดอธิบายด้วยหน้าตากระอักกระอ่วน

"จะเป็นไปได้ยังไง แม้ข้ากับซินฉือจะแอบไปมาหาสู่กัน แต่อยู่ใน
กรอบประเพณีเสมอมา ไม่เคยมีอะไรเกินเลย เจ้าก็ช่างกระไรนัก เห็นข้า
เป็นคนแบบไหนกัน"

"ลักลอบพบปะกับสตรีที่มีสามีแล้ว ทั้งยังเรียกชื่อกันและกัน เดียวนี้
ข้าไม่รู้จักจริง ๆ ว่าพี่รองเป็นคนแบบไหน ท่านเรียก 'ซินฉือ' ชื่อก่อนออกเรือน
ของนางจนติดปาก คนที่รู้เรื่องคงนึกว่าซึ่งอี่เหนียงเป็นคนในเรือนเรา"
อ้อวีเห็นบนแฉกสองคำ

หลูจวินจะสู้ฝึปากน้องสาวได้เช่นไร เขาได้แต่มองนางอย่างจนวจา
อ้อวีเห็นเขาไม่กล่าวคำใดแล้วจึงเบือนหน้าไปพูดกับซึ่งซินฉือ

"ถ้าหากเจ้าคิดไม่ออกจริงๆ ว่าลูกคนนี้เป็นของใคร ข้าก็ไม่บังคับ
ให้เจ้าบอก แต่ว่าเจ้าคิดจะยึดยึดเด็กที่ความเป็นมาไม่กระจ่างคนนี้
ให้พี่ชายข้ารับผิดชอบ ให้เขาแบกรับโทษคบบั๊กับเจ้าไปด้วย ข้าจะ
บอกเจ้าให้แน่ว่าฝันไปเถอะ"

ซึ่งซินฉือยังก้มหน้าดูจเก๋า แต่นิ้วมือที่กุมมือสาวใช้บีบเข้าหากัน
สุดแรง

"นี่ยังต้องถามอีกหรือ บุตรในท้องคุณหนูของหม่อมฉันย่อมต้องเป็น
ของคุณชายสามสกุลจ่างซุน คุณหนูไม่ได้คบชู้กับใครสักหน่อย แม้
พระองค์เป็นชายารัชทายาท แต่จะได้ความผู้อื่นส่งเดชมิได้"

อ้อวีตัวตตามองสาวใช้ที่เสนอหน้าพูดไว้เป็นชุดคนแล้วไม่แยแสนาง
หันไปเอ่ยกับหลูจวิน

"พี่รองได้ยินแล้วนะ เด็กคนนี้เป็นของสกุลจ่างซุน นางตั้งครรรภ์
บุตรของสามีกลับแอบหนีออกมาตามอำเภอใจ ท่านให้นางพำนักที่นี่

ตั้งใจจะแย่งชิงภรรยาหรือยึดครองบุตรของผู้อื่นกัน"

โดนน้องสาวตั้งข้อหาสู่มสี่สู่มห้า หลูจวินไม่รู้จะหัวร่อหรือรำาให้ดี เขากล่าวโดยไม่ทันใคร่ครวญ "คุณเจ้าพูดเข้า ข้าอยากช่วยคน ไฉน ในความคิดเจ้ากลายเป็นก่อกรรมทำชั่วเสียแล้วเล่า"

"ช่วยคน?" อี้วี่ผินหน้ามองซ่งซินฉือ กวาดสายตาไล่จากสี่ระชะ ที่ปักปิ่นเรียบๆ จรดปลายเท้า เห็นร่องเท้าปักด้ายของคู่หนึ่งโผล่ออก นอกชายกระโปรงแล้ว คิดไปถึงสิ่งที่ได้ยินจากหลูเซี่ยว รวมถึงที่ส่งอิหิง ไปสืบข่าวแล้วหัวเราะขลุกลักในลำคออย่างกั่นไม่อยู่ นางโคลงสี่ระชะ พุดกับพี่ชาย

"ท่านไม่ใช่แกลั้งโง่ แต่โง่จริงๆ ลินะ"

หลูจวินทำหน้าตางงวยที่ถูกลงดำ อี้วี่ไม่มีร้อนอธิบาย ยกถ้วยชา จิบให้ชุ่มคอก่อนเอ่ยปากถามซ่งซินฉืออีกครั้ง

"ปกติคุณชายสามสกุลจางซุนดีต่อเจ้าหรือไม่"

นี่มิใช่คำถามสลักสำคัญอันใด ซ่งซินฉือก้มหัวอยู่ตลอด อี้วี่เห็น สีหน้าอีกฝ่ายไม่มีใครขัดถนัดตานัก แต่นางตาไวสังเกตเห็นอีกฝ่ายขยับเท้า ถอยหลังไปครึ่งก้าว ซึ่งปฏิกิริยานี้โดยมากเป็นคนที่กำลังจะพุดปดหรือ กระทำในเวลาที่เขาตกความมั่นใจ

"...คุณชายดีต่อข้าพอสมควร ให้ข้ามีกินมีใช้ไม่เคยขาดเพคะ"

บนหน้าหลูจวินเผยแววเยาะหยันจางๆ อี้วี่มองเขาปราดหนึ่ง แล้วถามขึ้นอีก

"แล้วเทียบกับพี่รองข้าละ คนใดดีต่อเจ้ามากกว่ากัน"

สี่เซวี่ยขยับปากจะพุด แต่ซ่งซินฉือลอบกระตุกมือนางที่หนึ่ง

ก่อนเป็นหน้ามองหลูจวิน กล่าวพร้อมรอยยิ้มผิดเพี้ยน

"พระองค์ตรัสถามเช่นนี้ จะให้หม่อมฉันกล่าวตอบอย่างไร จริงอยู่ว่าไม่ต้องกังวลเรื่องการกินการอยู่เป็นเรื่องดี ทว่าทรัพย์สินมากเท่าใดก็เทียบความจริงใจไม่ได้ ใครดีต่อหม่อมฉันมีเพียงหม่อมฉันแจ่มแจ้งแก่ใจดีเพคะ"

อ้าวเล็กคิ้วขึ้น นางเห็นหลูจวินทำหน้าที่ประทับใจ อีกทั้งอยู่ต่อหน้าจิ้นลู่อันซึ่งเป็นภรรยาเอก ทั้งคู่ยัง 'เล่นหูเล่นตา' กันได้ถึงเพียงนี้ นางจึงเปล่งเสียงหัวเราะอย่างไร้ความเกรงใจ

"เจ้าหัวโวกว่าที่ข้าคิดไว้บ้าง รู้จักผ่อนหนักผ่อนเบา ทั้งยังปะหละเอาใจบุรุษเก่ง โทษมิได้ที่คุณชายสามจะถูกเจ้าล่อหลอกจนเงี้ยวไม่ขึ้น ทั้งรักทั้งหลงเจ้าคนเดียว กระทั่งเงินส่วนตัวยังมอบให้เจ้าเก็บรักษาไว้ พี่รองข้าก็หลงคารมเจ้าจนหน้ามืดตามัว นึกแต่ว่าตัวเองกลายเป็นเทพบุตรแห่งความรักที่ช่วยสตรี 'น่าสงสาร' อย่างเจ้าจากบ่วงทุกข์ไปเสียแล้ว"

ซ่งซินฉือห่อไหล่เข้าหากัน ด้านหลูจวินขมวดคิ้วหันไปถามอ้าวเล็กคิ้ว

"ที่เจ้าพูดหมายความว่าอะไร"

อ้าวเล็กยื่นมือไปด้านข้าง ผิงถงก็ล้วงถุงผ้าปักที่ไม่สะดุดตาสองใบจากแขนเสื้อส่งให้

สี่เซวี่ยจำได้ในแวบแรกว่าเป็นของพวกตน นางกล่าวเสียงหลง "พวกเจ้ารู้ค้อนสิ่งของของพวกข้ารึ!"

"พี่รองนี้กว่านางสิ้นใจไม่ตอกจริง ๆ ถึงชมซานมาหาท่านหรือ"

อ้าวเล็กพูดกับหลูจวินพลางเปิดถุงเงินซึ่งคั่นเจอในเรือนปีกที่พำนักชั่วคราวของพวกซ่งซินฉือโดยอาศัยจังหวะตอนให้ผิงถงไปเทน้ำชา มือจับกันถุงเขย่าๆ

เทเม็ดทองคำครึ่งถูกร่วงกราวลงบนโต๊ะทั้งหมดพร้อมกับตัวเงินมูลค่าสูง
ที่พับทบเป็นชิ้นเล็กๆ เพื่อพกติดตัวได้สะดวก มีทองคำหลายเม็ดกระเด็น
กลิ้งตกลงบนพื้นแล้วกระดอนไปตรงข้างเท้าหลูจวินกระทบปลายรองเท้า
ของเขาถึงหยุดนิ่ง

อ้อวีคีลั้ตัวเงินใบหนึ่งดูจำนวนเงินบนนั้น จากนั้นคีลั้เปิดไปที่ละใบๆ
แล้วเอี้ยวคอมองซ่งซินฉือที่กั๋มหน้าคางจรดดอกอีกครา นางหัวเราะเป็น
คำรบที่สอง

"เศษเม็ดทองคำเล็กๆ น้อยๆ พวกนี้ ข้าจะไม่พุดละ พี่รองรู้หรือไม่วา
นี่เป็นเงินทั้งหมดเท่าไร"

อ้อวีคีลั้สะบัดตัวเงินยับยู่ยี่ปึกเล็กๆ ในมือ

หลูจวินส่ายหน้าโดยไม่ทันคิด

"ข้าให้คนสืบดูแล้ว สกุกซ่งไม่มีสมบัติพัสถานอะไร สินเจ้าสาวของนาง
ก็มีไม่มาก นางเป็นสตรีออกเรือนแล้วคนหนึ่ง จะเก็บสะสมเงินมากมาย
ขนาดนี้จากไหนคงไม่ต้องให้ข้าไขความกระจ่างให้พี่รองอีกแล้วกระมัง
แต่ละใบในมือข้านี้ล้วนเป็นตัวเงินมูลค่าสูงที่มีตราประทับสีเหลืองคูสีแดง
ทั้งสิ้น หนึ่งใบสองพันตำลึง ท่านนับดูเอาเองเถอะ"

ผิงถงรับตัวเงินปึกนั้นคืนจากมืออ้อวีคีลั้แล้วยื่นไปให้หลูจวิน เขา
กำปึกตัวเงินไว้มองอักษรตัวใหญ่กับตราเครื่องหมายที่พิมพ์ประทับบนนั้น
อย่างชัดเจนแล้วในห้วงความคิดเริ่มสับสนงุนงง

แม้แต่จิ้นลู่อันยังตกใจ ถ้าตัวเงินปึกนั้นใบละสองพันตำลึงจริงๆ
อย่างไรก็ต้องมีสักสองสามหมื่นตำลึง นางดูแลการงานภายในจวนแม่ทัพ
รวมถึงทรัพย์สินสมบัติบางส่วนของหลูจวิน ทั้งทองคำ เงินขาว เงินอี่แปะ

รวมกับตัวเงิน แลกเปลี่ยนเป็นเงินตำลึงแล้วอย่างมากก็มีแค่สี่หมื่นตำลึง
ซึ่งซินฉือเป็นอนุเล็ก ๆ คนหนึ่งถึงกับรำรวยเทียบเคียงได้กับจวนแม่ทัพ
ของพวกนางแล้ว

"ซินฉือ เจ้า...เจ้าไปเอาเงินมากมายอย่างนี้มาจากที่ใด ไหนเจ้า
บอกข้า...บอกข้าว่าเจ้า..."

ถึงเวลานี้หลูจวินก็เฉลียวใจได้ว่าไม่ชอบมาพากลแล้ว เขาคิด
มาโดยตลอดว่านางอยู่อย่างลำบาก เขาลักลอบพบปะกับซึ่งซินฉือมานาน
สองสามปี ได้ยินนางระบายความทุกข์บ่อย ๆ ว่าจ้างซุนจื่อใจจิตใจดำ
กับนางเช่นไร หรือไม่ก็จ้างซุนจื่อหุบัติตำทนางเช่นไร มิหนำซ้ำทุกครั้ง
จะยกเขาเปรียบเทียบกับจ้างซุนจื่อ และเสียใจที่หลังที่เชื่อฟังคำสั่ง
บิดามารดาในตอนนั้นจนพลาดโอกาสครองคู่กับเขาไป

จากความหุดหงิดในตอนแรกแปรเปลี่ยนเป็นความเห็นใจ เขารู้สึกว่า
นางน่าสงสาร โดยเฉพาะแววตาของนางยามบอกว่าเสียใจที่หลังกับ
เรื่องในอดีต เขาพลันรู้สึกหัวใจพองคับอกจนอยากทำดีต่อนางโดยไม่รู้ตัว
ที่ว่าไป ๆ มา ๆ ที่แท้ทั้งหมดทั้งมวลล้วนเป็นเรื่องเท็จ!

นอกจากหลูจวินจะโกรธแล้ว เพียงรู้สึกที่ตัวเงินในมือเป็นดั่ง
มือสืบทว่าช่างที่ตบแกำเขาสุดแรงที่แล้วที่เล่า

เมื่อมาถึงขั้นนี้ ซึ่งซินฉือกลายเป็นไปอีกครั้ง ก้มหน้าจูดจนใคร ๆ
มองไม่เห็นที่นางทำสีหน้าละอายใจหรือแตกตื่น

ฝ่ายสี่เซวี่ยก็สิ้นฤทธิ์ มองสบสายตาเหลือเชื่อของหลูจวินแล้ว
หลบตาอย่างขลาด ๆ

"เพราะอะไร เพราะอะไรเจ้าต้องหลอกหลวงข้า"

บุรุษที่รักศักดิ์ศรีอยู่บ้างคนใดก็ตามพบว่าโดนสตรีคนหนึ่งปั่นหัวเกรงว่าลัว่นต้องมีน้ำใจ นับประสาอะไรกับคนอารมณ์ร้อนเป็นทุนเดิม เช่นหลูจวิน

ดูที่ว่าหลายปีนี้ซึ่งชินชื่อกับสี่เซวี่ยไม่มีใครได้พบเจอยามหลูจวิน บันดาลโทษะ เพลานี้เห็นท่าทางที่เขาเบิกตาโพลงดูร้าย เส้นเลือดบนหน้าผากปูดโปนก็พากันตกใจจนจับมือกันผงะถอยสองก้าว

อือวี่โยนถุงผ้าปักสองใบทิ้งลงไปบนโต๊ะพลงกล่าวหยันๆ

"ท่านถลิ่งตาใส่พวกนางทำไม เป็นท่านหุบเขาเอง นางพูดอะไร ท่านก็เชื่อ ข้านี้กขงนอยู่แล้วเซียวว่าสตรีฟุ้งเพื่อเห่อเหิมและเห็นแก่ได้ อย่างนี้ยังสามารถเป่าหูท่านให้ทะเลาะกับภรรยาได้ ดีไม่ดีว่าวันหลัง ยังต้องเลี้ยงลูกให้คนอื่น พี่รองไม่กลัวจริงๆ หรือว่าถึงเวลานั้นจะโดนนางสวมเขาแบบเดียวกับจางซุนจื่อ รอเมื่อไรนางท้องกับชายอื่น ท่านค่อยถือดาบวิ่งไล่ฟันนางไปทั้งถนนอย่างคลุ้มคลั่งหรือ"

พอเห็นพี่ชายหอบหายใจรั่วด้วยความไม่พอใจจนทรวงอกกระเพื่อมขึ้นๆ ลงๆ อือวี่ยั้งตั้งว่าไม่พอ ใส่ฟันใหม่ไฟให้แรงขึ้นอีกทันที

"ท่านคิดจริงๆ หรือว่านางอยู่อย่างกล้าก๊าสึนผืนถนนในตระกูลสามีถึงหันกลับมาหวนคิดถึงความดีของท่าน ตอนนี้น่าท่านคงรู้แล้วว่าจางซุนจื่อผู้นั้นดีต่อนางไม่น้อยกว่าแม่สักกระพิก ข้าจะบอกให้ ท่านนะถูกพวกที่มองว่าท่านเป็นคนโง่งมหมายตาไว้แต่แรก ท่านนึกว่าอยู่ดี ๆ ซึ่งจึงหยวนผู้นี้มาหาท่านทำไม พี่รอง วันนี้ข้าจะพูดกับท่านอย่างกระจ่างแจ้ง พวกนั้นน่าจะมึ่จุดประสงค์อยู่ที่ตัวข้ามากกว่า วางแผนหมายให้ร้ายข้าโดยเริ่มลงมือกับท่านก่อน"

หลายวันนี้ชื่อวีมีไฟโทสะออกมาโดยตลอด นางทั้งกราดกรี้วยวใส่ หลี่ไท่ไม่ได้ ทั้งแค้นเคืองหลูจวินไม่ลง เลยได้แต่สืบสาวราวเรื่องให้ถึงที่สุด นางโกรธเคืองซึ่งชินฉือกับผู้บงการเบื้องหลังนาง หากมิใช่คนพวกนี้เล่นเล่นเพทุบาย จางซุนอู่จึงจะไม่เปลี่ยนจุดยืนกะทันหันแล้วเริ่มต้นเล่นงานหลี่ไท่ ส่วนหลี่ไท่จะหมดความอดทนจนต้องเดินเข้าไปที่สมรภูมิลีกครั้งได้อย่างไร

ซึ่งชินฉือผู้นี้เชื่อมั่นเต็มอกว่าหลูจวินยังตัดเยื่อใยจากนางไม่ได้ มิใช่หรือ วันนี้ชื่อวีจะให้นางได้เห็นอย่างชัดเจนว่าในใจหลูจวินนางมีน้ำหนักมากเท่าใดกันแน่!

ถ้อยคำนี้ของนางไม่ต่างจากราดน้ำมันบนกองไฟ สองพี่น้องที่ผ่านความลำบากมาด้วยกันแต่เล็กจนเติบโต สำหรับหลูจวินแล้ว น้องเล็กนั้นเปรียบได้ดั่งแก้วตาดวงใจของเขา ไม่มีอะไรที่ยั่วโทษเขาได้ มากกว่าได้ยืนยันว่ามีคนคิดทำร้ายนาง

หลูจวินเป็นนายทัพที่พาทหารออกรบสังหารข้าศึกมาแล้ว มือเปื้อนเลือดศัตรูมานับไม่ถ้วน ปกติดูเขาเป็นคนชื่อๆ ทว่ายามบันดาลโทสะขึ้นมา สตรีอ่อนแอสองคนจะต้านทานได้อย่างไร

"พูด! เพราะอะไรเจ้าต้องหลอกข้า"

หลูจวินซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ลูกรวดขึ้น สาวเท้าก้าวใหญ่เข้าไปหา ซึ่งชินฉือ สะบัดตัวเงินปึกหนึ่งบังเกิดเสียงดังฟับฟับแทบจะปิดโดนหน้านาง ใบหน้าแยมยิ้มอบอุ่นใจดีที่ยังเห็นเมื่อตอนกลางวันของเขาเพลานี้ กลายเป็นถมึงทิ้งราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ ซึ่งชินฉือขวัญเสียจนทำอะไรไม่ถูก นางแอบอยู่ข้างหลังสี่เซวี่ ทำได้แค่ใช้เสียงร้องไห้กลบเกลื่อนความหวาดหวั่นของตน

"ไม่...ไม่ใช่ออย่างนั้น ไม่ใช่ออย่างนั้น..."

"ไม่ใช่ออะไรเล้า"

ดวงหน้าคัล้าเข้มของหลูจวันเป็นสีแดงด้วยคววมโกรธจัด เขาเกือบยื่นมือไปกระชากตัวช่งชินฉือมาตรงหน้าอย่างอดใจไม่อยู่

"พี่...พี่หู่ นี่ท่านจะทำอะไร" สีเขียวหวาดกลัวเช่นกัน แต่นางเป็นบ่าวที่ซื่อสัตย์ ถึงตอนนี้ยังไม่ลืมเอาตัวบังอยู่หน้าช่งชินฉือ "คุณหนูอาจพูดโกหกท่านบางอย่าง แต่มิใช่เพราะออยากพบหน้าท่านบ่อยๆ หรือหรือ โยท่านแคลงใจในคววมจริงใจที่นางมีต่อท่านได้"

"อันใดเรียกว้าคววมจริงใจรี" อ้อวีพูดแทรกขึ้นกลางเสียงได้เถียงของพวกเขา มือหนึ่งจับมือจิ้นลู่อันที่นิ่งเงียบไม่พูดจา กล่าวเตือนสติด้วยคววมหวังดี

"เป็นสตรีที่ได้รับความรักคววมโปรดปรานจากสามีแล้วยังคงนึ่งหาชายอื่น แลสร้างตัวน่าสงสารเรียกร้อคววมเห็นใจ ทั้งที่แปดเปื้อนมลทินอยู่ก็ยิ่งพาตัวเองเข้ามาพัวพันกับเขาเพื่อคววมอยู่รอดปลอดภัยของตนโดยไม่คำนึงถึงชื่อเสียงและอนาคตของเขา หรือว่าเป็นสตรีที่แบ่งเบาภาระและคลายคววมวิตกกังวลให้สามี ดูแลเหย้าเรือนอย่างขยันขันแข็ง กตัญญูต่อมารดาของสามี และเพื่อมิให้สามีต้องถูกคนชั่วให้ร้าย นางทุ่มเทใจคิดหาทุกวิถีทางช่วยเหลือแก้ไข มองเห็นเขาอ่อนโยนเอาใจใส่คนอื่นต่อหน้าต่อตา แต่ทำหน้าบ้านปึ่งเย็นซาใส่ตัวเองแล้วยังทนรับโดยไม่ปริปากพรีรอง ท่านเติบโตใหญ่มาจนบ้านนี้แล้วยังแยกแยะไม่ออกระหว่างเสแสร้งแกลังทำกับน้ำใสใจจริงอีกหรือ"

จิ้นลู่อันเจ็บปวดขมขื่นในอก คำพูดของอ้อวีกระทบเข้ากลางใจนาง

สะกิดความรู้สึกคับข้องหมองใจที่กล้ำกลืนไว้หลายปีนี้ให้เอ่อทันออกมา
ในชั่วอึดใจ

"ข้า..." หลู่จวินฟังน้องสาวกล่าวจบแล้วเงยหน้าขึ้นมองจิ้นลู่อัน
เพียงสังเกตเห็นว่าหญิงสาวที่ดูแลตนเองให้เรียบร้อยหมดจดเสมอมา
บัดนี้หน้าตาซีดเซียวท่าทางอ่อนล้า นัยน์ตากลมโตซึ่งเคยสุกใสมีชีวิตชีวา
ทำให้จิตใจเขาหวนไหวคู้้นั้นแผยรอยน้อยเนื้อต่ำใจออกมาโดยไม่เจตนา
แม้จะเพียรเก็บซ่อนอย่างสุดความสามารถแล้วกลับชวนให้ปวดใจนัก
ครั้นหันไปมองชิ่งชิ่งที่นำตานองหน้า แวตนาส่งสารดูจะเดียวกันอีกครา
ราวกับมีน้ำเย็นอ่างหนึ่งราดรดลงกลางศีรษะ เขาพลันได้สติแล้ว

นี่เขาเป็นอะไรไป เขาดูแลคนบุรุษหลายใจมากที่สุตมิใช่หรือ ทว่า
มองย้อนกลับไปหลายปีนี้ ตนเองกระทำอะไรลงไปบ้าง

"ดูที่ว่าพี่รองคงลืมไปนานแล้วว่าคืนวันที่ท่านแต่งงานเคยให้สัญญาใด
กับข้าไว้ที่นอกห้องหอ"

"ข้า...ข้า...ข้ามิได้ลืม" หลู่จวินขาดความมั่นใจอย่างเห็นได้ชัด
เวลานี้เขาถึงขั้นไม่กล้าหันไปมองสีหน้าของจิ้นลู่อัน

"ข้า...ข้าขอตัวไปเดินข้างนอก" จิ้นลู่อันทนบรรยากาศในห้องนี้
อีกไม่ไหว นางยกมือปิดปากลุกขึ้นยืน แสดงคารวะต่ออื้อว้อย่างขอไปที
แล้วแทบจะวิ่งออกไป

ในใจอื้อว้อยู่รู้สึกผิดต่อจิ้นลู่อัน เพราะพูดได้ว่านางเป็นคนส่งเสริม
ให้ทั้งคู่ได้แต่งงานกัน นางชมชอบหญิงสาวที่เป็นคนเปิดเผยใจกว้างผู้
ตั้งมั่นจึงเคยกำชับให้พี่ชายดีต่อภรรยา แต่สุดท้ายเขายังคงทำผิดต่อจิ้นลู่อัน

"ลู่อัน!"

คราวนี้หลูจวินไม่ต้องให้อี้วี่เอ๋ยเตือนอีก เขาขว้างตัวเงินในมือลงบนพื้นแล้วก้าวขาไล่ตามไป

อี้วี่ไม่ส่งเสียงเรียกไว้ เพียงมองตามพวกเขาไปจนลับตาถึงโบกมือบอกให้ผิงฮู่ยไปเฝ้าอยู่นอกประตู อย่าให้พวกบ่าวไพร่เข้ามาใกล้

เมื่อหลูจวินไปแล้ว อี้วี่ไม่เปิดโอกาสให้ซ่งชินฉือได้พักหายใจ เอาจินมือที่สวมแหวนหยกใส่ไว้เคาะกับพื้นโต๊ะกลางห้องมองสองนายบ่าวที่ยังไม่หายขวัญเสียด้วยสายตาเฉยชา ก่อนจะอำปากกล่าวขึ้น

"ซ่งฉิงหยวน ตอนนี้เจ้ามีสองทางเลือก หนึ่งคือบอกตามสัตย์จริงว่าใครบงการให้เจ้าตามพิ้วพันพีรองข้าและก่อปัญหามากมายอย่างนี้ ถ้าเจ้าพูดออกมา ข้าจะให้คนส่งพวกเจ้าออกนอกเมือง หากที่พำนักพักพิงสักแห่งให้พวกเจ้าได้ใช้ชีวิตที่เหลืออยู่อย่างสุขสงบ หรือจะให้ข้ามัดตัวพวกเจ้าสองคนส่งกลับไปจวนสกุลจางซุนเดี๋ยวนี้เลย และนำทรัพย์สินเงินทองที่เจ้าปกปิดออกมาจากคุณชายสามพวกนี้มอบคืนให้ได้ทำจางซุนเป็นการคลายโทสะของพวกเขา"

สาวใช้นามสี่เซวี่ยคนนั้นฟังคำถามของอี้วี่อย่างงุนงงไม่เข้าใจ ขณะที่ซ่งชินฉือหลบตาก้มหน้าลงเห็ดน้ำตา กล่าวพร้อมรอยยิ้มขึ้นๆ

"หม่อมฉันทราบว่าคุณยารัชทายาทเกลียดชังหม่อมฉัน แต่หม่อมฉันหลอกหลวงเนียนอันเพียงเพราะอยากใกล้ชิดเขาจริงๆ ไฉนทรงคิดว่ามีคนบงการหม่อมฉันเล่า หม่อมฉันไม่ทราบว่าคุณจะบอกเรื่องที่ไม่ได้อยู่จริงพวกนั้นเช่นไรดี หากทรงไม่เชื่อจริงๆ มิผู้ส่งหม่อมฉันกลับจวนสกุลจางซุนเถอะเพคะ"

อี้วี่สลับมืออีกข้างหนึ่งวางยันพื้นโต๊ะ เอียงตัวมองนางครู่หนึ่ง

จู่ๆ ก็หัวเราะแล้วกล่าวว่า

"เห็นที่เจ้าไม่กลัวที่ต้องกลับจวนสกุลจางซุน ถ้าอย่างนั้นข้ารู้แล้ว
เจ้าแค่พูดว่าเป็นจางซุนซึ่งหรือองค์หญิงนางเล่อกีพอ"

ซ่งซินฉือที่ยังเยือกเย็นอยู่บ้างเมื่อครู่พอได้ยินชื่อที่ออกจากปากอื่อวี่
แววตื้นตระหนกก็พลันผุดวูบขึ้นบนหน้าในชั่วเสี้ยวขณะ แม้นนางเก็บงำ
ได้อย่างรวดเร็ว แต่อื่อวี่จับสังเกตได้อยู่ดี

"ไฉนพระองค์ทรงคิดว่าเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับพวกนางละพะคะ นี้..."

"พอแล้ว..." อื่อวี่ตัดบทคำแก้ต่างของซ่งซินฉือ ในเมื่อรู้ในสิ่งที่
ต้องการรู้แล้ว นางไม่ปล่อยให้สตรีนาราคาญสองนางนี้อยู่ตรงหน้าให้
ขัดหูขัดตาต่อไป ก็โบกมือบอกให้อื่อหญิงกุมตัวออกไปทันที

789

ช่งซินฉือกับสี่เซวี่ยโดนไล่กลับไปยังเรือนปีกตะวันตกในสภาพจนตรอก ก่อนจะถูกคนรับใช้ผลักเข้าห้องแล้วกระแทกประตูปิดจากทางด้านนอก เสียงดังบึงก้องกังวาน

สี่เซวี่ยถลันไปตึงประตูถึงพบว่าใส่กุญแจไว้จากด้านนอก นางเคาะบานประตูร้องโวยวายอย่างตื่นกลัว

"กลับมาเถอะ! พวกเจ้าอย่าเพิ่งไป เหตุใดต้องขังพวกข้าไว้ ปล่อยให้พวกข้าออกไป กลับมาสิ!"

สี่เซวี่ยตะโกนอยู่นานสองนานแล้วไม่ได้ยินเสียงตอบ เอี้ยวคอไปเห็นช่งซินฉือยืนใจคอไม่อยู่กับเนื้อกับตัวอยู่กลางห้อง นางพลันกระหึบเท้าแล้วหันกลับไปสำรวจหน้าต่าในห้อง

"คุณหนูๆ พวกเขายังพวกเราไว้แล้ว ทีนี้จะทำอย่างไรดีเจ้าคะ ท่านว่าพวกเขาคิดจะทำอะไร จะทำร้ายพวกเราหรือไม่"

เมื่อไม่พบทางออก สีเซวียจึงย้อนกลับไปปรึกษาหารือกับซ่งซินฉือ

"ชายารัชทายาทผู้นั้นดูท่าทางมิใช่คนที่พูดง่าย พวกเราโดนนางซ่งไว้ในนี้ยังจะออกไปได้หรือไม่ คุณหนู ท่านพูดอะไรสักคำสิเจ้าคะ บ่าวร้อนใจจะแย่อยู่แล้ว พี่หู่จะกลับมาช่วยพวกเราหรือเปล่า เขาไม่น่าจะปล่อยพวกเราไว้โดยไม่ดูดาตูดี้กระมัง แม้พูดว่าท่านโกหกเขา แต่ท่านก็ทำไปเพราะอยากครองคู่กับเขา ไยเขาเชื่อคำยุยงของคนอื่นโดยไม่แยกแยะจริงเท็จเลย เขาคงไม่ได้คิดจริงๆ ว่าพวกเรามีจุดประสงค์จะ..."

"หยุดพูดได้แล้ว!" ซ่งซินฉือโพล่งขึ้นเสียงแหลมหยุดคำถามชักใช้ของสี่เหลี่ยมกลางคัน นางเงยศีรษะขึ้นเผยให้เห็นใบหน้าซีดขาวแฝงอาการป่วยน้อยๆ

"เนียนอันต้องกลับมาแน่ เขาไม่มีทางทอดทิ้งข้าโดยไม่ดูดาตูดี้ เมื่อครู่เขาแค่โกรธชั่ววูบ รอเขาคลายความโมโหลงก็จะกลับมาเอง เขาตัดข้าไม่ลงหรอก"

น้ำเสียงของนางเปี่ยมไปด้วยความเชื่อมั่นสุดประมาณ ก็มีรู้ว่า
ได้ความมั่นใจในตนเองเช่นนี้มาจากที่ใด

"ใช่เจ้าคะ" สีเซวียเยือกเย็นลงแล้วเช่นกัน นางแข็งใจกล่าวขึ้น "พี่หู่ต้องมาแน่ เมื่อ...เมื่อครั้งอยู่ที่เมืองหยางโจว เขายินยอมพร้อมใจสละชีวิตเพื่อท่าน เขาเห็นท่านสำคัญยิ่งชีพ แล้วจะปล่อยท่านไว้โดยไม่ดูดาตูดี้ได้อย่างไร"

ซ่งซินฉือไม่กล่าววาจาใดอีก นางยกน้ำชาที่เย็นชืดบนโต๊ะขึ้นดื่มแล้วเซ็ดมุมปาก นางดูคล้ายสงบอารมณ์ได้แล้ว ลุบๆ เรือนผมที่รุ่มร่ายอยู่บ้างให้เรียบ จากนั้นย่างเท้าไปทางห้องด้านในอย่างแข็งข้อพร้อมอ้าปาก

บอกเสียงเบา

"ข้าจะไปนอนครู่หนึ่ง รอเนี่ยนอันมาแล้ว เจ้าค่อยปลุกข้าทีนะ"

นางถอดรองเท้าเอนกายลงบนเตียงทั้งอาการง่วงซึมเต็ม ห่มผ้าห่มอย่างมิดชิดแล้วหลับตาลงเข้าสู่ห้วงนิทราในเวลาไม่นานนัก

ในความฝันนางหวนคืบสู่เมืองหยางโจวกลางม่านฝนซมุกซมัว ได้สะพานกุยเยี่ยน ชายหนุ่มร่าเริงสดใสเรือนกายสูงใหญ่ถือจี้หยกด้วยสองมือยื่นให้นางอย่างเก้อเขิน ประหนึ่งมอบความรักเกิดทูนบูชาไว้กลางอุ้งมือนาง

'ซินฉือ ข้าเป็นคนหยาบกระด้าง พุดจาไมใคร่เป็น แต่ข้ารับรองว่า วันหน้าจะให้เจ้าอยู่อย่างสุขสบาย ข้าจะติดต่อเจ้าชั่วชีวิต รอเมื่อถึงเวลาเหมาะสม ข้าจะไปสู่ขอกับได้ทำช่าง เจ้าเต็มใจรอข้าหรือไม่'

'พี่เนี่ยนอัน ข้าจะรอท่าน ชาตินี้ของซินฉือนอกจากท่านแล้ว ไม่ออกเรือนกับใครทั้งสิ้น ดวงเดือนกระจ่างจงเป็นประจักษ์พยาน หากผิดจากคำพูดนี้ ขอให้ชั่วชีวิตที่เหลืออยู่ของข้าไว้คู่ร่วมเรียงเคียงหมอน ต้องโดดเดี่ยวเดียวดายจนแก่ชราตายไป'

สี่เซวี่ยนั่งอยู่ข้างนอกนานพักใหญ่ หลังจากสงบใจลงแล้วนึกขึ้นได้ว่า ต้องเข้าห้องไปดูซิงซินฉือ นางจรดฝีเท้าออกไปใกล้ๆ ข้างเตียงตั้งใจจะจัดผ้าห่มให้ แต่ก้มหน้าลงแล้วกลับต้องตกใจที่เห็นตรงหางตาที่ปิดสนิทของผู้เป็นนายมีน้ำตาไหลรินลงมาไม่ขาดสาย

หลูจวินไล่ตามจิ้นลู่อันไปแล้วโดยไม่แม้แต่จะบอกลาอ้อวี่สักคำ ยามนางกลับไปถึงจวนแม่ทัพรับเสี่ยวอวี่เตี้ยน ได้ยินจากคนรับใช้ว่า

ทั้งสองยังไม่กลับมา แล้วก็ไม่ว่าหายไปในไหน

ตอนก้าวเข้าเรือนของหลูซื่อ ท้องฟ้ามีดสลัวแล้ว ในโรงรับแขก จุดโคมไฟไว้ นางยังไม่เดินเข้าไปข้างในก็ได้ยินมารดาคุยกับเสี่ยววี่เตียนอยู่

"เอ๊ะ? รูปร่างหน้าตาได้เหมือนจริงๆ ผู้ใดเป็นคนสอนเจ้าหรือ"

อื่อวี่เตียนคำนี้แล้วฉงนใจในครั้งแรก ยังไม่เอ่ยว่านางไม่เคยสอน บุตรสาววาดรูปร่างหน้าตา เกรงว่าเจ้าตัวน้อยคงยังไม่เคยเห็นว่าผลน้ำเต้า หน้าตาเป็นอย่างไร

"ไม่ใช่หน้าเต้า เป็นลูกเปิดเจ้าค่ะ ลูกเปิดบนน้ำ" เสี่ยววี่เตียนนั่งตัก หลูซื่อ ซี่ไม้ซี่มือพลางพูดเสียงเล็กๆ ยานคาง "ด้านหลังดำหนักของเสด็จแม่ มีทะเลสาบใหญ่ขนาดนี้ ลูกเปิด...ลูกเปิดอยู่บนน้ำ วายไปวายมา สีแดง สีเขียว สวยมากเจ้าค่ะ"

คราวนี้เป็นที่หลูซื่อฉงนใจบ้าง "โฉนในวังหลวงเลี้ยงเปิดด้วยเล่า"

"คิกๆ" อื่อวี่เตียนอยู่หลังฉากกั้นหลุดหัวเราะอย่างกลั่นไม่อยู่ นางแหวกม่านอย่างเท้าเข้าไป เห็นมารดาทำหน้างุนงงเพราะคำพูดของเสี่ยววี่เตียนจึงเอ่ยขึ้นๆ "ท่านแม่อย่าไปฟังนางพูดส่งเดช มีหนหนึ่ง ข้าพนางออกจากวังไปตลาดตะวันออกเลือกพู่กันกับหมึก นางเห็นเปิดในแม่น้ำก็จำไว้ คิดว่าตัวที่ว่ายอยู่บนน้ำล้วนเป็นเปิด ท่านคิดว่าวังหลวงเคยเลี้ยงเปิดเมื่อไรกัน นั่นเป็นนกยวนยางฝูงหนึ่งเจ้าค่ะ กลับถูกนางซึกวางเป็นม้าไปเสียแล้ว"

"ฮ่าๆ เจ้าเด็กตัวยุง" หลูซื่ออดหัวเราะไม่ได้

"เสด็จแม่" เสี่ยววี่เตียนเห็นอื่อวี่ก็โกลต้วลงจากตักหลูซื่อทันที

นางสวมรองเท้าผ้าปักลายที่หลู่ชื่อเย็บให้ดูใหม่วิ่งไต่ไปหามารดา
 อีอู๋ก็มตัวลงอุ้มนางขึ้น หอมแก้มแดงๆ คล้ายผลผิงกั๋วของเด็กน้อย
 แล้วเดินไปนั่งลงข้างกายหลู่ชื่อ ยื่นมือหยิบกระดาษสองสามแผ่น
 ที่เสี่ยววี่เตียนเพิ่งวาดรูปไว้มาดู ลอบรำพึงว่าโทษมิได้ที่มารดาดูไม่ออก
 ยามเจ้าตัวเล็กวาดรูปลูกนกที่ไรล้นวาดเป็นวงกลมสองวงติดกัน วงเล็กคือ
 ส่วนหัว วงใหญ่คือลำตัว แต่ก็ไม่เหมือนน้ำเต้านี่นา

หลู่ชื่อเห็นหลานสาวโอบคออีอู๋อย่างรักใคร่ไม่ยอมปล่อยให้มือ
 เรียกนางซ้ำๆ ก็ไม่เห็นนางตอบ จึงยื่นมือไปบิดใบหูของเด็กน้อยเบาๆ
 แสร้งกล่าวอย่างอิจฉา

"คนที่ไม่รู้จักนี่ว่าพวกเจ้าสองแม่ลูกไม่เจอหน้ากันนานสิบวันครึ่งเดือน
 เสียอีก นี่เพิ่งห่างกันนานแค่ไหนกันเชียว ที่ท่านยายไม่เห็นเจ้ากอดแน่น
 แบบนี้เลย"

ที่นี้ห่างจากกุยอีฟางไม่ไกล อีอู๋ออกไปไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง จนใจที่
 เสี่ยววี่เตียนติดอีอู๋แจ้ ตอนออกจากวังยังบ่นว่าอยากเจอหลู่จวิน แต่
 อีอู๋หายไปที่หนึ่ง พรึบตาเดี๋ยวนางก็คิดถึงแต่มารดาแล้ว

"เฮลละ เด็กดี ลงไปนะ" อีอู๋ตบกันเสี่ยววี่เตียนเบาๆ พุดล่อหลอก
 พลงดิ่งแขนนางออกไปนั่งเป็นเพื่อนมารดาตน

หลู่ชื่อได้พบหน้าหลานสาวเพียงเดือนละครั้ง ถึงแม้ในเรือนยังมีเด็ก
 อีกสองคน กลับไม่เป็นที่รักใคร่เอ็นดูเท่าเสี่ยววี่เตียน นางเดียวลูบศิระชะ
 หลานสาวเดียวจับมือเล็กๆ รู้สึกว่าน่ารักเป็นนักหนาไปหมดทุกอย่าง

"เมื่อครู่เจ้าไปหาพี่รอง ซ่งชื่อผู้นั้นอยู่ในเรือนของเขาใช่หรือไม่"

"อยู่เจ้าคะ เพิ่งรับตัวไปที่นั่นเมื่อคืน ท่านแม่วางใจได้ ข้าสั่งสอนพี่รอง

แทนท่านแล้ว ตอนนี่เขาตาสว่างแล้ว กำลังตามองน้อพีสะใภ้ให้วุ่น คงไม่สนใจซึ่งข้อจ้าวข้ออะไรอีกทั้งนั้น"

อ้อวีทำอะไรหลู้อ้อล้วนวางใจมาแต่ไหนแต่ไร บุตรสาวบอกไม่ให้นางยุ่งเกี่ยว นางก็ไม่ถามมากความ เมื่อเห็นว่าสมควรข้ามเรื่องนี้ไปได้แล้ว นางจึงเอ่ยอย่างสะทอนใจ

"หลังผ่านเรื่องนี้ไป พี่รองเจ้าน่าจะหลาบจำไปนาน เขาณะนะ มีข้อเสียอยู่ที่คันทุรังเกินไป ไม่ฟังคำเตือน เดินหน้าตายเดี๋ยวจนกว่าจะสุดทาง ต้องให้เลือดตกยางออกถึงสำนึกผิดยอมหันหลังกลับ"

อ้อวีพยักหน้าเห็นพ้องด้วย หลู้อ้อน่าจะทอดท้อใจกับชีวิตรักของ หลูจวินอยู่บ้างเลยไม่อยากรุ่งเกี่ยวมากนัก จึงไม่ได้ซักถามเรื่องราวอย่างละเอียดจากอ้อวี นางเห็นว่าเวลาไม่เข้าแล้ว บอกให้คนรับใช้ตั้งโต๊ะ แล้วย้ายไปกินอาหารเย็นที่โถงกินอาหารโดยไม่รอพวกหลูจวินอีก

เวลานี้หลูจวินมีบุตรชายกับบุตรสาวอย่างละหนึ่งคน บุตรสาวคนโต เกิดกับอนุ ส่วนบุตรชายคนโตเกิดกับจิ้นลู่อัน อายุน้อยกว่าเสียวอวีเตียนหนึ่งปีเศษ เรียงตามลำดับรุ่นของสกุลแล้วสมควรใช้อักษร 'เจิง' เขาจึงมีชื่อว่าหลูเจิงคัง

เสียวคังคังถ่ายทอดนิสัยมาจากหลูจวิน เจ้าตัวน้อยเพียงหัดเดิน ก็ซุกซนเกเรจนน่าปวดเศียรเวียนเกล้า กระนั้นความน่ารักของเขาอยู่ที่โดนตีโดนดุล้วนไม่ร้องไห้ หกล้มแล้วลุกขึ้นมาทำหน้าที่ได้ดุดุเต็ม แต่ท่าทางหัวไวอย่างนั้นไม่คล้ายหลูจวินตอนเป็นเด็ก กลับละม้ายหลูจื่อ ในช่วงที่ยังเป็นคุณชายน้อยในสกุลฝางตามคำบอกของหลูอ้อ เป็นที่เอ็นดูของผู้ใหญ่ได้ง่ายดาย

วันนี้ฉันลุ่มันตั้งใจไว้แล้วว่าจะสะกดรอยตามหลูจวิน จึงพาบุตรชายไปฝากที่เรือนเดิมตั้งแต่เช้าเผื่อว่าตอนเย็นกลับมาทะเลาะกับเขา อ้อวีกลับมาเรือนเดิมก็เลยไม่ได้พบหลานชายตัวน้อย รู้สึกผิดหวังมากพอตอนที่ไม่ได้ยินเสียงเรียกชาน 'อาหญิงน้อย' แบบไม่ชัดถ้อยชัดคำของเขา

หลังกินอาหารเสร็จ หลูซื่อตามไปส่งสองแม่ลูกที่หน้าประตูดูพวกนางขึ้นรถม้า จวบจนรถม้าแล่นห่างไปแล้วยังคงยืนชะเง้อชะเง้อมองตามบุตรสาวกับหลานสาวที่จากไปไกลลิบอย่างอาลัยอาวรณ์

เสี่ยวหม่านที่ยามนี้เป็นมารดาของบุตรสี่คนแล้วยืนอยู่ข้างหลังนางกล่าวอย่างขบขัน

"ทุกครั้งที่ออกมาขึ้นส่ง ท่านทำราวกับใจจะขาดก็ไม่ปาน"

หลูซื่อไม่สนใจคำกระซำของสาวใช้ ยังคงตั้งต้นมองตามรถม้าที่แล่นอย่างมั่นคงราบเรียบคันนั้นจนกระทั่งลับสายตาถึงหันหลังกลับเข้าเรือน

นี่เป็นความเคยชินอย่างหนึ่งของหลูซื่อนับแต่อ้อวีเข้าไปอยู่ในวังหลวง และเป็นความยึดมั่นเพียงหนึ่งเดียวของผู้เป็นมารดาที่หวังใบบุตรสาวทว่าไม่อาจเห็นยวรั้งนางไว้ข้างกายได้

790

หลังจากออกจากวังหลวงหลายวันติดกัน อ้อก็รู้ว่าขึ้นออกไปอีก ไม่นานว่าจะมีขุนนางทักทวนไปทูลฟ้องที่ตำหนักไท่จี้จี้ ด้วยเหตุนี้วันต่อมานางจึงเปลี่ยนเป็นเรียกคนเข้าวัง

นางยังอยู่ที่ตำหนักจี้จี้ปอและไม่พูดคุยกับหลี่ไท่จู่จี้เดิม ยกเว้นยามกินอาหารที่บอกให้คนรับใช้ตั้งโต๊ะในตำหนักจงกวงแล้ว เวลาอื่นๆ นางไม่เคยไปหาเขาก่อนเลย

พักนี้หลี่ไท่ยู่อยู่กับการเตรียมการเรื่องดีแคว้นเกาโกวหลี่จึงไม่มีเวลาสนใจนางเช่นกัน ดีที่ตอนกินข้าวทุกวันนางยังเดินวนเวียนอยู่ใกล้ๆ ให้เขาได้เห็นหน้า หากไม่เขาคงไปแบกตัวนางขึ้นปากกลับมาจากตำหนักจี้จี้ปอแต่แรกแล้ว

เมื่อเข้าหญิงสาวส่งคนไปเชิญเกาหยาง ไม่ถึงครึ่งชั่วยามนางก็มาถึงอย่างเร่งรีบฉับไว

ด้านหลังตำหนักกงกวงสร้างเรือนตึกเล็กๆ ไว้ตามแบบหลังเดิม ที่อยู่ในเรือนเฝ้ายามทุกประการ เพราะที่นี้ทิวทัศน์งดงามและมีลมพัด จากทะเลสาบ ยามว่างอ้อวีจึงชอบนั่งอยู่ที่นี้

ตอนเกาหยางมาหา นางกำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่ตรงระเบียงชั้นสอง พอได้ยินเสียงรายงานของชั้นที่น้อย นางก็มองข้ามราวกันลงไปเบื้องล่าง เห็นเงาร่างของเกาหยางย่างเท้าเข้ามาแล้ว ไม่ถึงครู่ใหญ่ เสียงพูดรำเรง สดใสของอีกฝ่ายก็ดังขึ้นที่ชั้นสอง

"ทุกคราที่เห็นท่าน มิใช่ถือตำราที่จับพู่กัน ท่านจะไปเที่ยวเล่น ผ่อนคลายบ้างได้หรือไม่ ไปๆ ไปพลัดอารมณ์แล้วไปซื้อผ้าที่ซานเมืองตะวันออก เป็นเพื่อนข้า"

อาจเพราะเป็นมารดาของบุตรชายหนึ่งคนมาได้ สองปีและ เข้าวัยยี่สิบแล้ว นิสัยใจคอและการกระทำของเกาหยางล้วนล้ำรวมขึ้น มากกว่าเมื่อก่อน มาตราว่าในเมืองหลวงยังมีคนทนดูความก้าวร้าวของนาง ไม่ได้อยู่ลับหลัง แต่ดีชั่วสองปีนี้ก็ไม่มีคนผูกใจเจ็บนางเพิ่มขึ้น

เกาหยางก้าวเข้าไปคว้าแขนอ้อวีจะอุคนางให้ลุกจากเก้าอี้เอน แต่นางปัดมือเกาหยางออกแล้วเอ่ยยิ้มๆ

"ซีม่ามีอันใดน่าสนุก ข้ามีเรื่องน่าสนุกกว่าอีกนะ"

เกาหยางอยู่ว่างๆ ในวังองค์หญิงทั้งวันจนอับเฉาเบื่อหน่าย เมื่อได้ยิน อ้อวีก็กล่าวเช่นนี้ย่อมบังเกิดความสนใจเป็นธรรมดา นางปล่อยแขนอ้อวี แล้วนั่งลงบนตั่งขาเตี้ยลาดผ้าไหมแดงฝั่งตรงข้ามพลางรีบเอ่ยถามขึ้น

"มีอะไรน่าสนุกหรือ ท่านบอกมาโดยไว"

อ้อวีม้วนหนังสือเป็นแท่งกลมๆ टीฝามีตอนเองที่หนึ่งก่อนกล่าว

"ท่านยังจำได้หรือไม่ เดือนที่แล้วท่านมาบรรยายอารมณ์ที่นี้ยกหนึ่ง บอกว่ามีคนเขียนความเรียงบทหนึ่งชื่อว่า 'หญิงพาล' แล้วส่งต่อกันอย่างลับๆ ในนั้นเขียนรายชื่อสตรีร้ายกาจหลายคนของราชวงศ์ก่อน ข้ายังมีชื่อท่านอยู่ในนั้นด้วย บอกว่าท่านเป็นคน...เอ่อ...บอกว่าเป็นอย่างไรนะ"

สีหน้าของเกาหยางขุนมัวทันควัน นางกล่าวเสียงลอดโรฟัน "บอกว่าข้าเป็นนางยักษ์ป่าเถื่อนไร้เหตุผล!"

"อ้อ ใช่ บอกไว้แบบนี้" อี้อี้ยิ้มพรายเอาม้วนหนังสือดีฝ่ามือดังแปะๆ อีกสองที ดูท่าทีคล้ายสะแกใจในคราวเคราะห์ของผู้อื่นอยู่หลายส่วน

ความเรียงบทนั้นแทบจะแพร่กระจายไปอยู่ในมือสตรีมั่งมีสูงศักดิ์ครึ่งเมืองฉางอันแล้ว ตอนหลังอี้อี้ก็ได้อ่านเหมือนกัน ในนั้นบรรยายความดุเดือดร้ายของเกาหยาง ข้ายังไล่เรียงเหตุการณ์ที่นางวางอำนาจบาตรใหญ่ แม้จะเป็นเรื่องจริง แต่ย่อมมีการตีไข่ใส่สีเพิ่มขึ้นอย่างเลี่ยงไม่ได้

รวมความว่าชื่อเสียงที่เริ่มกระเดื่องขึ้นไม่ทันไรของเกาหยาง ถูกความเรียงแผ่นนั้นสาดโคลนจุดกลับลงไปทีเดียว ทุกครายามออกไปร่วมงานพบปะสังสรรค์ นางยังต้องทนกับสายตาแปลกชอบกลต่างๆ กันไปที่แอบมองอยู่ เป็นเหตุให้คนกลัวเสียหน้าอย่างยิ่งเช่นเกาหยางหัวเสียเป็นอันมาก ตอนนั้นนางก็มาโวยวายกับอี้อี้ที่ตำหนิบุรพาคทหนึ่ง ทั้งยังขว้างแจกันดอกไม้แตกไปหลายใบ

"ขอให้ข้าเจอว่าผู้ใดเป็นตัวต้นคิดเมื่อไร ข้าจะไม่ละเว้นพวกนางเลย หี!" เกาหยางถลึงตาใส่อี้อี้อย่างไม่สบอารมณ์ "ท่านเอ่ยถึงเรื่องน่าหงุดหงิดใจนี้ด้วยเหตุใดกัน"

อี้อี้เล็กคิ้วขึ้นพร้อมยกมือขึ้นนาง "เดือนก่อนเป็นผู้ใดมาขอให้ข้า

ช่วยสืบสาวให้ ตอนนี่กลับถามข้าว่าเคยถึงมันขึ้นมาทำไม ข้าช่วยท่านสืบได้แล้วว่าเป็นฝีมือใคร ความเรียงบทนั้นแพร่ออกจากสำนักบัณฑิตหญิงเป็นที่แรก แต่ท่านก็รู้ว่าที่นั่นเป็นถิ่นขององค์หญิงฉางเล่อ เวลานั้นขึ้นอยู่กับท่านว่าจะปล้ำลั่นความแค้นนี้ไว้หรือแก้เผ็ดเอาคืนด้วยกันกับข้า"

ปัง!

เกาหยางตบโต๊ะน้ำชาจนจานของหวานสั่นสะเทือน "ก่ล้ากลั่นความแค้นไว้ก็มีไซ้ข้าหลี่หลังแล้ว"

นางพินลมหายใจดังฮึดฮัดอย่างขุ่นเคือง จากนั้นหันหน้ามาอย่างดูคิดอะไรได้จึงเอ่ยถามอ้อวี่

"เมื่อครู่ท่านพูดอะไรนะ ท่านก็จะแก้เผ็ดเอาคืนรี เหตุใดท่านจะแก้เผ็ดเอาคืน หรือว่าเด็กสาวตัวเหม็นของสำนักบัณฑิตหญิงกลุ่มนั้นยั่วโทสะท่านด้วย"

อ้อวี่ลูบหนังสือในมือพลงมองนาง เพียงยิ้มไม่พูดจา

เกาหยางเคยชินกับนิสัยชอบพูดอมพะนำของอีกฝ่ายแต่แรก จึงมิได้ชักไซ้ว่าเป็นเรื่องใดกันแน่ นางดึงแขนเสื้อลงพลงกล่าวด้วยรอยยิ้มแฉะ

"ข้าเห็นพวกนางซัดหูซัดตามานานแล้ว วันๆ เอาแต่เสแสร้งแก้งทำก็แค่ได้ป้ายจากการประชันศาสตร์ห้าสำนักไม่กี่ป้ายเท่านั้น ทำเชิดหน้าจนปลายคางจะชี้ฟ้าอยู่แล้ว พอมีเสด็จพี่หญิงให้ทำย อยู่ต่อหน้าข้ายังกล้าพูดซุบซิบนินทา เดียวนี้ยังกระทำเรื่องที่เป็นการใส่ร้ายป้ายสีอีกด้วย หนนี้ข้าไม่ไหวบเรียนพวกนางให้รู้สำนึก ดีไม่ดีอีกไม่กี่วันก็จะลามปามมาชี้คอข้าแล้ว" ว่าแล้วนางก็ผุดลุกขึ้นยืนจะเดินไปข้างนอก

อ้อวีไม่รั้งนางไว้ เพียงเอ่ยเสียงเย็นๆ ไล่หลัง

"ท่านคิดจะสั่งสอนพวกนางเช่นใด จะใช้แฉับไม้ของท่านเขียนพวกนาง
ยกหนึ่งเพื่อยืนยันว่าสมญานามนางยักษ์ของท่านนั้นเป็นจริง ให้ใครต่อใคร
รู้จักหมดว่าความเรียงบทนั้นไม่ได้เขียนเรื่องเท็จหรือ"

เกาหยางชะงักฝีเท้า หันหน้ามาอย่างกระพืดกระพืด "แล้วท่าน
เห็นว่าสมควรทำอะไรเล่า"

"ท่านมานั่งลงก่อน" อ้อวีโบกม้วนหนังสือในมือไปมาเป็นเชิง
บอกให้นางกลับมา

เกาหยางละล้าละลังครุ่นหนึ่ง สุดทำยถึงกลับไปนั่งลงอย่างเสียมิได้

"ท่านมีความคิดดีๆ อะไรก็รีบบอกมา ไม่ว่าจะอย่างไรข้าก็กล้ากลืน
ความแค้นนี้ไม่ได้"

"นี่มิใช่กำลังจะบอกท่านหรือ ร้อนใจอะไรกัน" อ้อวีมองค้อนนาง
ยิ้มๆ พลังงวักมือเรียกให้นางยื่นหุมาใกล้ๆ

เกาหยางเอียงตัวไปหากก็ได้ยินเสียงกระซิบบอกแผนการบางอย่าง
ที่ซ้างหู นางฟังจบแล้วมีสีหน้าสดใสประหนึ่งฟ้าหลังฝนทันใด ตบเข้าขาด
พลางพูดเสียงดัง

"ดีๆ ทำตามนี้ล่ะ"

อ้อวียกมือตึงป็นหยกดำที่ใส่บ่อยๆ บนเรือนผมยื่นส่งให้เกาหยาง
ก่อนจะกล่าวว่ "ท่านไปขอคนจากสื่อเหลี่ยมได้เลย บอกว่าเป็นคำสั่งข้า
ให้นางไม่ต้องสนใจอะไรทั้งสิ้น เลือคนทีฉลาดหัวไวที่สุด ไม่ต้องกลัว
เรื่องลูกกลมบานปลาย เกิดอะไรขึ้น...ข้ารับผิดชอบเอง"

หากอ้อวิกกล่าวประโยคสุดท้ายนี้เมื่อหลายปีก่อนแล้วเล่าลือออกไป

คงโดนผู้อื่นหัวเราะเยาะ แต่บัดนี้นางเอ่ยออกมาแล้วสามารถทำให้คนที่
ไม่กลัวเดือดร้อนอย่างเกาหยางยังรู้สึกมั่นใจเพิ่มขึ้นอย่างยิ่งยวด

"ฮ่าๆ ดี ท่านพูดถึงขนาดนี้แล้ว หนนี้ข้าไม่ลังสอนพวกนางให้เต็มที่
จะคุ้มค่าได้เช่นไร เอาละ ข้าไปแล้วนะ ท่านรอฟังข่าวดีเท่านั้นเป็นพอ"

เมื่อได้คลุกคลีใกล้ชิดกัน เกาหยางแจ่มแจ้งดีว่าชายารัศทายาทผู้นี้
หาใช่หมอนบักลายที่เก้งแต่ปากอย่างชายาของอดีตองค์รัชทายาทผู้นั้น
ถึงไม่ฟังพาทีสี่ เพียงอาศัยเส้นสายสัมพันธ์ที่นางสั่งสมมาตลอดหลายปี
ก็สามารถคัดง้างกับเสด็จพี่หญิงผู้เยอหยิ่งถือดีคนนั้นของตนได้แน่

เกาหยางเอาปิ่นซึ่งเป็นสิ่งแทนตัวอิวี่เก็บไว้ในอกเสื้ออย่างมิดชิด
นางแทบจะทนรอดูเรื่องตลกของชาวสำนักบัณฑิตหญิงกลุ่มนั้นไม่ไหว
ก็ไม่รั้งอยู่ที่นั่นต่อ รีบเร่งจากไปอย่างใจร้อน

อิวี่หมุนม้วนหนังสือในมือไปมาอีกสองรอบก่อนลุกขึ้นเดินไป
ยื่นพิงราวระเบียง ผินหน้าแลมองเงาร่างที่เดินห่างไปไกลของเกาหยาง
ก่อนจะออกคำสั่งฝังธงที่ยืนโบกพัดอยู่ด้านข้าง

"ไปบอกให้ฝังสุ่ยไปดูที่จวนแม่ทัพ ค่อยกลับมารายงาน"

"เพคะ"

ยามใกล้เที่ยง หลูจวินห้อมำกลับมาจากลานฝึกยุทธ์ของกองพล
หน่วยอุดร ปกติเขาจะไม่กลับจวนมากินอาหารกลางวัน ถ้ามิใช่
กินในค่ายทหารก็ไปสังสรรค์กับสหายทหารและเพื่อนพ้องตามหอสุรา
ครั้งคนเฝ้าประตูเห็นเขากลับจวนมาในเวลานี้ก็พากันประหลาดใจ
ยังเห็นเขาลงม้าแล้วเข้าเรือนอย่างรวดเร็วประหนึ่งลมพัดระลอกหนึ่ง ในมือ

คล้ายหอบของบางอย่างเป็นห่อกลมๆ ไว้ พวกเขาล้วนนึกว่าเกิดเรื่องขึ้น
เลยตามหลังเขาไปอยู่ไกลๆ

"ลู่อันๆ เจ้าคูสิ ข้าเอาอะไรกลับมาให้เจ้าแล้ว"

หลูจวินผลึกประตูเข้าเรือนอย่างตื่นเต้น ตามหาคนจากโรงรับแขก
ไปถึงห้องนอน แล้วก็ออกจากห้องนอนเลี้ยวเข้าห้องหนังสือ เขาวิ่งไป
จนทั่วจวนรอบหนึ่งแล้วกลับไม่พบวีแววของจิ้นลู่อัน อย่าว่าแต่ตัวนางเลย
กระทั่งพวกสาวใช้ที่ปรนนิบัตินางเป็นประจำก็ล้วนไม่เห็นเงา

เมื่อหาคนไม่เจอ เขาถึงคลายความตื่นเต้นลงและรับรู้ได้ถึง
ความผิดปกติว่าในวันนี้ในเรือนเงียบเชียบปานนี้

เขาชักสังหรณ์ใจไม่ได้อยู่ลึกๆ เมื่อคืนเขาไล่ตามหลังรถม้าของ
จิ้นลู่อันไปครึ่งเมืองเป็นเพื่อนนาง นางไม่แยแสเขา เขาก็ได้แต่ทำหน้าหนา
ติดตามอยู่ข้างหลัง หลังจากนั้นกลางดึกกลับถึงจวน ตอนแรกเขายัง
คาดหวังว่าจะเป็นดังคำกล่าวที่ว่าทะเลาะตรงหัวเตียงคืนดีที่ปลายเตียง
ไหนเลยจะรู้ว่าตอนไปล้างเนื้อล้างตัวในห้องชำระกาย ประตูห้องนอน
ก็ลงดาลแล้ว อย่าว่าแต่เขาจะเปียดตัวขึ้นเตียง แม้แต่ปูผ้านอนบนพื้น
ในห้องยังไม่มีโอกาส จำต้องนอนในห้องหนังสืออย่างคับอกคับใจ

ส่วนเช้าวันถัดมาเขาต้องไปตรวจแถวทหารที่ค่ายเช่นเดิมเลย
ไม่ได้พบนาง

"สุหยินไปไหน" เขาหันหน้าไปเห็นคนรับใช้ที่ตามมาจากหน้าประตูจวน
กิติหน้าบึ้งเอ่ยมาม

"เรียนนายท่าน สุหยินออกไปแต่เช้า จนบัดนี้ยังไม่เห็นกลับมาขอรับ"

"ไปที่ไหนหรือ"

คนเฝ้าประตูตอบอย่างอีกอัก "เรื่องนี้ฐูหยินมิได้บอกไว้ ข้าน้อยมิใช่คนเตรียมรถม้าขอรับ"

หลูจวินได้ยินคำนี้แล้วย่นหัวคิ้วแทบชนกัน ความตื่นเต้นเล็กน้อยที่เหลืออยู่จางหายไป เขาลดมือที่หิ้วตะกร้าไว้ลง หมุนกายตั้งใจจะกลับห้องอย่างห่อเหี่ยวใจ แต่เพิ่งเดินไปสองก้าว ตะกร้าสานใบนั้นก็แกว่งไปแกว่งมา มีบางสิ่งบางอย่างกระดุกกระดิกอยู่ใต้ผ้าสีน้ำเงินที่คลุมปิดด้านบน พอมันแกว่งไปมาอีกครั้ง ก็เห็นเงาร่างสีเหลืองเป็นวิวๆ กระโดดผลุงลงมาแล้ว วิ่งโฉบไปกระโจนขึ้นฐานขอบหน้าต่าง สะบัดหางที่หนึ่งแล้วเลียอุ้งเท้าเป็นแนวลายเสือซึ่งเพิ่งโตเต็มวัยจึงยังดูตัวเล็กอยู่

"เหมียว!"

หลูจวินมัวครุ่นคิดอยู่ว่าจิ้นลู่อันไปอยู่ที่ใด พอแมวตัวนั้นกระโดดหนีไปถึงเพิ่งรู้สึกตัว เขารีบวางตะกร้าลงยื่นมือไปจับ แต่แมวตัวนั้นไหวตัวทัน ไม่รอให้เขาเดินมาใกล้ก็ถีบอุ้งเท้ากระโดดลงพื้นแล้วส่ายหางหันหัวมองมา ทั้งยังกระดิกหนวดสีขาวยหลายเส้นใส่เขาอย่างทำทนาย

หลูจวินไม่อารมณ์เย็นขนาดจะทนแมวตัวหนึ่งได้ คิ้วของเขากระตุกริกๆ ยามกล่าวเสียงดังกังวาน

"มัวยืนที่ทำอะไรกันอยู่ รีบจับมันสิ ถ้ามันหนีไป จะให้พวกเจ้าไล่จับหนูตอนกลางคืน!"

บรรดาคนรับใช้ได้ยินก็ขยับตัวทันที พวกเขากรูกันเข้าไปในเรือนจนใจที่แมวตัวนั้นซุกซนอย่างมาก มันกระโดดขึ้นๆ ลงๆ อย่างปราดเปรียวว่องไว ไม่ให้ใครได้แตะโดนแม้แต่ขนสักเส้น ช้ายังเล่นเอาเถิดเจ้าล่อกับคนทั้งกลุ่มจนล้มคว่ำคะมำหาย สร้างความอลหม่านซุลมุนไปทั้งเรือนหลังนี้

เรือนของหลูซื่ออยู่ใกล้กับที่นี่ นางได้ยินเสียงเอะอะก็ให้เสี่ยวหม่านตามมาเป็นเพื่อน มองดูคนกับแมวไล่จับกันไปรอบเรือน วิ่งจนผ้าผ่อนปลิวหวมกเอียงกระทะเร่ดูเสื่อมเสื่อเกี่ยวติดสินดี ครั้นเหลือบตามองไปอีกที่ หลูจวินยืนหันหน้ามอยอยู่บนบันไดมองดูพวกเขาด้วยความวุ่นวาย นางคิดไปถึงเรื่องน่าหงุดหงิดพวกนั้นของบุตรชายแล้วมีน้ำให้ขึ้นมาจิบพลัน

"นี่ทำอะไรกันนะ" สุ่มเสียงของหลูซื่ออาจไม่ดังนักแต่ก็ดังพอที่ หลูจวินจะได้ยิน

"ท่านแม่" เขาเห็นหลูซื่อไม่พอใจก็รีบตวาดไล่คนรับใช้ทั้งเรือน แล้ววิ่งไปหานาง เหยยถามเป็นประโยคแรกว่า "ลู่อันออกไปข้างนอกขอรับ ท่านแม่ทราบหรือไม่ว่านางไปไหน"

หลูซื่อปรายตามองเขาอย่างรำคาญใจ กล่าวคำหนึ่งทิ้งท้ายไว้ แล้วหมุนกายพาเสี่ยวหม่านกลับไป ปล่อยให้หลูจวินยืนตะลึงตาค้างอยู่ที่เดิม

"นางกลับไปเรือนเดิมแล้วบอกว่าจะหย่ากับเจ้า"

791

"อะไรวะ! จะหย่าร้างหรือ"

กรรไกรเล่มเล็กในมืออื่อวีส์ันกระตุกพร้อมเศษกระดาษของรวงหล่นลงมาชิ้นหนึ่ง กระดาษหลายจุดประดับหน้าต่างที่ตัดอย่างบรรจงก็แหงนไปมุมหนึ่งด้วยเหตุนี้ นางยกมือกั้นตัวเสี่ยวอวีเตียนที่จะขยับมาใกล้ออกเบาๆ วางกรรไกรกลับเข้าตะกร้าเย็บปักถักร้อยก่อนหันไปถามผิงฮู่ย

"เป็นท่านแม่บอกกับเจ้าแบบนี้หรือ พี่สะใภ้กลับเรือนเดิมไปแล้ว?"

"เพคะ" ผิงฮู่ยกกล่าวด้วยสีหน้าชอบกล "ฮูหยินรองบอกว่าขอกลับไปเรือนเดิมรอนหนังสือหย่าจากคุณชายรอง ฮูหยินอาวุโสยังพูดว่าไม่ให้พระองค์สนพระทัยพวกเขา นี่เป็นคุณชายรองรณหาที่เอง เออ...สมน้ำหน้าเขาเพคะ"

ผิงถงกับผิงฮู่ยติดตามอื่อวี้ออกไปนอกวังหลายหนจึงล่องรู้พฤติกรรมน่าขงนั้นของหลูจวินแล้ว พวกนางล้วนรังเกียจเรื่องที่หลูจวินข้องแวะกับสตรีไร้ศีลธรรมจรรยาอยู่ในใจ ทั้งเห็นอกเห็นใจจิ้นลู่อันที่ต้อง

รับกรรมเพราะเหตุนี้ แต่คิดไม่ถึงว่าสามีภรรยาคุณนี้จะแตกร้างจนถึงขั้น
เล็กร้างกัน

"ท่านแม่กล่าวไม่ผิด สมน้ำหน้าพี่รองจริงๆ"

พอเห็นอ้าวี่ไม่ร้อนใจซ้ำยังหัวเราะออก ผิงฮุ่ยแปลกใจอย่างยิ่ง
นางสบตากับผิงถงแล้วเอ่ยถาม

"นายหญิงไม่ทรงเป็นห่วงหรือ ถ้าเกิดสูญหยินรอนหายขาดกับ
คุณชายรองจริงๆ จะมีแยหรือไร จะไม่ทรงคิดหาหนทางไปเกลี้ยกล่อม
หรือเพคะ"

"เกลี้ยกล่อมอะไร ท่านแม่ซ้ำบอกแล้วว่าไม่ให้ซ้ำสนใจ ซ้ำยอม
ไม่ยุ่งไม่เข้าเรื่อง" อ้าวี่ดึงกระดาษแผ่นใหม่ให้บุตรสาวพับเป็นกบ ดูท่าทาง
จะไม่ยื่นมือแทรกแล้วจริงๆ

เสียอ้วี่เตียนนั่งคุกเข่าอยู่ข้างๆ มองดูมารดาพับกระดาษอย่าง
เรียบร้อย นางฟังผู้ใหญ่คุยกันอย่างงุนงนไม่รู้เรื่องก็อยู่เฉยๆ ไม่พูดสอดขึ้น
นางหาได้รู้ไม่ว่าตอนนี้ท่านลุงรองที่รักใคร่เอ็นดูตนที่สุดกำลังเดือดเนื้อร้อนใจ
อยู่

สำนักบัณฑิตหญิงที่มีองค์หญิงนางเล่อเป็นผู้กุมบังเหียนสร้างขึ้น
ในรัชกาลเงินกวนที่สิบสามตั้งอยู่ในไท่ผิงฟาง ภายในเวลาสั้นๆ ห้าปี
สำนักบัณฑิตซึ่งรับเฉพาะสตรีแห่งนี้กลายเป็นแดนศักดิ์สิทธิ์ของหญิงงาม
และยอดสตรีตามคำโฆษณาจากปากสาวเมืองหลวง ใครก็ตามได้เป็น
ลูกศิษย์ของที่นี่ล้วนถือเป็นเกียรติยศ และสูงส่งกว่าคนภายนอกชั้นหนึ่ง
กระทั่งสำนักศึกษาหลวงอันดับหนึ่งของแผ่นดินในอุ้งเป็นฟาง

อีกฟากหนึ่งของถนนจูเชวี่ก็ยังมีศิษย์หญิงไม่น้อยที่มีชื่อเข้าร่วมสำนักบัณฑิตหญิงในเวลาเดียวกัน

รุ่งเช้าในวันสุดท้ายของเดือนเก้า ด้านนอกสำนักบัณฑิตหญิงเหล่าคุณหนูตระกูลใหญ่ที่มาเข้าเรียนเดินไปมาขวักไขว่อยู่หน้าประตูทุกคนมีเรือนร่างออรชรอ่อนแอ่น แต่งองค์ทรงเครื่องงดงามจับตา เรียกว่าเป็นภาพที่เจริญตาเจริญใจมากที่สุดของวัน จึงมีบัณฑิตหนุ่มที่ชื่นชมหลงไหลพวกนางและชายหนุ่มเจ้าสำราญไม่น้อยจงใจเลือกเวลานี้จับจ้องไต่ระโนหรือน้ำชาฝั่งตรงข้ามมองชมภาพความงามนี้ทุกวัน

ขณะที่พวกเขาตื่นตาตื่นใจอยู่กลับได้ยินเสียงฝีเท้าม้าวิ่งระลอกหนึ่งดังกระชั้นเข้ามา ทำลายความไพเราะของเสียงพูดอ่อนหวานที่ลอยแว่วมากระทบหู ครั้นชำเลืองตามองไปก็เห็นอาซาฟงหนึ่งห้อตะบึงอยู่จากถนนฝั่งตะวันตกไกลๆ จนเข้ามาใกล้ พวกมันก็ร้องเสียงหนึ่งแล้วหยุดนิ่งที่นอกประตูขวางทางอยู่กลางถนนพอดีพอดี

เมื่อพิศดูดีๆ กลับเป็นสตรีวัยแรกแย้มสวมเสื้อสีเขียวสดคู่กระโปรงสีเข้มกลุ่มหนึ่ง ทั้งสิบกว่าคนที่นั่งเด่นเป็นสง่าอยู่บนหลังอาซาฟงมวยค้อยเสียบบอกไม้แบบเดียวกันทุกประการ โฉมงามแลลัม เอวบางร่างน้อยบางคนสะพายธนูไว้ข้างหลัง บางคนผูกพิณไว้กับเอว ดูละลานตาไปหมดในชั่วอึดใจ ผู้ชมบนหน้าชาวยังจดจำความไม่สบอารมณ์เมื่อครู่ได้อีกที่ไหนกัน

ไม่เอ่ยถึงผู้ชมอยู่ด้านข้างเหล่านั้น บรรดาคุณหนูซึ่งมาเรียนที่สำนักบัณฑิตหญิงเห็นสตรีที่มำกลุ่มนี้ขวางหน้าประตูอยู่ เห็นได้ชัดว่ามีได้มาดี มีคนพาบริวารสองคนก้าวออกมาข้างหน้า ร้องทวาดเสียงเล็กใส

"พวกท่านจับกลุ่มอยู่หน้าประตูสำนักบัณฑิตหญิงกลับไม่ลงจากม้ารู้หรือไม่ว่านี่เป็นการไม่ให้ความเคารพ"

สตรีหัวหน้ากลุ่มซึ่งถือสายบังเหียนไว้ในมือปักปิ่นหยกแดงสีสดสวยเป็นประกายบนมวยผม บรรจงประทีนโฉมคมเข้มชววมอง นางเหลียวซ้ายแลขวารอบหนึ่งถึงประธานมือค้ำบ่ออย่างสุภาพวางกล่าวเสียดังวาน

"พวกข้าพ้าน้องได้ยินกิตติศัพท์ของสำนักบัณฑิตมานาน ดังนั้นจึงเลือกวันที่ลมอ่อนแดดงามเช่นนี้ ตั้งใจมาเยือนคารวะและถือโอกาสขอคำชี้แนะด้วย"

เยี่ยมคารวะก็เยี่ยมคารวะ ไฉนต้องยกขบวนกันมาแบบนี้ ยังบอกว่า จะขอคำชี้แนะอะไรกัน

พวกสตรีด้านนอกประตุมองหน้ากันไปมา คนฉลาดย่อมจับนัยได้แล้วว่าอีกฝ่ายคล้ายจะมาทำตัวลอย่างไรชอบกล

ด้วยเหตุนี้จึงมีคนก้าวออกมายืนข้างหน้าอีก ทำหน้าตึงกล่าวขึ้น

"ในเมื่อรู้ว่านี่คือสำนักบัณฑิตหญิง ฟังรู้ว่าที่แห่งนี้มิใช่ที่ที่พวกท่านกระทำตามอำเภอใจ รีบกลับไปซะ ข้าจะไม่ถือสาเรื่องที่พวกท่านเสียมารยาทตรงหน้าประตูพวกข้า"

ครานี้เห็นชัดว่าคนที่พูดตอบมีความสำคัญอยู่ในสำนักบัณฑิตหญิงอยู่บ้างและกล้ารับผิดชอบ คำกล่าวของนางแฝงคำเตือนไว้ แต่เด็กสาวปิ่นแดงที่เป็นหัวหน้ากลุ่มผู้นั้นกลับไม่หวั่น หัวเราะอย่างจริงว่าประธานมือค้ำบ่ออีกครั้งพร้อมกล่าว

"แลกเปลี่ยนฝีมือกันเท่านั้น ฟังพวกข้ามีกันแค่สิบสามคน หรือว่า"

สำนักบัณฑิตหญิงอันทรงเกียรติก็เกรงกลัวด้วยหรือ ในเมื่อเป็นอย่างนี้ พวกข้าขออ้อลาแล้วกัน"

ยามนางกล่าวววาจา พวกเด็กสาวแรกอุ้มบนหลังอาซาทั้งซ้ายขวา พากันเปล่งเสียงหัวเราะแผ่วๆ อย่างถูกจังหวะ นางกล่าวจบแล้วสะบัดผ้า เป็นริ้วคลื่นสววยงามกลางอากาศ จากนั้นตั้งท่าจะพาดนกลับไป แต่ถ้อยคำที่นางพูดทิ้งท้ายไว้เป็นการฉีกหน้าผู้อื่นจริงๆ มีหรือพวกลูกศิษย์ตรงหน้าประตูล้านักบัณฑิตหญิงจะปล่อยให้พวกนางจากไปแบบนี้

"หยุด"

"หยุดนะ"

"ช้าก่อน"

"อย่าเพิ่งไป"

เสียงร้องเรียกแผ่วรอยชุ่นเคื่องดังประสานกันจากสี่ทิศ สตรีผู้เพียบพร้อมกลุ่มนี้ของสำนักบัณฑิตหญิงส่วนใหญ่เป็นคนทะนงตน เมื่อมีคนมาท้าทายถึงที่ ย่อมบังเกิดความคิดอยากสั่งสอนให้เซ็ดหลาบ ไหนเลยจะยอมปล่อยให้ฝ่ายอยากมากี้มา อยกไปก็ไป

"ท่านว่ามาสิ อยากจะขอคำชี้แนะอะไร พวกข้าก็พร้อมสนอง"

เด็กสาวปิ่นแดงคนนั้นได้ยินเสียงพูดทางด้านหลัง แววจ้าเล่าห์ วาบผ่านนัยน์ตาไปอย่างรวดเร็ว นางหันกลับไปประสานมือค้ำบกกล่าวด้วยน้ำเสียงสบายอารมณ์

"เช่นนั้นพวกเราก็เริ่มประชันจากศาสตร์ทั้งหกก่อนเถอะ แต่ว่า แลกเปลี่ยนฝีมือธรรมดๆ ออกจะน่าเบื่อไปสักหน่อย พวกเรามีผู้วางเดิมพันกัน การแข่งขันถึงจะสนุก ทุกท่านเห็นเป็นเช่นไร"

วังองค์หญิง

สตรีสองนางดวลหมากกันอยู่ในศาลารับลมซึ่งหอมล้อมด้วย
มวลพฤกษชาติ มีกิ่งดอกกุหลาบหนูแสนสวยบานสะพรั่งมีน้ำค้างเกาะ
ปลายยอดหลายกิ่งยื่นเข้ามาข้างใน แต่กลับโดนรัศมีความงามของพวกนาง
ข่มให้หมองลง ดังว่าคนงามกว่าบุปผานั้นมีผิดเลย

"พี่สะใภ้ ร่างกายท่านไม่ปกติ ไม่เหมาะจะเหน็ดเหนื่อยเกินไป
ข้าว่าหมากกระดานนี้หยุดเดินท่านี่เถอะ พวกเราคุยเล่นกันดีกว่า"

หลายปีผ่านไปจางซุนซีเก็บเนื้อเก็บตัวอยู่กับเรือน ต่างไปจาก
ชีวิตรุ่งเรืองมีเกียรติไร้ที่สิ้นสุดในกาลก่อน น้อยครั้งนักที่นางจะออกไป
ร่วมงานเลี้ยงสุราพบปะสังสรรค์ และวังของนางเป็นหนึ่งในสถานที่
ไม่กี่แห่งซึ่งนางจะออกจากเรือนไปเยี่ยมเยือน

อดีตหญิงงามอันดับหนึ่งของเมืองหลวงในวัยยี่สิบกว่าปีได้สลัดเค้า
ความอ่อนเยาว์ไปสิ้น แทนที่ด้วยเสน่ห์ของหญิงสาวเต็มตัวอย่างเปี่ยมล้น
รูปโฉมงามหยาดยิ้ม ไม่ว่าจะหน้าบึ้งหรือแยมยิ้ม เกรงว่าล้วนทำให้บุรุษลุ่มหลง
คลั่งไคล้ได้ ดีที่นางปรากฏตัวไม่บ่อยนักถึงไม่เกิดข่าวลือเรื่องรักๆ ใคร่ๆ
ออกมา

"ก็ดี" ฉางเล่อวางเมล็ดหมากกลับลงในโถหยกแล้วเอ่ยถาม "หมู่นี้
ข้าเห็นสีหน้าเจ้าไม่เลว คงได้พักผ่อนอย่างเต็มที่กระมัง"

จางซุนซีกล่าวตอบ "ต้องขอบคุณท่านที่ขอยาลูกกลอนสุคนธ์ทิพย์
จากวังหลวงมาให้ ข้ากินมาได้ครึ่งเดือน รู้สึกสดชื่นกระฉับกระเฉงขึ้นมาก
เลยเจ้าค่ะ"

ฉางเล่อพยักหน้า "ในเมื่อหายดีแล้ว อย่างนั้นก็กลับไปที่พัก"

บัณฑิตหญิงช่วยงานข้า ขาดเจ้าช่วยคิดอ่านวางแผน สองสามปีนี่ข้าทำอะไรก็ติดขัดไปหมด เจ้าอยู่ว่างๆ กับเรื่อนมาหลายปีเพราะเหตุนั้น ตอนนี่คลื่นลมผ่านไปนานแล้ว มีข้าอยู่ เจ้ายังต้องกลัวคนตจฉินนินทาหรือ"

"ข้าหาใช่กลัวใครพูดอะไร" จางซุนซีถอนใจเฮือก ยกนิ้วมือเรียวยาวกลมกลิ้งดันหางคิ้วขึ้น เพียงอากัปกิริยาเล็กน้อยเท่านั้นก็เผยเสน่ห์ให้เห็นแล้ว

"ท่านก็ทราบว่ายากนอกข้าดูอ่อนแอ แต่จริงๆ แล้วเป็นคนชอบเอาชนะ หลูอื่อฉีผู้นั้นเป็นชายารัชทายาทมาหลายปีมีศักดิ์ฐานะเหนือกว่าข้า ข้าไม่อยากก้มหัวให้นางกดข่ม มีผู้อยู่อย่างสงบเรียบง่าย เป็นอิสริเย่ยิ่งดีกว่าเจ้าคะ"

ฉางเล่อแลมองจางซุนซี ยามนี้คิดขึ้นมายังคงรู้สึกสะทกสะทอนใจเหลือแสน หากเป็นเมื่อสี่ห้าปีที่แล้ว มีคนพูดกับนางว่าคนทะเลเยอทะยานอย่างจางซุนซีจะตกอยู่ในสภาพที่ปล่อยชีวิตเลื่อนลอยไปวันๆ นางไม่มีทางเชื่อเป็นอันขาด ทว่าท่าทางของอีกฝ่ายเบื้องหน้าสายตายามนี้ทำให้นางหมดวาทจาแล้ว

"ไม่พูดเรื่องข้าแล้ว พี่สะใภ้ ท่านได้ยินเรื่องที่เกิดขึ้นในครอบครัวเราแล้วหรือยัง พี่สามมีอนุคนหนึ่งคบชู้ผู้ชายจนตั้งครรภ์ ก่อเรื่องอื้อฉาวพรรคนี้ขึ้นแล้วตอนหลังยังหนีออกจากเรื่อนไป" จางซุนซีเลิกหัวคิ้วขึ้นพลางพูดต่อ "พักก่อนข้าได้ยินว่าพี่ใหญ่พาคนไปพึ่งประตูใหญ่จนแม่ทัพของสกุลหลูสองเรื่องนี้เกี่ยวข้องกันหรือเปล่าเจ้าคะ"

แววตาของฉางเล่อโหวบหนึ่ง สีหน้าฉายรอยเยาะหยัน "คนที่สวมเขาให้พี่สามของเจ้าก็คือหลูเนี่ยนอันที่หลายปีนี่กำลังได้ดิบได้ดี

ก้าวหน้ามันคงคนนั้นนะสิ"

จางซุนซี้คาดเดาได้แต่แรก ด้วยเหตุนี้จึงไม่แปลกใจมากนัก เพียงกล่าวอย่างมีน้ำใจ

"พวกสกุลหลูไม่เห็นสกุลจางซุนของเราอยู่ในสายตาเกินไปแล้ว ท่านพอช่างใจกว้างดีแท้ ถึงกับอดทนไม่ปริปากสักคำ"

จางเล่อยิ้มอย่างมีเลศนัย นางตั้งท่าจะพูดอะไรบางอย่าง พลันได้ยินเสียงรายงานอย่างเร่งร้อนดังขึ้น

"องค์หญิงฯ ทางสำนักบัณฑิตหญิงเกิดเรื่องขึ้นแล้วพะยะค่ะ"

บุรุษวัยกลางคนผู้หนึ่งวิ่งมาตามทางเดินสายเล็กๆ คุดเคี้ยวไปมา นอกศาลา แต่โดนนางกำนัลสองคนสกัดขวางไว้ด้านนอก

จางเล่อหันศีรษะไปเห็นว่าเป็นอาจารย์ที่สอนหนังสืออยู่ใน สำนักบัณฑิตหญิง นางจึงโบกมือบอกให้ปล่อยเขาเข้ามา

"พูดให้รู้เรื่อง เกิดอะไรขึ้น"

"เมื่อเช้านี้ มีคนกลุ่มหนึ่งมาที่หน้าประตูสำนักบัณฑิตหญิง บอกว่าจะขอคำชี้แนะศาสตร์ทั้งหก ใ้ว่าจาเล่นลั่นยั่วยุจนคุณหนูหลายท่านตอบรับคำท้าพะยะค่ะ"

พอได้ยินถึงตรงนี้นางเล่อเลิกคิ้วสูงอย่างไม่เห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่อันใด แต่เมื่อฟังต่อไป นางก็โกรธจนเนื้อเต้นแล้ว

"ทั้งสองฝ่ายเริ่มจากประชันศาสตร์จารีต ดนตรี ยิงธนู และขี่ม้า ในศาสตร์ทั้งหกติดต่อกันแล้ว พวกเราเป็นฝ่ายพ่ายแพ้รวด ด้วยก่อนหน้านั้น มีการวางเดิมพันกันไว้ หากสำนักบัณฑิตหญิงไม่อาจเอาชนะพวกนางสามครั้ง ก็ต้องให้พวกนางเขียนอักษรบนกำแพงหน้าประตู พวกคุณหนู

อธิบายที่พ่ายราบคาบในศาสตร์ทั้งหก ดึงดันให้เพิ่มการตีตีพิน เดินหมากเขียนอักษร และวาดภาพอีก กระทบมกกลัวว่าพวกเราแพ้อีกสองรอบก็จะแพ้พนนนี้ด้วย หากปล่อยให้คนเขียนอักษรหน้าประตูจริงๆ สำนักบัณฑิตหญิงจะเอาหน้าวางไว้ที่ใด ทูลเชิญองค์หญิงเสด็จไปห้ามด้วยเถอะพะยะคะ"

"พวกไม่ได้ความ!" นางเล่อสบถเสียงเบาพลงกระทกถั่วซาในมือลงบนโต๊ะ

ด้านข้างซุนซีชั๊กถามอาจารย์คนนั้นอย่างไม่พึงใจ "คนกลุ่มนี้มาจากไหน ถึงกล้าก่อเรื่องที่ทำหน้าประตูสำนักศึกษาหญิง"

"คือ...คือว่า ไม่ได้ยินพวกนางพูดถึงขอรับ"

"ไม่รู้กระทั่งความเป็นมาของอีกฝ่ายก็ประลองกันแล้วหรือ" ข้างซุนซีพลันรู้สึกว่าคุณนางไร้สาระสิ้นดี นางเป็นอนหน้าไปเอยกับนางเล่อ "พี่สะใภ้ไปดูสักหน่อยเถอะ ชื่อเสียงของสำนักบัณฑิตหญิงที่ท่านสร้างขึ้นอย่างไม่ง่ายตายจะยอมให้ใครลบหลู่ต่อหน้าธารกำนัลได้อย่างไร"

นางเล่อแยกแยะหนักเบาเร็วช้าได้ ตอนนี้มีเวลาบันดาลโทสะจริงๆ นางต้องไปยับยั้งก่อนค่อยว่ากันอีกที

"ซีเออร์ เจ้าไปพร้อมกันช้า"

นางไม่เปิดโอกาสให้ข้างซุนซีปฏิเสธ ขอเสื่อคลุมจากมือนางกำนัลมาคลุมหัวไหล่แล้วยื่นมือไปจูงข้างซุนซีทันที

"อ้อ ได้เจ้าคะ ข้าจะไปดูเป็นเพื่อนท่าน"

ขณะพวกนางรีบรุดไปช่วยกู่สถานการณ์ อีกด้านหนึ่งที่สำนักบัณฑิตหญิง คนที่หนุนหลังผู้ก่อเรื่องก็เพิ่งมาถึงเช่นกัน

792

เวลานี้สำนักบัณฑิตพิทยังกำลังคึกคักสนุกสนาน ส่งผลให้ร้านน้ำชา
หอสุราฝั่งตรงข้ามมีคนนั่งจนเต็มตั้งนานแล้ว

หลังจู่ยื่นคำนำนวนิยายชื่ออยู่หลังโต๊ะยาวอย่างยิ้มย่องผ่องใส เขา
เงยหน้ามองกลุ่มคนขำขันหัวพลุกพล่านที่อีกฟากหนึ่งของถนนเป็นระยะๆ
พลางยิ้มไม่หุบด้วยความดีใจ

เวลาไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงที่ประชันฝีมือกับสตรีไม่รู้จักความเป็นมากลุ่มหนึ่ง
สำนักบัณฑิตพิทยังก็พ่ายในศาสตร์ทั้งหกหมดทุกแขนง ต่อจากนั้นเพราะ
ต่อทำนองพินของอีกฝ่ายไม่ได้ เลยแพ้การแข่งขันไปอีกอย่าง หลัง
พ่ายแพ้ติดต่อกันเจ็ดรอบ ใบหน้าพวกคุณหนูของสำนักบัณฑิตพิทยัง
ไม่มีแววเยอหยิ่งดูแคลนอย่างเมื่อแรก แต่ละคนเริ่มหลังเหงื่อเย็น
กลางแผ่นหลัง

เด็กสาวปิ่นแดงที่เพิ่งชนะการแข่งขันศาสตร์ซึ่งมาก่อนหน้านี้ไม่นาน

คล้ายดิงว่าอีกฝ่ายยังตื่นตระหนกไม่พอ นางเอ่ยเตือนอย่างสุภาพมีมารยาท

"เดิมพันที่วางไว้ตอนแรกคือสำนักบัณฑิตหญิงไม่สามารถเอาชนะพวกข้าพี่น้องได้สามรอบ ก็เลยยอมให้พวกข้าเขียนอักษรไว้หน้าประตู ขณะนี้การแข่งขันศาสตร์ทั้งหกจบลงแล้ว ทักษะทั้งสี่ก็เหลืออีกแค่สามด้าน ถ้าสำนักบัณฑิตหญิงยังยอมมือให้แบบนี้ต่อไป อย่าโทษว่าพวกข้าล่วงเกินแล้ว"

"เจ้า!"

คำกล่าวของนางยอมสร้างความโกรธแค้นให้ลูกศิษย์ส่วนใหญ่ของสำนักบัณฑิตหญิงเป็นธรรมดา จนปัญญาที่ฝืนไม่ลายมือสู้อีกฝ่ายมิได้ พุดอะไรล้วนเปล่าประโยชน์

"รอบต่อไปจะเป็นการประชันทักษะเดินหมาก" เด็กสาวปีนแดง ผายมือไปข้างหลัง มีสหายร่างเล็กบางผู้หนึ่งก้าวออกมาข้างหน้า ปลดถุงผ้าบนหลังลงมาเปิดออกแล้วพลิกขึ้น ของที่นางหอบไว้ในอ้อมแขนคือกระดานหมากสี่เหลี่ยมเก๋ๆ มีรอยถลอกตามมุม

"น้องสาวของข้าคนนี้สามขวบเริ่มเล่นหมากล้อม หกขวบศึกษาตำราวางหมาก สี่ปีก่อนเพิ่งย้ายตามครอบครัวมาอยู่ฉางอัน เทพหมากล้อมเวินฉางซานรับนางเป็นลูกศิษย์คนสุดท้าย จนถึงตอนนี้ นางร่ำเรียนการเดินหมากมาสิบสามปีแล้ว ถ้าในหมู่พวกท่านไม่มีคนที่คลุกคลีกับกระดานหมากเป็นเวลานานกว่านี้ ข้าขอเตือนสักคำด้วยความหวังดีว่าอย่าออกมาให้อับอายขายหน้าจะดีกว่า"

"ไม่เป็นไร" สาวน้อยที่ถอดกระดานหมากไว้ก็บอกคลี่ยิ้มอย่างถ่อมตัว เหยียดมือซ้ายไปข้างหน้า "ถ้าพวกท่านไม่มีคนจริงฯ ข้าต่อให้

สิบเม็ดก่อนได้"

ปรามาส!

ก่อนหน้านี้แพ้ติดๆ กันเจ็ดรอบยังไม่ชวนให้อับอายแกมโกรธได้มากเท่าถ้อยคำนี้ ชาวสำนักบัณฑิตหญิงหน้าเปลี่ยนสีทันควัน โดยเฉพาะผู้เข้าของเชิงหมากล้อม มีคนชั้นอาสาก้าวมาข้างหน้าโดยไม่สนใจสหายคอเดียวกันที่ดูจริงจังไว้

"ยโสโอหัง! ข้าขอเป็นคนขอคำชี้แนะเอง ดูซิว่าฝีมือของท่านจะเทียบเท่าฝีปากหรือไม่"

"เช่นนั้นก็เชิญเถอะ"

สาวน้อยผู้เชี่ยวชาญศาสตร์หมากล้อมดึงแขนกลับแล้วผายมือไปรอบทิศขอให้เว้นที่ว่างไว้ตรงกลาง นางตั้งกระดานหมากกับพื้นแล้วยกชายกระโปรงขึ้นนั่งลงบนพื้นโดยไม่รังเกียจความสกปรก สองมือเอื้อมไปปลดโทงหมากทำจากไม้ที่ห้อยตรงเอวด้านหลังมาวางไว้คนละด้าน จากนั้นหยิบเม็ดหมากสีขาวหนึ่งเม็ดกำไว้ในมือก่อน ชั่วเสี้ยวขณะนี้เองบรรยากาศแปรเปลี่ยนไปโดยพลัน ราวกับพื้นที่กว้างยาวครึ่งจิ้งนี้กลายเป็นอาณาจักรของนางก็ไม่ปาน

ลูกศิษย์ของสำนักบัณฑิตหญิงคนนั้นรู้กลเม็ดเคล็ดลับในเชิงนี้ดีก็มองเห็นความร้ายกาจของอีกฝ่ายได้แล้ว นางข่มความโกรธไว้ นั่งลงฝั่งตรงข้ามของนางอย่างระแวดระวัง กัดริมฝีปากหยิบเม็ดหมากสีดำสัญลักษณ์ของผู้เป็นรองอย่างแทบจะหมดทางเลือกท่ามกลางรัศมีแข็งกล้าของอีกฝ่าย

หอสสุราอีกฝั่งหนึ่งไม่อีกที่กุ่มวายเหมือนร้านน้ำชา ในห้องรับแขก

เพียงห้องเดียวมีคนสองคนนั่งเอนตัวอยู่ข้างหน้าต่าง มองดูเหตุการณ์ตรงหน้าประตูสำนักบัณฑิตหญิงอยู่ตลอดไม่ให้เล็ดลอดสายตา

"จ้จ เด็กสาวนามเสี่ยวอู่คนนี่ ตอนเดินหมากยิ่งมายิ่งมีสง่าราศี ไม่เสียทีที่ตอนนั้นท่านไปเยี่ยมคารวะตาเฒ่าหัวคือเวินจงซานผู้นั้นด้วยตัวเอง"

"ข้าแค่เป็นคนโยงเส้นสายส่งนางเข้าสำนัก จะก้าวหน้าหรือไม่ยังต้องอาศัยตัวนางเอง"

อื่อวีแลมองเหล่าเด็กสาวที่อีกเหมมีชีวิตชีวาคลุ่มน้นทางเบื้องล่าง ด้วยสายตาปลาบปลื้มใจ หลายปีนี้ชุมชนไม่อิงรับคนใหม่ๆ เข้ามาไม่น้อย ส่วนใหญ่ล้วนเป็นสตรีในครอบครัวขุนนางคลื่นลูกใหม่ที่เพิ่งเข้าสู่เมืองหลวง อื่อวีให้ความคุ้มครองพวกนาง มิให้ต้องโดนใครเหยียบย่ำศักดิ์ศรีในเมืองฉางอันที่โหดร้ายไร้ความปรานีแห่งนี้ อีกทั้งขอแค่พวกนางพากเพียรใฝ่รู้และมีความตั้งใจแน่วแน่เข้มแข็งยังมอบโอกาสให้อีกด้วย

"รอบนี้ชนะแน่นอนแล้ว ข้าอยากเห็นจริงๆ ว่าตอนเสด็จพิธีหญิงรู้ว่าพวกเราเขียนอักษรไว้บนประตูของนางจะทำหน้าอย่างไร" เกาหยางหันขึ้นตาดาน ความสัมพันธ์ระหว่างนางกับฉางเล่อไม่นับว่าดีมาโดยตลอดสี่ปีก่อนหลังไท่ได้รับแต่งตั้งเป็นองครักษ์ทายาทก็ยิ่งขัดแย้งกันมากขึ้น

"อีกประเดี๋ยวท่านก็จะได้เห็นแล้ว" อื่อวีลุกขึ้นยืนจับอาภรณ์ให้เรียบร้อยแล้วสาวเท้าไปข้างประตู

เกาหยางเห็นท่าทางของนางแล้วเหลือบมองไปชั้นล่าง เห็นรถม้าที่มียอดหลังคาสีลันสดสวยคันหนึ่งแล่นจากถนนทิศใต้ เงาร่างคันทาสายหนึ่งถูกผู้ติดตามประคองลงมา หญิงสาวผู้กลัวแล้วว่าแผ่นดินจะไม่ยุ่งเหยียง

ตาเป็นประกายทันใด นางลุกขึ้นปิดหน้าต่างเดินไปโอบบ่าอื้อฉว

"ฮ่าๆ ไปกัน สมควรแก่เวลาที่พวกเราจะออกโรงแล้ว เด็กๆ กลุ่มนั้น
รับมือไม่ไหวหรอก"

"องค์หญิงฉางเล่อเสด็จ"

ตอนจางซุนซีตามฉางเล่อมาถึง ด้านหน้าสำนักบัณฑิตหญิงกำลัง
ประชันศาสตร์หมากล้อมอยู่ ผู้ติดตามของวังองค์หญิงเดินนำหน้าร้องทวาด
ให้เปิดทางเสียงดังกังวาน ทำให้ผู้คนที่ซุ่มมองน่วยาบถนนถอยออกไป
ด้านข้างอย่างสงบ เหลือแค่เด็กสาวสองคนที่จ้องสมาธิทั้งหมดอยู่กับการ
ประชันหมากล้อมบนพื้นว่างโล่งตรงกลาง

"ถวายคำนับองค์หญิง"

"องค์หญิง"

พวกลูกศิษย์ที่ซุ่มมองกันอยู่หน้าประตูเห็นฉางเล่อ ยังไม่ทันดีใจ
ก็ต้องก้มหน้าลงอย่างละอายใจไปตามๆ กันเพราะสายตาเย็นเยียบ
ฉายแววดีเตียนของนาง

ฉางเล่อไม่ยอมกว่ากล่าวสั่งสอนพวกนางต่อหน้าผู้คน เห็นสองคนนั้น
ยังแข่งขันกันอยู่ก็สับเท้าเข้าไปดู

เรื่องเดินหมากนั้นจางซุนซีนับได้ว่าเป็นหนึ่งในยอดฝีมือ นางอยู่
ข้างหลังฉางเล่อพินิจดูเม็ดหมากขาวดำบนกระดานที่กระจัดกระจายอยู่
บ้าง ค่อยมองสีหน้าของทั้งคู่ที่คนหนึ่งผ่อนคลายคนหนึ่งตึงเครียด นางก็
ตัดสินผลแพ้ชนะได้แปดส่วนทันที

"องค์หญิง" ยามอยู่ข้างนอกจางซุนซีเคยชินกับการเรียกขานฉางเล่อว่า

องค์หญิงเพื่อแสดงความเคารพ

นางกระตุกแขนเสื้อนางเล่อบาๆ ทีหนึ่ง รอฉางเล่อหันหน้ามา ถึงส่งสายตาร่วมกับสายหน้าน้อยๆ เป็นเชิงบอกว่า 'ไม่เห็นโอกาสชนะ'

ก่อนจะมาทีนี้ ฉางเล่อได้ยินการเดิมพันของทั้งสองฝ่ายแล้ว ครั้น ได้เห็นการประชันศาสตร์หมากล้อมก็รู้ว่านี่เป็นรอบสำคัญ นางเงยหน้า เหลียวมองรอบด้าน ทั้งยังมองดูร้านน้ำชาที่บอสุราฝั่งตรงข้ามที่คับคั่ง เนื่องแน่นแล้วมีหรือจะยอมปล่อยให้สำนักบัณฑิตหญิงล้มไม่เป็นท่า ต่อหน้าธารกำนัล

ฉางเล่อประสานสายตากับจางซุนซีแล้วตัดสินใจทันที นางยกมือขึ้น ร้องสั่งองค์รักษ์ที่รอรับบัญชาอยู่ด้านข้างด้วยน้ำเสียงกราดเกรี้ยว

"ทหาร! จับกุมคนที่ก่อความวุ่นวายพวกนี้ให้หมด"

ผู้ใดจะคาดถึงว่าพอฉางเล่อมาถึงจะไม่ไต่ถามสักคำก็ออกคำสั่ง จับคน เห็นองค์รักษ์ถือทวนยาวในมือสองแฉกกันฝูงชนออกแล้ววิ่งเข้าไป จะจับตัวพวกนาง เด็กสาวเสื้อเขียวกระโปรงสีเข้มกลุ่มนั้นรู้ว่านี่มิใช่ เรื่องล้อเล่นก็เผยท่าทีแตกตื่นลนลานออกมาให้เห็นเป็นครั้งแรก

ในเวลานี้เองกลุ่มคนทางทิศใต้บังเกิดความโกลาหลขึ้นอีก ชาวเมือง ที่มุ่งดูอยู่ค่อยๆ แยกออกเปิดเป็นทางสายหนึ่ง เสียงขานบอกดังกังวานใเสกว่า เมื่อครู่ทำให้เด็กสาวที่ทำอะไรไม่ถูกกลุ่มนั้นเผยสีหน้ายินดี จับมือกันแล้ว เยือกเย็นลงดังเดิมในเวลาอันสั้น พวกนางพร้อมใจกันเบือนหน้าไปทาง ทิศใต้หยุดสายตาทิ้งเงาร่างสายหนึ่ง จากนั้นพากันค้อมกายก้มศีรษะ แสดงคารวะด้วยความยกย่องนับถือจากใจจริงผิดจากตอนฉางเล่อมาถึง

"ชาวยารัชทายาทเสด็จ องค์หญิงเกาหลีเสด็จ"

"ถวายเป็นคารวะแก่พระราชาและองค์หญิงเกาหยาง"

"ถวายเป็นคารวะแก่พระราชา"

เสียงพูดพร้อมเพรียงกันเป็นพิเศษของเด็กสาวกลุ่มนี้ที่ตั้งกลิ่นกลบเสียงฝูงชนถึงความสนใจของจางซุนซีไป นางแลมองพวกนางแล้วค่อยมองผู้มาถึงอีกครา รุ่มาันตาก็หดแคบลง นางเก็บงำอารมณ์หลากหลายในดวงตาไว้ เอียงหน้าออกจางเล่อเสียงค่อย

"คนกลุ่มนี้น่าจะเป็นคนของซุนหนุมไม่อิงเป็นแน่ ดูที่ว่าพวกเราจะประเมินนางต่ำไป"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6184->